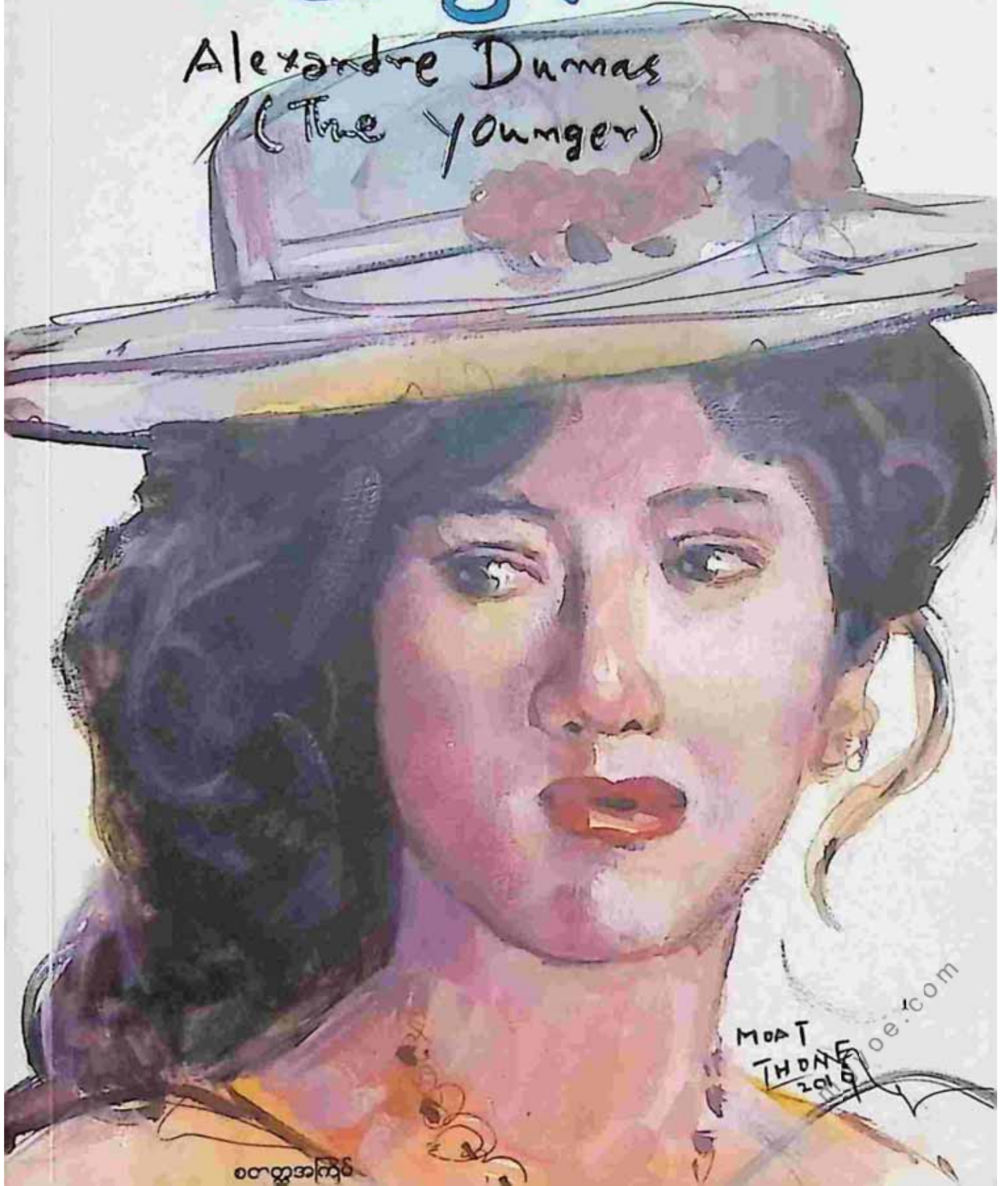

မိမိတို့အတွက်

အလတ်အရွယ် မိမိတို့

Alexandre Dumas
(The Younger)

MOAT
THONE
2019
oe.com

မိမိတို့အတွက်

mgjoe.com

Alexandre Dumas the Younger
French writer, 1824-1895

mgjoe.com

TUN0023
3,300.00 XS

ကင်ပီလီ မောင်ထွန်းသူ
မျက်နှာပိုးပန်းချီ - မုတ်သုန်
စာမျက်နှာ ၃၃၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချီချီစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - အေဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉ နိုဝင်ဘာလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
၂၀၀၉ စိတ်ကူးချီချီ၏ တတိယအကြိမ်မူ၊
ရောင်းချေး ၃ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

ကင်မီလီ
CAMILLE
ALEXANDRE DUMAS
(THE YOUNGER)
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

တေ့ထွာကြိမ်၊ ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

[၁]

ကျွန်တော်တို့က ဤဝတ္ထု 'Camille' ကို သူ့မူရင်း အမည်အတိုင်း 'ကင်မီလီ' ဟု ပေးထားပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သူ့မူလအမည်အတိုင်း ပေးလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိပါသည်။ 'ကင်မီလီ' ဆိုသည်မှာ ပန်းအမည် ဖြစ်ပါသည်။ ရုက္ခဗေဒ ပညာရှင် များနှင့် ဤဝတ္ထုကိုရေးသူ စာရေးဆရာတို့၏ အဆိုအရ ကင်မီလီဆိုသည်မှာ တရုတ်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံတို့၌ ပေါက်ရောက်သော ဖယောင်းပန်းဟု ဆိုကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ဤပန်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မတွေ့ဖူးပါ။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း တွေ့ဖူးလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကြားဖူးသူပင် နည်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဤပန်း 'ကင်မီလီ' သည် အဖြူရောင်၊ အနီရောင်နှင့် ပန်းရောင် ဟူ၍ အရောင်သုံးမျိုးရှိပြီး အလွန်ရှားပါး၍ အလွန် အဖိုးထိုက်တန်သော ပန်း ဟု ဆိုပါသည်။ ဈေးကြီးလွန်းသဖြင့် တော်ရုံလူ ဝယ်၍မပန်နိုင်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဤဝတ္ထုထဲမှ မာဂရက် ဂေါတီးယားသည် ကင်မီလီပန်းကို အလွန် မြတ်နိုးသည်။ ကင်မီလီပန်းမှလွဲ၍ အခြား ဘယ်ပန်းကိုမှ မပန်။ ကင်မီလီ အဖြူ၊ အနီနှင့် ပန်းရောင် သုံးမျိုးစလုံးကို သူ့ရက်နှင့်သူ အလှည့်ကျ ပန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မာဂရက် ဂေါတီးယားနှင့် ကင်မီလီပန်းသည် ခွဲခြား၍မရ ဖြစ်လာသည်။ သူမ၏ အလှကိုပင် ကင်မီလီပန်းအလှနှင့် နှိုင်းယှဉ် တင်စားလာကြသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် 'ကင်မီလီ' ဟူသော အမည်ပေါ်တွင် စွဲလာမိကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထု 'Camille' သည် သူ့မူလ အမည်အတိုင်း 'ကင်မီလီ' ဟု ဖြစ်လာရပါသည်။

[၂]

‘ကင်မီလီ’ သည် ပြင်သစ်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ၁၈၄၈ ခုနှစ်မှစ၍ ယနေ့အချိန်အထိ မရိုးနိုင်သော ဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားဆဲ ဖြစ်သည်။ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သော အချိန်မှစ၍ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ‘ဘက်ဆဲလား’ ဟု ခေါ်သော အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်အဖြစ် ရပ်တည်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ‘ကင်မီလီ’ ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စတင်ထုတ်ဝေသောနှစ်မှာ ၁၉၀၂ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ‘ကင်မီလီ’ သည် ကမ္ဘာစာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော ဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထု ဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဘာသာမျိုးစုံသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ နိုင်ငံတိုင်းက နှစ်သက်လက်ခံသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့ပြန်လေသည်။

‘ကင်မီလီ’ ကို ပြဇာတ်အဖြစ်ဖန်တီးကာ ၁၈၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ စင်တင်ကပြခဲ့ရာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။ လူကြိုက် အလွန်များသော ပြဇာတ်ဟု အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ပြဇာတ်အသွင်မှ ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းကြပြန်သည့် အခါတွင်လည်း ကမ္ဘာ့ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိတ်သတ်များ တသသ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ‘ကင်မီလီ’ ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာ၌ အဓိက ဇာတ်ဆောင်နေရာတွင် ကမ္ဘာကျော် မင်းသမီးများကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ ဘန်းဟတ်နှင့် ဂရိတာဂါဘိုး တို့သည်လည်း ကင်မီလီ၏ အဓိကဇာတ်ကောင်အဖြစ် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုဖြစ်သည့် အင်မ်ဂျီအင်မ် ကုမ္ပဏီမှ ‘ကင်မီလီ’ ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သေးသည်။ သရုပ်ဆောင်များမှာ ကမ္ဘာကျော်မင်းသား ရောဘတ်တေလာနှင့် မင်းသမီး ဂရိတာဂါဘိုးတို့ ဖြစ်သည်။ ဤ ‘ကင်မီလီ’ ဝတ္ထုကိုအခြေခံ၍ ဗာဒီးက ‘လာ-ထရားဗွီယားတား’ LATRAVIATA အမည်ရှိ အော်ပရာကဇာတ် ကပြခဲ့သည့် အခါတွင်လည်း ကမ္ဘာ့ပရိသတ် နှစ်သက်စွဲလမ်းသော ကဇာတ်တစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ရပြန်လေသည်။

[၃]

‘ကင်မီလီ’ ကို ရေးခဲ့သူမှာ Alexandre Dumas (The Younger) အလက်ဇန္ဒား ဒူးမား (အငယ်) ဖြစ်သည်။ တချို့က သူ့ကို အလက်ဇန္ဒားဒူးမား (သား) ဟု ဖော်ပြသည်။ အလက်ဇန္ဒား ဒူးမား (အငယ်) မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဖတ် ပရိတ်သတ် သိကျွမ်းနေကြသော ‘သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊’ ‘ရတနာသိုက်’ စသော ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သည့် အလက်ဇန္ဒား ဒူးမား မဟုတ်။ ဤဝတ္ထုကိုရေးသည့်

ဒူးမား (အငယ်) မှာ ထိုစာရေးဆရာကြီး အလက်ဇန္ဒား ဒူးမား၏ သားဖြစ်သည်။ အဖ၏ အမည်ကို ဆက်၍ယူထားသဖြင့် အလက်ဇန္ဒားဒူးမား (အငယ်) ဟု ခေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အလယ်ဇန္ဒားဒူးမား (အငယ်) ကို ၁၈၂၄ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ၏မိခင်မှာ စက်ချုပ်သမတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည် အဖေ အမေ အမည်မဖော်နိုင်သော ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် သူ့ဘဝကို အစပြုခဲ့ရ၏။ သူ ကျောင်းသားအရွယ်ရောက်၍ ကျောင်းတက်ချိန် အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရောက်ခါမှ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ တရားဝင် လက်ထပ်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့အဖေ အလက်ဇန္ဒားဒူးမားနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြသည်။ သူ့အဖေသည် သူ့အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကြီးသည်ဟု ဆိုသည်။ စာပေလောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်သော သူ့သားအတွက် အလွန် ဂုဏ်ယူခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

အလယ်ဇန္ဒားဒူးမား (အငယ်) သည် အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှ စ၍ စာပေများကို ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၈၄၇ ခုနှစ်တွင် ကဗျာစာဆိုတစ်ဦးအဖြစ် နာမည်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်မှာ အောင်မြင်မှုမရ။ ၁၈၄၈ ခုနှစ်တွင် ‘ကင်မီလီ’ ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ‘ကင်မီလီ’ သည် ချက်ချင်းပင် လူကြိုက် အလွန်များသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

[၄]

‘ကင်မီလီ’ သည် အထိုးအကြိတ် အပစ်အခတ်နှင့် အသတ်အဖြတ်များသော လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နှစ်သက်စရာကောင်းသော အချစ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ချစ်စရာ သနားစရာကောင်းသော အချစ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုအတွင်း၌ အနိမ့်ကျဆုံးဟု ဆိုအပ်သော လူများတွင်လည်း မြင့်မြတ်သော စိတ်နေသဘောထားများ ရှိတတ်ကြောင်းကို ပြသည့် အဖွဲ့အနွဲ့တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့တိုင် မရိုးနိုင်သော ကမ္ဘာဂန္ထဝင် အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများ အရသာခံနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါ၏။

မောင်ထွန်းသူ
၁၉၈၃ ခု၊ သြဂုတ်လ ၁၉ ရက်။

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

ဘာသာစကားတစ်ခုကို ကျကျနန အချိန်ယူ၍ လေ့လာသင်ယူခြင်း မပြုပါဘဲ လျက်နှင့် ထိုဘာသာစကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ ထို့အတူပင် လူတို့၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် သဘောသဘာဝများကို အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ လေ့လာခွင့်မရခဲ့ပါဘဲလျက်နှင့် စရိုက်ပီပြင်၍ အသက် ဝင်သော ဇာတ်ကောင်များကို ဖန်တီးနိုင်ဖို့မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် ဖန်တီးနိုင်လောက်အောင် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက် သေးသူမဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဖြစ်ပျက်သမျှကို သိရ ကြားရသည့်အတိုင်းသာ တစ်ဆင့်ပြန်လည် ဖောက်သည်ချခြင်းဖြင့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူအား တစ်ခုတော့ဖြင့် တောင်းပန်လိုပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် တင်ပြသည့် အဖြစ်အပျက်သည် တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ပြန်ပြောင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟူသော အချက်ကို ယုံကြည်လက်ခံရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသူများအနက် အဓိက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သူ အမျိုးသမီး မှတစ်ပါး အခြား ဇာတ်ကောင်အားလုံးသည် ယနေ့ထက်တိုင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေကြပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်တင်ပြနိုင်အောင် ကျွန်တော့်အား အချက် အလက်များ ရှာဖွေပေးခဲ့ကြသည့် မျက်မြင်သက်သေများကိုလည်း ပါရီမြို့ပေါ် တွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်တော်ပြောပြသမျှကို မယုံကြည်နိုင်ဟု ဆိုခဲ့ပါမူ မျက်မြင်သက်သေ အားလုံးကိုခေါ်၍ သက်သေထူနိုင်ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းကသာ အသေးစိတ် ပြန်လည်တင်ပြနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သော အခြေအနေတစ်ရပ်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် ကျေးဇူးမတင်၍ မဖြစ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မည်။ ယင်းအခြေအနေတစ်ရပ် ပေါ်မလာခဲ့ပါမူ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို လူအများ ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင်ပြနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ဤဖြစ်ရပ်ကို သိခွင့်ရလာခဲ့ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ ၁၈၄၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အထူးအဆန်းပစ္စည်းများ လေလံတင် ရောင်းချမည်ဟု ကြော်ငြာထားသော အဝါရောင်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုကို လာဖစ်ဟိလမ်းထဲ၌ ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။ ပိုင်ရှင်ကွယ်လွန်၍ ပစ္စည်းများကို လေလံတင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ပိုင်ရှင်အမည်ကို ဖော်ပြထားသော်လည်း လေလံပွဲကို မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့၊ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ ၅ နာရီအတွင်း အမှတ် ၉၊ ဒီအန်တင်လမ်း၌ ပြုလုပ်မည်ဟု ရေးထားပါသည်။ ကြော်ငြာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် လေလံတင်မည့် ပစ္စည်းများနှင့် အိမ်ခန်းများကို မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့ ၁၄ ရက်နေ့များတွင် စိတ်ဝင်စားသူတိုင်း လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ကြောင်း သိရပါသည်။

အထူးအဆန်း ပစ္စည်းများပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကျွန်တော် သည် ဤပွဲကိုတော့ဖြင့် လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ မဝယ်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဤပွဲမျိုး၌ ကြိုရတတ်သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကိုတော့ လေ့လာခွင့် ရနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အမှတ် ၉၊ ဒီအန်တင်လမ်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။

အချိန်စောနေသော်လည်း အမျိုးသား အမျိုးသမီး ဧည့်ပရိသတ် အတော်များများ ရောက်နှင့်နေကြပါပြီ။ အမျိုးသမီးများသည် အကောင်းဆုံးနှင့် အဆန်းဆုံး အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို သားသားနားနား ဝတ်စားဆင်ယင် ထားကြပါသည်။ ထည်ဝါခံညားလှသော သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် မြင်းရထားများသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ဆိုက်ရပ်ကာ သခင်မများ ပြန်ရောက်အလာကို ငဲ့လင့် ကြိုဆိုလျက် ရှိနေကြပါသည်။

ဤအခြေအနေကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဤအမျိုးသမီးများသည် အထက်လွှာ လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ထိတ်ထိတ်ကြိများဖြစ်ကြောင်း သိသာပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း အမျိုးသမီးများသည် သူတို့၏ မျက်စိအောက်၌ မြင်တွေ့နေရသော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ငေးမောရင်း လူကဲ့သို့ ပြုနေကျဖြစ်သည့်

ဟန်ဆောင်မှုကိုမျှ မပြုနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း ဖြစ်နေကြ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တိုင်လည်း အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို အထူးသတိပြု၍ ဂရုတစိုက် လေ့လာမိပါသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမျိုးသမီးများ တအံ့တဩ ဖြစ်နေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မြင်လာရပါသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမြှောင် မယားတစ်ယောက်၏ နေအိမ်အတွင်း၌ ရောက်နေရသော ကျွန်တော်၏ အခြေ အနေမှန်ကိုပါ သတိထားမိလာပါသည်။

အကယ်၍သာ အထက်တန်းလွှာဆိုသည့် အမျိုးသမီးများ စပ်စပ်စုစုနှင့် ကြည့်လို မြင်လိုသော အရာတစ်ခု ရှိပါသည်ဆိုငြားအံ့။ (ဤနေရာ၌ ယနေ့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီးအားလုံးမှာ အထက်တန်းလွှာများ ဖြစ်ပါ သည်။) ထိုအရာသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူတို့၏ မြင်းရထားများနှင့် ရထားချင်း ယှဉ်၍ သွားလာနေသော အမျိုးသမီးများ၊ သူတို့နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ သွားလာ နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ ပြဇာတ် ကဇာတ်ရုံများ၌ သူတို့နှင့် တန်းတူရည်တူ သီးသန့်နေရာ ဝယ်ယူကြည့်နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ ပါရီမြို့၏ လမ်းများ ပေါ်ဝယ် သူတို့နှင့် အလှချင်းပြိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ လက်ဝတ်လက် စား၊ စိန်ရွှေရတနာချင်း ပြိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးများ၊ အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့သည့် လော်သည်ဖောက်ပြားမှုများကို ပြုရာ၌ သူနိုင်ငါနိုင် အပြိုင်ကျ နေကြသော အမျိုးသမီးများ၏ နေအိမ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ အိမ်ပိုင်ရှင်ကတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူမ၏ အိမ်ပေါ်၌ ရောက်နေကြသော အမျိုးကောင်းသမီးကြီးများသည် သူမ၏ အိပ်ခန်းထဲအထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့် ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရား သည် ဤအိမ်အတွင်းရှိ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အနံ့အသက်များဖြင့် ပြည့် လျှံနေသည့် လေကို သန့်စင်အောင် လုပ်ထားပြီးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးကြီးများ ကတော့ အိတ်သွန်ဖာမှောက် စပ်စုကြတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့တွင် ဆင်ခြေပေးစရာ အချက်အလက်တွေကလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိနေသည်။ အကယ်၍ မေးသူက မေးလာသည်ဆိုပါက ‘ကျွန်မတို့ကတော့ ပစ္စည်းတွေ ရောင်းမယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာတောင် မသိပါဘူး’ ဟု အဖြေပေးကြမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေဖြင့် ကြော်ငြာကို မြင်ခဲ့သည်။ ဖတ်ခဲ့သည်။ ကြော်ငြာထဲပါသည့်အတိုင်း ဟုတ် မဟုတ်၊ မှန်မမှန် သိလိုသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းမည့်ရက်မတိုင်မီ ကြိုတင်

ကြည့်ပြီး လိုချင်တာကလေးတွေ ရွေးချယ်ထားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာ သို့လာ၍ ယခုလို ကြည့်ကြသည်။

ဤစကားများထက် ပို၍ သဘာဝကျသော စကားများ ရှိနိုင်ပါဦးမည် လား။

အမှန်တော့ အလှအပ ပစ္စည်းများ၏ အလယ်တွင် ရောက်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီးများ၏ စိတ်ဝယ် ဤအိမ်ပိုင်ရှင် အထက်တန်းစား ကြေးကြီးပြည့်တန် ဆာမတစ်ဦး၏ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လေ့လာလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိကြသည်။ သူမ၏အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို လူပြောသူပြောဖြင့် ကြားခဲ့ရဖူးပြီ။ အသေးစိတ် ထပ်၍သာ ကြားရဦးမည်ဆိုလျှင် အလွန်ထူးဆန်းသော ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းများ ကို သိလာနိုင်သည်။ သံသယပင် ဖြစ်နေစရာမလိုဟု ထင်နေကြသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်ပြန်တော့လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမည့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဇာတ်လမ်းများသည် နတ်မိမယ်နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဘယ်လောက် ကြိုးစားကြိုးစား နတ်မိမယ်သေပြီးမှ ရောင်းချနေသည့် ပစ္စည်းများကိုသာ မြင်တွေ့ရတော့သည်။ နတ်မိမယ် အသက် ထင်ရှား ရှိနေစဉ်က ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေ ရောင်းချခဲ့သည်ကို သူတို့ သိနိုင်တော့ မည်မဟုတ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝယ်ချင်စရာကောင်းသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကတော့ အများကြီးရှိနေသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများကို ကြည့် ပါ။ ခမ်းနား ထည်ဝါလှပါပေသည်။ အလွန်လှပခိုင်ခံ့၍ တန်ဖိုးကြီးလှသော သစ်များနှင့် လုပ်ထားသည့် စားပွဲများ၊ ဗီရိုများ၊ ကြောင်အိမ်များမှာ လက်ရာကလည်း သန့်၊ ပုံကလည်း ဆန်းသဖြင့် မက်မောစရာ ကောင်းလှသည်။ တရုတ် ကြွေပန်းအိုး တွေကလည်း ပုံအမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး၊ လှပါပေ ယဉ်ပါပေ ဆန်း ပါပေဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။ ခင်းကျင်းထားသည့် ကော်ဇောများ၊ စားပွဲခင်းများ၊ တပ်ထားသည့် ဇာခန်းဆီးများနှင့် လိုက်ကာများကျတော့လည်း တော်ရုံတန်ရုံ လူတန်းစားများ ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်မည့် အမျိုးအစားများ မဟုတ်။ ဘယ်နေရာက ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးသေးသည့်ပစ္စည်းများဟု လုံးဝမတွေ့ရ။ ပစ္စည်းအားလုံးက အဆမတန် ကြေးထိုက်တန်သည့် ပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂုဏ်သရေရှိ ဒေါ်စပ်စုကြီးများ၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ကာ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လှည့်လည် ကြည့်ပါသည်။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် သူတို့သည် ပါရှင်းပြည်လုပ် အဖိုးတန်လိုက်ကာများ ကာရံထား

သော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ အဝင်နှင့်အထွက်တွင် ဆုံမိကြသည်။ သူတို့အားလုံး ပြုံးစနဲ့နဲ့ ဖြစ်လာကြသည်။ ဤအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်မိသည့် အတွက် သူတို့ဘာသာ သူတို့ လိပ်ပြာမသန့်သလိုလို၊ ရှက်သလိုလို၊ ကြောက် သလိုလို ဟန်ပန်အမူအရာများကိုလည်း ဖော်ပြလာကြသည်။ သူတို့၏ မလုံမလဲ မျက်နှာပေးများကြောင့် ဤအခန်းအပေါ်တွင် ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ဝင်စား လာမိသည်။ အခန်းမှာ အလှပြင်ရာအခန်းဖြစ်သည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းများမှာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်၊ အမည် ပေါင်း အမျိုးပေါင်း စုံလှသည်။ ဤပစ္စည်းများကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ကွယ်လွန် သွားရှာပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီး၏ အသုံးအဖြုန်းကြီးပုံကို ချက်ချင်း သတိပြုမိ နိုင်ပါသည်။

အခန်း၏ တစ်ဖက်သောနံရံတွင် ကပ်၍ချထားသော စားပွဲကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲအရွယ်အစားမှာ အနံ့ သုံးပေ၊ အလျား ခြောက်ပေခန့် ရှိသည်။ ထိုစားပွဲထက်၌ တင်ထားသည့် အလှပြင်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များမှာ အလင်း ရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်နေကြသည်။ စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ စုံလွန်း များလွန်းသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်လောက်ပါပေသည်။ ဤမိန်းမစားမျိုး သည် ရွှေထည် ငွေထည်မဟုတ်သော ဤပစ္စည်းများကို ဤမျှလောက် များများ စားစား လိုအပ်မည်မဟုတ်ပါ။ ဤအသုံးအဆောင်များသည် ချစ်သူတစ်ဦးတည်းက တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ချစ်သောသူ တစ်ဦးချင်းစီက အခါအခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို ဝယ်လာပြီး ချစ်သက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခုလို အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်လာခဲ့ဟန် တူပါသည်။

အထက်တန်းစား ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦး၏ အလှပြင်ရာ အခန်းကို ကြည့်ခြင်းသည် ရှက်စရာအလုပ် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းစီယူ၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိပါ သည်။ ပစ္စည်းတိုင်းတွင် လက်ဆောင်ပေးသူများ၏ အမည်နာမ အတိုကောက် များနှင့် အမှတ်အသားများ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုစီ၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆနိုင်လောက်သည့် အကြောင်း ခြင်းရာကလေးများ ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။

ဘုရားသခင်သည် ဤအမျိုးသမီးအပေါ်၌ ကရုဏာတရား ထားတော်မူ သည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ပြောမိပါသည်။ ဘုရားသခင်သည်

ဤအမျိုးသမီးအား သေခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်ဒဏ်ကိုပေးရာ၌ အသက်အရွယ် အိုမင်းချိန်ရောက်မှ ခံရစေခြင်းဖြစ်သည့် သာမန်အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အသက်ငယ်ငယ် အလှပန်းပွင့်ဆဲအချိန်၊ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ခံစား၍ကောင်းဆဲအချိန်တွင် သေခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထက်တန်းစား ပြည့်တန်ဆာမတစ်ဦးအဖို့ အသက်အရွယ် မအိုမင်းမီ၊ နုပျိုလန်းဆန်းမှုတွေ မပျက်သုဉ်းမီ ယခုလို အရွယ်ကောင်းတုန်း သေရခြင်းသည် ကောင်းသောသေခြင်းဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ဒုစရိုက်မှုများဖြင့် အသက်မွေးလာခဲ့ရသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အသက်အရွယ် အိုမင်းခါမှ သေရခြင်းသည် ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော အဖြစ်သည် ဤကမ္ဘာလောက၌ ရှိနိုင်အံ့ မထင်ပါ။ ဤမိန်းမစားများသည် အသက်အရွယ် ကြီးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူအများက သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိလည်း မရှိတော့။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမ၏အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲရှင်သန်ရေးကိစ္စမှတစ်ပါး အခြားသူများ၏ အရေးကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့။ ထိုအချိန်တွင် သူမ၏စိတ်၌ စွဲကပ်နေပြီဖြစ်သော ထာဝရနောင်တကလည်း သူမအား ဖိစီးနှိပ်စက်လျက် ရှိပြီဖြစ်သည်။

နောင်တမှာလည်း သူ တစ်ချိန်ကပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကြောင့် ဖြစ်လာသည့် နောင်တ မဟုတ်။ ကြိုတင်၍ စိတ်ကူးစီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း မပြုမိဘဲ စိတ်အလိုလိုက်ကာ အလွဲလွဲအမှားမှား လုပ်မိခဲ့၍ ပျက်ပြားနေရသည့် သူ၏ လက်ရှိဘဝအတွက် ယူကျုံးမရ တသသ ဖြစ်နေရသော နောင်တ။ ငွေကို ရေလိုသုံးမိခဲ့သဖြင့် အသက်ကြီးလာလေ ဆင်းရဲတွင်းနက်လေ ဖြစ်နေရသည့် သူ့ဘဝအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော နောင်တ။

ကျွန်တော် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို သိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအဘွားကြီးသည် တစ်ချိန်သောအခါက အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့သူဖြစ်၏။ အသက်ကြီးလာတော့ သူ့မှာ ပျော်စရာနုတ္တိ ဖြစ်လာသည်။ သူ့တွင် အတိတ်ဘဝ အတိတ်ကာလဆိုသည်မှာ မရှိတော့။ သူမ၏ အတိတ်ဘဝကို သတိရနိုင်ဖို့အတွက် ဆက်စပ်ပေးနိုင်သော အရာဆို၍ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ချောသလောက် လှသလောက် ချောမောလှပသော သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုသမီးကို လူစီဟု အမည်ပေးထားသည်။

အဘွားကြီးသည် လူစီအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်မရှိပါ။ သမီးရယ်လို့ အသိ အမှတ်ပြုပုံလည်း မပေါ်ပါ။ အဘွားကြီးအနေဖြင့် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အိုမင်း ရင့်ရော်လာနေသော သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာရှင်သန်ဖို့အရေးတွင်သာ စိတ်ဝင်စားသည်။

လူစီကတော့ အမေကိုချစ်သည်။ အမေနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ အလွန်ကျိုးနွံ သည်။ အမေစကားဆိုလျှင် မြေဝယ်မကျ နားထောင်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးကိုပင် အမေလက် ဝကွက်အပ်ထားသည်။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဆိုသည့် သူမ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများမှာပင် သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်းမလုပ်။ သူမ၏ ဆန္ဒရှိမှ၊ အမေ သဘောတူမှ၊ အမေ ကျေနပ်မှ လုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူစီ၏ဘဝမှာ သူ့မိခင်ပြုသမျှ နုရသည့်ဘဝ ဖြစ်လာသည်။

လူစီ၏အဖြစ်မှာ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် မဟုတ်တော့ပါ။ ဘုရားသခင် က ပေးအပ်ကောင်း ပေးအပ်ခဲ့မည်ဖြစ်သော အဆိုးအကောင်း ဝေဖန်ပိုင်းခြား နိုင်သည့်စိတ်ပင် လူစီတွင် ရှိတော့မည်မထင်ပါ။

နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် မြို့လယ်လမ်းမကြီးများပေါ်၌ သူ့အမေနှင့် တွဲ၍ လျှောက်သွားနေလေ့ရှိသော လူစီကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ အစဉ်အမြဲလိုလို သတိရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏အသက်မှာ အလွန်ငယ်သေးသည်။ အဆိုး အကောင်း သိပ်ပြီးခွဲခြားနိုင်သေးသည့် အရွယ်မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြင့်မားအောင် နေတတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်။ သို့သော်လည်း မိခင်နှင့်အတူတွဲပြီး အရက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လမ်းတကာ လျှောက်၍ မြူဆွယ်နေသော လူစီတို့ သားအမိကိုမြင်တိုင်း ရွံရှာစက်ဆုပ်သော စိတ်၊ အော့နှလုံးနာသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိသည်ကို ကျွန်တော် သတိရမိပါ သည်။ လူစီ၏ မျက်နှာကတော့ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်လှပါသည်။ အပြစ် ကင်းစင်သော သဘောကိုလည်း ဖော်ပြနေပါသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အရိပ် အသွင်များလည်း ထင်ဟပ်နေပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူတစ်ပါး ပြုသမျှ နုရမည့် အရပ်ကလေးတစ်ရပ်နှင့် တူလှပါသည်။

တစ်ရက်တွင်မူ လူစီ၏ ပုံပန်းအသွင်အပြင်သည် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အမေ သင်ကြားပြသပေးသော ဒုစရိုက် မှုများသည် သူမထံသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာဟန် တူသည်။ ဘုရားသခင်က လည်း လူစီအား သူ့အမေလက်သို့ ဝကွက်၍အပ်ကာ မျက်နှာလွဲသွားဟန် တူ သည်။ လူစီအား ဖန်ဆင်းတော်မူစဉ်အခါက မကောင်းမှုပြုအောင် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်သူများအား ခုခံတွန်းလှန်နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်အင်အား အပြည့်အဝ ရှိသော လူသားတစ်ဦးအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးသင့်ပါလျက်နှင့် ဖန်ဆင်းမပေးခဲ့သော

ဘုရားသခင်သည် အလွန် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော ဘဝတွင် နစ်မြုပ် သွားရရှာသည့် လူစီအား စောင့်ရှောက်ကယ်တင်ခြင်း အလျှင်းမပြုတော့ဘဲ စွန့်ခွာသွားသည်မှာ သင့်တော်ပါ၏လော။

တစ်နေ့သောအခါတွင် လူစီသည် သူမ၌ သားသမီးရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။ လူစီအတွက်တော့ဖြင့် သားသမီးရှိခြင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသောကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ စောစောပိုင်းက ခံစား လာခဲ့ရသော ဒုက္ခအားလုံးကို သူ မေ့သွားသည်။ လူစီ၏သည် သူ့နည်းနှင့်သူ စိတ်ဖြေစရာကလေးများ ရှာဖွေတွေ့ရှိတတ်သဖြင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပါသည်။

လူစီသည် သူ့အမေထံ အပြေးအလွှားသွား၍ သတင်းကောင်းအဖြစ် ပေးရှာသည်။ အမှန်တော့ ဤကိစ္စမျိုးကို ပြောရသည်မှာ ရှက်စရာကောင်းပါ သည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်၏ သာယာကြည်နူးမှုကို ဖြစ် စေနိုင်သော မကောင်းမှုများအကြောင်းကို ပြောနေကြခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဖြစ်မှန် ကို အရှိအတိုင်း ပြောပြနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါ၏။ ဤကိစ္စ မျိုးကို ပြောရာ၌ ကိုယ့်နီးစပ်သူချင်း တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ပြောခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြောမှလည်း အဖြစ်မှန် အခြေအနေမှန်ကို ဂဃနဏ ခရေစေ့တွင်းကျ မသိပါဘဲလျက်နှင့် ဝေဖန်ပြစ်တင် နှာခေါင်းရှုံ့ချင် ကြသော လူများ၏ဘေးမှ ကင်းဝေးစရာရှိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှက်စရာကောင်းသော ကိစ္စကို သမီးလူစီက သူ့မိခင် အား ဖွင့်ဟ၍ပြောပြသည်။ လူစီ၏ အရေးကိစ္စအပေါ်တွင် ထားရှိသည့် မိခင် လုပ်သူ၏ သဘောထားကလည်း ရှင်းပါသည်။ လူစီ၏ မိခင်က သူတို့ သား အမိ၏ဘဝမှာ နှစ်ယောက်တည်း ဝဝလင်လင် လုံလုံလောက်လောက် စားနိုင်သော ဘဝဖြစ်သည်။ သုံးယောက်အတွက်သာဆိုလျှင် လုံလောက်တော့မည် မဟုတ်။ ယခုလို ဖအေမပေါ်ဘဲ မွေးရမည့်ကလေးမျိုးမှာ လုံးဝတန်ဖိုးရှိသည် မဟုတ်။ ဤကလေးမျိုးကို မွေးနေကျွေးနေခြင်းအားဖြင့် တန်ဖိုးရှိသောအချိန်များ အလ ဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်သလို ဖြစ်ရုံသာရှိမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤကလေးကို အမွေးမခံ နိုင်ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အမေ၏ မိတ်ဆွေဟုဆိုသော ဝမ်းဆွဲဆရာမ တစ်ဦး ရောက်လာပြီး လူစီကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လူစီခမျာ့ ရက် အနည်းငယ်ကြာမျှ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ လဲနေရှာ သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ယခင်ကလိုပင် သွားသွားလာလာ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ယခင်ကနှင့် မတူ။ သူ့အသားအရေမှာ ယခင်ကထက် ပို၍

ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း ယခင်ကထက်ပို၍ ချည်ချည် နဲ့နဲ့ ဖြစ်လာသည်။

သုံးလခန့်အကြာတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်က လူစီအား သနားသဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပြန်လည် ကျန်းမာလာအောင် ပြုစုကုသပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရတော့ပါ။ နောက်ဆုံးရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ဒဏ်သည် လူစီအတွက် အလွန်ပြင်းထန် သည်ဖြစ်ရာ ထိုဒဏ်ကြောင့်ပင် လူစီ သေဆုံးခဲ့ရရှာ၏။ သူ့အမေ အဘွားကြီး ကတော့ဖြင့် ယနေ့အထိ အသက်ရှင်ဆဲဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး မည်မျှကြာကြာ အသက်ရှင်၍ နေဦးမည်နည်း။ ဒါကိုတော့ ဘုရားသခင်သာ သိပါသည်။

ငွေထည်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များကို ကြည့်နေခိုက်တွင် ကျွန်တော်၏ စိတ်သည် တစ်ချိန်သောအခါက ကြုံခဲ့ရဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဆီသို့ ပျံ့လွင့် သွားပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည် တွေးတောနေမိသဖြင့် အတော်ကလေး အချိန်ကုန်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် အခြားဧည့်ပရိသတ်များ မရှိတော့ပါ။ အခန်းစောင့်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ အခန်းစောင့် သည် တံခါးဝမှရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခု လစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် သောကရောက်နေရရှာသော အစောင့်ထံသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားပြီး မေးမိသည်။

‘ဒီမှာ ခင်ဗျာ၊ အရင်က ဒီအိမ်မှာနေသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည်ကို ခင်ဗျား သိပါသလား’

‘မဒမ် မာဂရက် ဂေါတီးယား’

ကျွန်တော် သူမ၏နာမည်ကို သိသည်။ လူကိုလည်း မြင်ဖူးသည်။

‘ဘာဗျာ၊ မာဂရက် ဂေါတီးယားသေပြီလား’ ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု အစောင့်ကဖြေသည်။

‘ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲဗျာ’

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဆုံးရှာပါတယ်’

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီအခန်းတွေကို ဘာကြောင့် အခုလို ပြနေတာလဲ’

‘ကြွေးရှင်တွေက ဈေးကောင်းပိုရအောင်လို့ ပြနေတာပါ။ လူတွေအနေ နဲ့ ပစ္စည်းကို ကြိုတင်ပြီး ကြည့်ထားနိုင်ရင် တစ်မျိုး စိတ်ဝင်စားနိုင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း လူကြီးမင်းသိတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းကလည်း လူတွေကို ဝယ်ချင် လာအောင် သွေးဆောင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုဆိုတော့ မာဂရက် ဂေါတီးယားမှာ အကြွေးတင်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား?’

‘အထိုက်အလျောက်တော့ တင်နေပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေရောင်းရတဲ့ ငွေက လုံလောက်ပါ့မလား?’

‘အကြွေးဆပ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အပြင် ပိုပါလိမ့်ဦးမယ်’

‘ပိုငွေကို ဘယ်သူက ရမတဲ့လဲ’

‘သူ့ဆွေမျိုးထဲက ရပါလိမ့်မယ်’

‘သူ့မှာ ဆွေမျိုးဉာတိ ရှိလို့လား?’

‘ရှိပုံရပါတယ်’

အစောင့်သည် ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းမှုကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် သံသယ ရှင်းသွားပုံရသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ပြန်အထွက်တွင် တလေးတစား နှုတ်ဆက်သည်။

‘သူ့အဖြစ်က သနားစရာပါလား?’

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။

‘သူ့သေခြင်းဟာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ သေခြင်းမျိုးပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်နေတုန်းမှာသာ မိတ်ဆွေရှိတတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်’

ကျွန်တော်သည် မာဂရက်ဂေါတီးယား၏ ကံကြမ္မာကိုတွေးကာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

လူအများကတော့ ကျွန်တော့်စကားကြားလျှင် မိုက်မဲခြင်းတစ်ရပ်ဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါမူ ကျွန်တော်သည် မာဂရက် ဂေါတီးယားလို မိန်းမများအပေါ်၌ အတိုင်းအဆမရှိ သနားကရဏာ ဖြစ်တတ် ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော သနားကရဏာ ဖြစ်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြဖို့ တောင်းပန်စရာ လိုမည်မထင်ပါ။

တစ်နေ့က နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရရှိရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပါရီမြို့တော် ရဲချုပ်ရုံးသို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲချုပ်ရုံးအနီးရှိ လမ်းတစ်လမ်း ပေါ်တွင် ရဲသားနှစ်ယောက်က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှညှပ်၍ ဖမ်းဆီးခေါ် ဆောင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။ ထိုမိန်းကလေးအား ဘာကြောင့် ဖမ်းလာသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သိသမျှမှာ မိန်းကလေးသည် လသားအရွယ် နို့စို့ကလေးငယ်တစ်ဦးအား နမ်းရှုပ်၍ ရှိုက်

ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက် ရှိနေပါသည်။ ရဲက ဖမ်းဆီးထားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကလေး
 ငယ်နှင့် ခွဲခွာနေရတော့မည့်အဖြစ်ကို တွေးကာ ပူဆွေးသောက ရောက်နေခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ထိုနေ့မှစ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် တွေ့ဖူး
 မြင်ဖူးရုံမျှဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အပေါ်၌ အထင်အမြင်သေးဝံ့သောစိတ်
 မရှိတော့ပါ။

[၂]

လေလံပွဲကျင်းပမည့် ရက်မှာ ၁၆ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများကို လေလံပစ်မည့် ရက်နှင့် စိတ်ဝင်စားသူများ ကြိုကြိုတင်တင် ကြည့်ရှုလေ့လာဖို့ သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ရက်များအကြားတွင် မာဂရက်၏အခန်းကို တစ်ရက် ပိတ်ထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြားတစ်ရက် ပိတ်ထားခြင်းမှာ လိုက်ကာများ၊ ခန်းဆီးများနှင့် မလိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဖြုတ်ယူ သိမ်းဆည်းရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

မာဂရက် ကွယ်လွန်ချိန်က ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားရောက်နေပါသည်။ ပါရီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သည်မှာ မကြာသေးပါ။ ကျွန်တော် အဝေးသို့ ရောက်နေခိုက်တွင် ပါရီမြို့ပေါ်၌ ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို လုံးဝ မသိပါ။ ကိုယ့်အရပ်ဒေသမှ ရပ်ဝေးသို့ ခေတ္တခဏမျှ ခရီးထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်ခါစ လူတစ်ယောက်အား သူ့မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများက သူမရှိခိုက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ထူးခြားသည့်သတင်းများကို ဖောက်သည်ချတတ်ကြသည်မှာ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများက ထုံးစံအတိုင်း သတင်းစုံ ဖောက်သည်ချခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ ဖောက်သည်ချခဲ့သမျှ သတင်း အတိုအထွာများတွင် မာဂရက် ကွယ်လွန်သည့် သတင်းမှာ တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် ပါမလာခဲ့ပါ။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ လည်း သဘာဝတော့ ကျပါသည်။

မာဂရက်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ မာဂရက်လို အမျိုးအစား အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်စပ်နေသော သတင်းများသည် သူတို့ အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲနေချိန်တွင် လူတကာ၏ နှုတ်ဖျား၌ ရေပန်း

စားတတ်ကြပါသည်။ သူတို့နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းဆိုလျှင် လူအများက အရေးတယူ ပြောလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ကွယ်လွန်သည့် သတင်း မျိုးကျတော့ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်၍ ပြောဆိုမည့်သူ မရှိသလောက်ပင် နည်းပါး သွားတတ်ပါသည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း သူတို့ဘဝသည် နေနှင့်တူသည်။ နေမင်းသည် အရှေ့ကောင်းကင်မှ ထွက်လာချိန်တွင် လူအများ၏ အရေးတယူပြုမှုကို ခံရ သော်လည်း ဝင်ချိန်ကျတော့ ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်သူပင် မရှိ။ ဤအဖြစ်မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့လို မိန်းမစားမျိုး ကွယ်လွန်ပြီဆိုသော သတင်းမျိုးဆိုလျှင် သူတို့ နှင့် အဆက်အဆံရှိခဲ့ဖူးသော သူတို့၏ ချစ်သူများ မကြားဘဲ မသိဘဲ နေမည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ကြားသိကြမည်မှာ သေချာ ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်ကောင်းတုန်း သေရရှာသည် ဟူသော သတင်းဆိုလျှင် ပို၍ပင် သတိထားမိကြဖို့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပါရီတွင် နာမည်ကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ဖောက်သည်ဖြစ်သော ချစ်သူ များသည် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ သာမန်မိတ်ဆွေများ အဖြစ်နှင့်လည်း ဆက်ဆံတတ်ကြသော သဘောရှိသည်ဖြစ်ရာ ဤသတင်းမျိုးကို ကြားလျှင် သူတို့အချင်းချင်း သေသူနှင့်ပတ်သက်၍ သတိတရ ဖြစ်စရာအကြောင်းလေးများ ကို အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ စကားစပ်မိကြပါလိမ့်မည်။ သည့်နောက်တော့ ဖြင့် သေသူအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖို့ပင် သတိရကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ခဲ့သည့်အလား အသွား မပျက် အစားမပျက် ရှိနေကြလိမ့်မည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် မျက်ရည်သည် အလွန်ရှားပါးသော အရာတစ်ခု ဖြစ်နေ ပါသည်။ မျက်ရည်ကို အလျှံပယ် မသုံးကြတော့ပါ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် သုံးနေသည့်သဘော ရှိပါသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ သနားစရာကောင်းသည့် အဖြစ် မျိုး အတွက်တော့ မျက်ရည်တစ်စက်ရဖို့ မလွယ်ပါ။ သားသမီးများအတွက် မျက်ရည်မစဲ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော မိဘများပင်လျှင် သူတို့ တစ်ချိန်ကပေးခဲ့ရသည့် တန်ဖိုးနှင့် ညီမျှသော မျက်ရည်ကို အစားပြန်ရဖို့ သိပ်ပြီး မမျှော်လင့်နိုင်သော ခေတ်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြောရပါဦးမည်။ မာဂရက် ဂေါတီးယားထံတွင် ကျွန်တော့်အမည် ရေးထိုးထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ ပါ။ သူပိုင်ပစ္စည်းများထဲတွင် ကျွန်တော်၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုခု တွေ့နိုင်

လောက်အောင် လူချင်း အဆက်စပ် မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သို့စဉ်လျက်နှင့် ကျွန်တော့် မှာ မာဂရက်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်နေမိပါသည်။ သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း သနားကြင်နာစိတ်သည် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လာ တတ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် သနားစရာကောင်းသည့် အဖြစ်ကို မြင်ရ ကြားရလျှင် သနားကြင်နာစိတ်ဖြစ်လာတတ်သည့် မွေးရာပါ လူပင်ကို သဘာဝ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထားလုံးအပြာလေးဖြင့် ဘိုးအစ် ရပ်ကွက်သို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် သွားလေ့ရှိသော မာဂရက်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက မာဂရက်တွင် သူ့လို အမျိုးအစား တခြား မိန်းမများနှင့် မတူသည့် ထူးခြားချက်ကလေးတစ်ချက် ရှိနေခြင်းကို ကျွန်တော် သတိပြုခဲ့မိပါသည်။ ထိုထူးခြားချက်ကလေးမှာလည်း တစ်ခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ မာဂရက်သည် အခြားသော မိန်းမများထက် သာလွန်သော ‘အလှပိုင်ရှင်’ ဖြစ် သည် ဟူသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ အမျိုးအစား မိန်းမများသည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ဘယ်သွားသွား အဖော်တစ်ယောက်တော့ ပါစမြဲပင် ဖြစ် ပါသည်။ အဖော်မပါလျှင်ပင် မသွားဝံ့ မလာဝံ့သလို ဖြစ်လျက်ရှိကြပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူတူ သွားရမည်ကို လူမြင်မခံဝံ့၍ တွဲမည့်သူမရှိပါမူ အထီးကျန် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သောစိတ်ဖြင့် အဖော်ရှာတတ်သည်။ နောက်ဆုံး မတတ်သာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ရထားနှင့် ခေါ်နိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာသည့် လူနှင့်ပင် တွဲတတ်ကြ သည်။

မာဂရက်ကျတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါ။ အိလီဆီလမ်းထဲသို့ မြင်းရထား ဝင်လာ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုင်ခုံတွင် အသာအယာကလေး မှေးမှီ၍ ထိုင်နေသော မာဂရက်ကို တစ်ယောက်တည်းသာ မြင်ရသည်။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် သားမွေး အနွေးထည်များ ထူထူထဲထဲ ဝတ်ထားတတ်သော်လည်း နွေရာသီဆိုလျှင် တော့ ဝတ်စားဆင်ယင်လာပုံမှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ့အသိ မိတ်ဆွေများနှင့် မကြာမကြာ ဆုံမိတတ်သည်။ ဆုံမိသည့်လူတိုင်းကို နှုတ်ဆက်လေ့မရှိ။ သူ နှုတ်ဆက်သင့်သည်ဟု ယူဆသည့် အခါတွင် မသိမသာကလေး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ သူမ၏ အပြုံးမှာ တည်ငြိမ်ခုံညားသော အပြုံး၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အပြုံး၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အပြည့် အဝရှိသော အပြုံး။ သူမ၏ အပြုံးမှာ ချစ်စရာလည်းကောင်းသည်၊ ခင်စရာလည်း ကောင်းသည်၊ လေးစားစရာလည်း ကောင်းသည်။

မာဂရက်သည် တခြား အမျိုးသမီးတွေလို ရွန်ပိုင်လမ်းမှ ချင်အီလီဆီ လမ်းအထိ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့မြင်းရထား သည် ဘိုးအစ်ရပ်ကွက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားသည်။ ဘိုးအစ်ရပ်ကွက်သို့ ရောက်သည့်အခါ မာဂရက်က မြင်းရထားပေါ်မှဆင်းပြီး တစ်နာရီခန့် လမ်း လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရထားဆီ ပြန်သည်။ သူ့မြင်းရထားသည် ဟိုဝင် သည်ထွက် မလုပ်၊ အိမ်သို့ တောက်လျှောက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရဖူးသော ဤမြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်မျက်စိအာရုံအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ယခုတော့ဖြင့် မာဂရက်တစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေကျ ရှုခင်းကို မြင်ရတွေ့ရတော့ မည် မဟုတ်ပါ။ ဤအသိ ဝင်လာသောအခါ အလွန်လှပသော ပန်းချီးကား တစ်ချပ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားသည့် အခါမျိုးတွင် ခံစားရတတ်သည့် နှမြောတသ စိတ်သည် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

မာဂရက်၏ အလှသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝရှိသောအလှ ဖြစ်သည်။ မာဂရက် အလှလို ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အလှမျိုးကို ဘယ်မှာမှ ရှာတွေ့နိုင်အံ့ မထင်ပါ။ မာဂရက်၏ အရပ်အမောင်းသည် မြင့်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကျတော့ သွယ်လျလျ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ် ထည်နှင့် အရပ်အမောင်းသည် ခံ့ညားလှပခြင်း၊ တင့်တယ် ပြေပြစ်ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်သာမက အချိုးအစား ကျလွန်းလှသဖြင့် ဘယ်လို အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်လာ ဝတ်လာ ကြည့်လိုမဝအောင် လှနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဖော့ဖယောင်း လို ပျော့ပျောင်းသည့် ရွှေလည်တိုင် ကြော့ကြော့ထက်မှ သူ့ဦးခေါင်းသည် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလောက်ပါပေသည်။

နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံထက်မှ ကွေးညွတ်လျက်ရှိသော မျက်ခုံးများ သည် ဆေးပန်းချီ ခြယ်ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။ မျက်လုံးများကို ဖြန့်မိုးထားသော ကော့ရရော့ မျက်တောင်များ၏ အရိပ်သည် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ သက်ဆင်းလျက် ရှိသည်။ စင်းသော နှာတံသည် ချစ်စရာပါးစပ်နှင့် အပြေအပြစ်ရှိလှသည်။ နို့နှစ်ရောင်ပြေးနေသော သွားများကို ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့် နှစ်လွှာသော နှုတ်ခမ်း အစုံသည် သန္တာရောင် အသွေးနှင့် ဆေးရေးထားသလို ရှိသည်။ နူးညံ့ချောမွေ့ လွန်းလှသော အသားအရေမှာ ထိရက်ကိုင်းရက်စရာပင် မရှိ။

ပိတုန်းရောင်တမျှ နက်မှောင်သော ဆံစသည် သူမ၏ နဖူးထက်ဝယ် အခွေလိုက် အလိပ်လိုက် ကျနေသည်။ လည်တိုင်ကြော့ဆီသို့ ဝဲပျံ့၍ ကျနေသော ခွေလျော့လျော့ ဆံစများ၊ နောက်ဘက်ရှိ မဖုံးတုံ့တုံ့ ဖုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်နေသော

နားနှစ်ဖက်ဆီမှ တစ်လုံးလျှင် ဖရန့်ငွေ လေးငါးထောင်ခန့် တန်ကြေးရှိသည့် စိန်နှစ်လုံးသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ မာဂရက်၏ အလှသည် 'တင့်လှပေဟန်၊ ဘက်မရန်တည့်၊ ခြောက်တန်နတ်ရွာ၊ ဘုံကလာသည့်၊ နတ်မိမယ်လေလား' ဟု ထင်မှတ်မှားလောက်ပေသည်။

မာဂရက်တွင် ပန်းချီဆရာကြီး ဗီဒဲ ရေးဆွဲပေးထားသော သူမ၏ ပုံတူ ပန်းချီးကား တစ်ကားရှိသည်။ သူမ၏ အလှကို ခဲဖြင့် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသူမှာ ဗီဒဲတစ်ဦးသာလျှင်ရှိရာ ဗီဒဲ၏လက်ရာသည် မာဂရက်၏အလှကို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့သည်။ မာဂရက် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ အကြာ တွင် ထိုပုံတူ ပန်းချီးကားသည် ကျွန်တော်လက်တွင်းသို့ အမှတ်မထင် ငံ့ရောက် လာခဲ့သည်။ မာဂရက် အသက်ထင်ရှား ရှိနေစဉ်က သူမအား မကြာခဏ မြင် တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ကျွန်တော်မှာ မာဂရက်၏ ပုံတူပန်းချီကားအတွင်း၌ မာဂရက် ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်နေလေသလားဟုပင် ထင်ရလောက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂရက်ကို မကြာမကြာ မြင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ဘယ် လိုပင် မြင်ဖူးမြင်ဖူး အချိန်ကြာလာတော့ မာဂရက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အနေအထား နှင့် ဟန်ကလေးများကို အသေးစိတ် မမှတ်နိုင်တော့ပါ။ ယခု သူမ၏ ပုံတူ ပန်းချီကားကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော် မျက်စိထဲ၌ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော အသေးစိတ် အရာကလေးများသည် ပြန်ပေါ်လာပါသည်။

မာဂရက်သည် ပြဇာတ်နှင့် ကပွဲကို မှန်မှန်သွားတတ်သော အလေ့အထ ရှိသည်။ ပထမဆုံးညဆိုလျှင် ပွဲပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာဂရက် သည် ညနေတိုင်းလိုလို ပြဇာတ်ရုံ၌ဖြစ်စေ၊ ကပွဲရုံ၌ဖြစ်စေ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိ သော အလေ့အထ ရှိသည်။ ဇာတ်ရုံ၌ မာဂရက်ရှိ မရှိ သိဖို့ကလည်း လွယ် ပါသည်။ သူမအတွက် အမြဲတမ်း ကြိုတင်ဝယ်ယူထားသော မြေညီထပ်သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲ၌ ပစ္စည်းတင် ခုံရှည်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုခုံရှည်ကလေး ပေါ်၌ မာဂရက် သွားလေရာပါတတ်သည့် ပစ္စည်း သုံးလေးမျိုး ရှိ မရှိ ကြည့်ဖို့ လိုသည်။ ဆိုကြပါစို့။ ထိုခုံရှည်ကလေးပေါ်၌ ပွဲကြည့်မှန်ကလေး တစ်လက်၊ ချီချဉ်တစ်ထုပ်နှင့် ဖယောင်းပန်းတစ်စည်း တင်ထားပါမှ မာဂရက်ရှိနေပြီဟု အတိအကျ ပြောနိုင်လေသည်။

မာဂရက် ချစ်မြတ်နိုးသော ဖယောင်းပန်းကလည်း အလွန်ဆန်းကြယ် သော သဘာဝရှိသည်။ တစ်လတွင် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ် ရှိသည့်အနက် နှစ် ဆယ့်ငါးရက် တိတိ ပန်းအရောင်သည် အဖြူရောင်။ ကျန်ငါးရက်တွင်မူ ပန်း ၏ အရောင်သည် အဖြူရောင်မှ အနီရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဘာကြောင့်

ဤကဲ့သို့ အရောင်ပြောင်းသွားသည်ကို မည်သူမှ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းအရောင် ပြောင်းခြင်းကိုသာ သိသည်။ အရောင်ပြောင်းရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို မသိပါ။

မာဂရက်၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် မာဂရက်ရောက်နေကျ ဇာတ်ရုံများသို့ လာနေကျ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် ဖယောင်းပန်း၏ အလှကို သတိပြုမိကြသည်နှင့်အမျှ ခွဲခွာ၍မရနိုင်သော ဖယောင်းပန်းနှင့် မာဂရက်တို့ အဖြစ်ကိုလည်း နားလည်လာကြသည်။ ပန်းသည်မကြီး မဒမ် ဘာဂျန်တို့ကတော့ မာဂရက်အား ‘ဖယောင်းပန်း ဧကရီ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုအမည်သည် မာဂရက်၏အမည် ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

ပါရီမြို့ပေါ်သို့ တက်လာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြသည့် အမျိုးသမီးများနည်းတူ မာဂရက်သည်လည်း အထက်တန်းလွှာလောကမှ နာမည်ကြီးပေဆိုသော လူငယ်အချို့နှင့် တွဲသည်။ တွဲရာ၌ လူမသိ သူမသိ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍တွဲခြင်း မဟုတ်၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို မာဂရက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖုံးဖိခြင်း မပြု။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။ မာဂရက်နှင့် တွဲခွင့်ရသည့် လူငယ်များကလည်း သူတို့ မာဂရက်နှင့် ဘယ်လိုနေသည် ဘယ်လိုထိုင်သည် စသည်ဖြင့် ကြွားဝါတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မာဂရက်သည် သတင်းကြီးသည့် ရွှေမင်းသမီး ဖြစ်လာသည်။ သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ မာဂရက်တစ်ယောက် ဘက်နီးရီးမြို့သို့ အလည်အပတ် ခရီးထွက်ရာမှ အလွန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသည့် နိုင်ငံခြားသား မြို့စား အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟူသော သတင်းထွက်လာသည်။ မြို့စားကြီးက မာဂရက်အား ဘဝဟောင်းမှ ကယ်တင်၍ ဘဝသစ် ထူထောင်ပေးရန် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ မာဂရက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံလျက် ရှိသည်ဟု သတင်းကဆိုသည်။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ကြားရသမျှမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ ၁၈၄၂ ခုနှစ် ဇွေဦးပေါက်တွင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာနေသော မာဂရက်အား ဆရာဝန်များက ရေပူစမ်းရှိရာသို့ သွား၍ အနားယူဖို့ အကြံပေးသဖြင့် မာဂရက်သည် ဘက်နီးရီးသို့ သွားခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မှုကြောင့် ထိုဒေသသို့ လာ၍ အနားယူကြသူများထဲတွင် ယခု ကျွန်တော်ပြောနေသော မြို့စားကြီး၏ သမီးလည်း ပါသည်။ မြို့စားကြီး၏ သမီး၌ စွဲကပ်နေသော ရောဂါမှာ မာဂရက်၏ ရောဂါနှင့် အတူတူ ဖြစ်နေရုံမျှမက ရုပ်ချင်းကလည်း ဆင်လွန်းသဖြင့် ညီအစ်မဟုတ် ထင်စရာဖြစ်နေသည်။ မြို့စားကြီး၏ သမီးမှာ ကုသိုလ်ကံနည်းသည့်

ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ မာဂရက် ရောက်သွားပြီး ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။

မြို့စားကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ ခေါင်းချရာမြေမှ ရုတ်တရက် ခွဲခွာ၍ မသွားနိုင်သဖြင့် ဘက်နီးရီးမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် မြို့စားကြီးနှင့် မာဂရက်တို့ လမ်းကွေ့တစ်နေရာ၌ အမှတ်မထင် ဆုံမိခဲ့ကြ၏။ မြို့စားကြီးအဖို့တော့ မာဂရက်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ့သမီး ကိုယ်ရောင်လာပြသည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် မာဂရက်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး မာဂရက်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးသည်။ မာဂရက် အား နာမည်ကိုမှ မမေးတော့ဘဲ သူ့သမီးကိုယ်စား ချစ်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန် သည်။

ထိုအချိန်က မာဂရက်တွင် အဖော်မရှိ။ သူမနှင့် အတူတူနေသူဆို၍ အိမ်ဖော်တစ်ဦးသာလျှင် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ပြဿနာတက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ မြို့စားကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို မာဂရက်က အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ပြဿနာက သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ကြံဖန်ပြီး ပေါ်ပေါက်လာသေး သည်။ ထိုစဉ်က ဘက်နီးရီးမြို့သို့ ရောက်နေသူများထဲတွင် မာဂရက်၏အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသူတစ်ချို့ ပါလေရာ သူတို့က မဒမ် မာဂရက် ဂေါ တီးယား၏ အခြေအနေမှန်ကို မြို့စားကြီးအား မခြွင်းမချန် ပြောပြကြသည်။

ထိုသူများထံမှ ကြားသိရသော သတင်းစကားသည် မြို့စားကြီးအတွက် ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက်တစ်ချက် ဖြစ်ရသည်။ သူ အလွန် သံယောဇဉ်ကြီး သော၊ ချစ်ခင်တွယ်တာသော၊ သမီးနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်လှသော မာဂရက်သည် အကျင့်စရိတ္တပိုင်းကျတော့ နှိုင်းယှဉ်၍မှ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ကွာခြားလျက် ရှိ၏။ မာဂရက်နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ အသိနောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ မာဂရက်သည် သူ့ အသည်းနှလုံးအတွက် မရှိလျှင် မဖြစ်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။ မာဂရက် သာ မရှိလျှင် သူ့ဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်ရတော့မည်။ ယူကျုံးမရ နှမြော တသသော စိတ်ဖြင့် မာဂရက်အား အပြစ်တင်နေ၍လည်း မဖြစ်။ ထိုကဲ့သို့ အပြစ်တင်စကား ပြောဖို့လည်း သူ့မှာ အခွင့်အရေးမရှိ။ ဤသို့ဖြင့် မြို့စားကြီးက မာဂရက်အား သူမ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းအား ပြောင်းလဲပြုပြင်သွားဖို့ တောင်းပန် သည်။ သူမ၏ ဘဝကိုသာ အကောင်းဘက် ရောက်သွားအောင် ပြုပြင်သွားမည် ဆိုပါက သူမ ဆန္ဒရှိသမျှ ဘာမဆို ဖြစ်စေရပါမည်ဟုလည်း ကတိပေးသည်။ မာဂရက်ကလည်း သဘောတူခဲ့သည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီချက် ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မာဂရက်ခမျာ အပြင်းအထန် နာဖျားမကျန်းဖြစ်သည်။ အတိတ်က ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှများကို ပြန်လည် တွေးတောကာ ဝမ်းနည်းတသ ယူကျုံးမရဖြစ်သော စိတ်ကြောင့် ဖျားခြင်း ဖြစ် ဟန်တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာဂရက်တွင် ယုံကြည်မှုလေး တစ်ခုတော့ ရှိခဲ့ဟန်တူသည်။ တစ်ချိန်က သူပြုမိခဲ့သော ဒုစရိုက်မှုများအတွက် ရရှိလာသည့် နောင်တနှင့် ဒုစရိုက်အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ပါတော့မည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကြောင့် ဘုရားသခင်က သူ့အား ခွင့်လွှတ်ကာ ယခင်ကလို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အလှမပျက် ပြန်ဖြစ်လာအောင် ကယ်တင်စောင့်ရှောက် ပေးလိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့် မျှော်လင့် ချက် ရောင်ခြည်ကလေးသည် သူမ၏ နှလုံးသားအတွင်း၌ ပြန်လည် ရှင်သန် လာခဲ့သည်။ နွေရာသီအကုန်တွင် ရေမှန်မှန်ချိုးခြင်း၊ မှန်မှန်အိပ်ခြင်း၊ မှန်မှန် အနားယူခြင်း၊ အချိန်မှန်မှန် လမ်းများများ လျှောက်ပေးခြင်းစသည့် အားထုတ်မှု များကြောင့် မာဂရက်၏ ကျန်းမာရေးမှာ သိသိသာသာ တိုးတက်ကောင်းမွန် လာခဲ့သည်။ မာဂရက် ပြန်လည် ကျန်းမာလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့စားကြီး သည် မာဂရက်နှင့်အတူ လိုက်လာပြီး ဘက်နီးရီး၌နေခဲ့စဉ်က ပြုနေကျအတိုင်း ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။

မာဂရက်နှင့် မြို့စားကြီးတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပါရီမြို့ ၏ အထက်တန်းလွှာ လောကတွင် အတော်ကြီး ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ မည်သည့်အကြောင်းကို အခြေခံ၍ မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက် မျိုးနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလျက် ရှိသည်ကို မည်သူမှ တိတိပပ မသိကြ။ သို့ သော်လည်း အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြို့စားကြီးက မာဂရက်အတွက် အနှမြော မရှိဘဲ ရက်ရက်ရောရော သုံးစွဲ၍ အကုန်အကျခံနေသည့် အချက်ကိုမူ သတိပြုမိကြသည်။

ဤနေရာတွင် မာဂရက်၏ စိတ်သဘောထားနှင့် အတန်းအစားကို ချင့်တွက်ကြည့်ရန် လိုပါလိမ့်မည်။ မာဂရက်သည် ဘက်နီးရီးမှာ နေစဉ်တုန်းက တော့ မြို့စားကြီးအား ပေးထားသည့် ကတိကို မဖျက်ဘဲ ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ပါရီသို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်မူကား ဘဝဟောင်းက အလေ့အထကလေး တွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဘဝဟောင်းတုန်းက ကြုံခဲ့ရသည့် သည်းထိတ်ရင်ဖို စရာ ဖြစ်ရပ်ကလေးများကလည်း မာဂရက်၏ နှလုံးသားအား လှုပ်ရှား တက်ကြွ အောင် ဖန်တီးနေဟန်တူသည်။ မြို့စားကြီးကလည်း သူမနှင့် အမြဲနေသည် မဟုတ်။ ရံဖန်ရံခါ သတ်မှတ်ထားသော ရက်များမှသာ လာသည်။ မြို့စားကြီး

မရှိချိန်တွင် သူမမှာ အဖော်ကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။ ပါရီမြို့တွင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းနေဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပျင်းရိ ခြောက်သွေ့လွန်းသဖြင့် သေဖို့သာရှိတော့သည်။ ဤတွင် ဘဝဟောင်းမှ သွေးဆူစရာကလေးများသည် သူမ ဦးနှောက်နှင့် သူမ၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ပြီးတော့လည်း မာဂရက်မှာ ယခုတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်မှ အလျင့်အလျင် ကထက် အလှတိုးနေသည်။ အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ အရွယ်ကောင်း တုန်း။ သူမ၏ ရောဂါကလည်း လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားသေးသည် မဟုတ်။ အိပ်ရာထဲ အမြဲတစေ လှဲနေရမည်ဆိုလျှင် ရောဂါအကြောင်းသာ တွေးနေမိမည်။

မာဂရက်အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသူများသည် မာဂရက် ခြေလှမ်းပျက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့စားကြီးနားသို့ သတင်းပို့ကြသည်။ ခိုင်လုံသော သက်သေခံ အထောက်အထားများကိုပါ ပြကြသည်။ မြို့စားကြီး မလာသော ရက်များတွင် မာဂရက်၏ အခန်းသို့ မည်သူမည်ဝါလာသည်၊ လာ သူများသည် မာဂရက်နှင့် တစ်ညလုံးနေပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်သည် စသည်ဖြင့် အတိအကျ ပြောကြသည်။ ဤသတင်းမျိုး ကြားရပြန် တော့လည်း မြို့စားကြီးမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရရှာသည်။ မာဂရက်ကို မေးပြန်တော့လည်း မာဂရက်က ဝန်ခံသည်။ သူမနှင့် အဆက်ဖြတ်လိုက်ဖို့ အကြံပေးသည်။ သူမကတော့ဖြင့် မြို့စားကြီး ဖြစ်စေချင်သည့် ပုံစံအတိုင်း မနေနိုင်ဟု ဆိုသည်။ မြို့စားကြီးပေးနေသည့် ငွေကြေး အထောက်အပံ့ကို လည်း သူမယူချင်။ လူတစ်ဖက်သားအား လိမ်လည် လှည့်ဖြားပြီး ရယူသလို ဖြစ်နေသော ငွေကို သူ မသတိဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

မြို့စားကြီးသည် မာဂရက်ထံသို့ တစ်ပတ်တိတိ မလာဘဲ နေသည်။ အဘိုးကြီးအနေဖြင့် လုပ်နိုင်သည်မှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ကျတော့ မြို့စားကြီးရောက်လာပြီး ယခင်ကလိုပင် သူ့အား လာခွင့်ပြုဖို့ မာဂရက် အား တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ မာဂရက် ဘယ်လိုပဲနေနေ ကြိုက်သလိုနေပါ။ သူ့ကိုတော့ မှန်မှန် တွေ့ခွင့်ပြုပါ။ မာဂရက် မကြိုက်တာ သူမပြောပါဟု ပြော သည်။

ဤအခြေအနေသည် မာဂရက် ပါရီသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သုံးလအကြာ တွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် အခြေအနေ။ လအားဖြင့်တွက်လျှင် ယင်းအခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ သည်မှာ ၁၈၄၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ သို့မဟုတ် ဒီဇင်ဘာလ။

[၃]

၁၆ ရက်နေ့ တစ်နာရီတွင် ရူဒီအန်တင်လမ်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။
 လေလံသမား၏ ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံကို အပြင်မှ အတိုင်းသား ကြားနေ
 ရ၏။ အခန်းတိုင်းတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဟန်ဆောင်မှု မျက်နှာဖုံး
 များ တပ်ဆင်ထားသည့် အထက်တန်းလွှာလောကမှ မျက်နှာကြီး အမျိုးသမီး
 များသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့သည် ခင်းကျင်းပြသ
 ထားသည့် ပစ္စည်းများကို စိတ်မဝင်စားလေဟန်ဖြင့် ကိုယ်တွယ်ကြည့်ရှုနေကြ
 သည်။ အမှန်တော့ ဤအမျိုးသမီးကြီးများသည် အခါအခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို
 ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်
 မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ရာ၌လည်း ပြိုင်စံရှားသူများ ဖြစ်သည်။

အက်ဖ်မြို့စားကတော်ကြီးသည် သူမ၏ရှေ့မှ ကားဆီး ကားဆီးဖြစ်နေ
 သော ခေတ်သစ် ပြည့်တန်ဆာလောက၏ ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ
 မဒမ်အေအား တံတောင်ဖြင့်တိုက်၍ တွန်းထိုး ဖယ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ
 သည်။ တီနယ်မှ အမတ်မင်းသည် ပရိဘောဂပစ္စည်းအချို့ကို အမြင့်ဆုံးဈေး
 ပေး၍ ဝယ်ယူနေသော မဒမ်ဒီအား ငေးမောနေပါသည်။ မဒမ်ဒီသည် မျောက်
 မွေးရာ၌ ပြိုင်စံရှားလောက်အောင် နာမည်ကြီးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဝိုင်
 မြို့စားကြီးသည် မဒမ်အင်မ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိသည်။ သူတို့ နှစ်
 ဦးစလုံး သူ့အကြောင်းနှင့်သူ နာမည်ကြီးနေသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဝိုင် မြို့စားကြီးသည် အတိုင်းအဆ မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာ
 ကြွယ်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ မက်ဒရစ်မြို့သို့ သွား၍နေသည့်အခါ ဤမြို့

စားကြီး ပါရိမ္မိသို့သွားပြီး သူ့ဘဝသူ ပျက်စီးအောင် လုပ်နေသည်ဟု အထင် ခံရသည်။ ပါရိသို့ နေပြန်တော့လည်း ဤမြို့စားကြီးသည် မက်ဒရစ်သို့သွားပြီး သူ့ဘဝသူ ပျက်ဆီးနေသည်ဟု အစွပ်စွဲခံရပြန်သည်။

မဒမ်အင်မ်ကတော့ စာရေးကောင်းသူ တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြား နေသော နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤ စာရေးဆရာမကြီး သည် သူ့ပြောသလို ရေးပြီး သူရေးသမျှတွင် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်လက်မှတ် ရေးထိုး ရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဝိုင်မြို့စားကြီးသည် မဒမ်အင်မ်နှင့် စကားပြော နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကမူ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသည့် မဒမ် အင်မ်၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်းဖလှယ်ကာ အချင်းချင်းသာ နားလည် နိုင်သော စကားများကို ပြောနေကြပါသည်။

မဒမ်အင်မ်မှာ ချင် အီလီဆီလမ်းမှ နာမည်ကြီး အလှတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ သူ အဝတ်အစားဝတ်လျှင် ပန်းရောင်နှင့် အပြာရောင်ကိုသာ အမြဲဝတ်သည်။ တိုနီဆိုသူထံမှ ဖရန့်ငွေတစ်သောင်းတန် မြင်းနက်ကြီးနှစ်ကောင်ဝယ်၍ ကိုယ်ပိုင် ရထားစီးသူအဖြစ် လောလောဆယ် လူသိများနေသူ ဖြစ်သည်။

လေလံပွဲသို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသူမှာ မဒမ်အာရ်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ မဒမ်အာရ်မှာလည်း အလွန် လိမ္မာပါးနပ်၍ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သူတစ်ဦး အဖြစ် ထင်ရှားနေသူပင် ဖြစ်သည်။ မဒမ်အာရ်သည် သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစ ကိုသုံးပြီး ပါရိ အမျိုးသမီးလောကရှိ မိဘ၏ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ပစ္စည်းများဖြင့် ချမ်းသာလာသူများနှင့် အချစ်ရေးရာ ကိစ္စများဖြင့် ကြွယ်ဝလာသူများထက် နှစ်ဆသုံးဆခန့် ပို၍ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားနေ သူ ဖြစ်ပါသည်။ မဒမ်အာရ်သည်လည်း သူ နှစ်သက်ရာ ပစ္စည်းပစ္စယများတွေ့ လျှင် ဝယ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမည်များနှင့် အမှတ်အသားများ ရေးထိုးပေးထားခဲ့သော လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ အကြောင်းသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဤလက်ဆောင် ပစ္စည်းများကို ပေးခဲ့သူများသည် ဤအခန်းတွင်းရှိ လူအုပ်ထဲ၌ အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို ပါနေမည်မှာ သေချာပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြောလိုသည်မှာ ဤအကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ဤအခန်းထဲရှိ လူအားလုံး ပျော်ပျော် ပါးပါး ရှိနေကြပုံကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခန်းထဲ ရောက်နေကြသူများထဲမှ အများစုသည် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကို သိကြပါသည်။ သို့ သော်လည်း သူတို့အားလုံး အမျိုးသမီးကို သတိတရ ရှိကြတော့ဟန် မတူပါ။ ဟားတိုက် ရယ်မောသံများသည် အခန်းထဲ၌ သောသောညံလျက် ရှိသည်။

လေလံပွဲ ကြီးကြပ်သူများကလည်း ကြေညာစရာရှိသမျှကို အသံကုန်ဟစ်၍ ကြေညာလျက်ရှိသည်။ လေလံစားပွဲရှေ့မှောက်ရှိ ခုံရည်များပေါ်၌ ထိုင်နေကြသော ကုန်သည်များသည် သူတို့အလုပ်ကို နားအေးပါးအေး လုပ်လိုကြသဖြင့် ပရိသတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်အောင် ဝင်၍ထိန်းကြသည်။ ပရိသတ်ကတော့ မငြိမ်ပါ။ အတန်းအစားမျိုးစုံ ပါနေသော လူအုပ်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆူမြဲတိုင်းသာ ဆူလျက် ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆူဆူညံညံရှိနေသော လူများကြားဝယ် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် လျှောက်သွားနေမိပါသည်။ ကွယ်လွန်သွားသူအတွက် နာကြည်းသောစိတ်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိရပါသည်။ တစ်ချိန်က သေသူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အခန်းထဲ၌ သေသူ၏ အကြွေးများကို ပေးဆပ်ရန်ဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် သေသူ၏ ပစ္စည်းများကို တပျော်တပါး ရောင်းချလျက်ရှိကြ၏။ ဝယ်သူများကလည်း သူ့ထက်ငါ ဈေးပြိုင်ပေး၍ တပျော်တပါး အလှအယက် ဝယ်ယူလျက် ရှိကြ၏။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဤလေလံပွဲကို ရောက်လာခြင်းမှာ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ထက် ပစ္စည်းရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူများကို လေ့လာလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ လေလံပွဲ တာဝန်ခံများ၏ မျက်နှာများကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်သည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် ခေါ်ဈေးထက် အဆမတန် ဈေးမြင့်လာလျှင် သူတို့၏ မျက်နှာများသည် သိသိသာသာပင် ဝင်းလက်လာသည်။ ဝမ်းသာမှုကို ဖုံးဖိထားနိုင်ကြပါ။ အမှန်တော့ ဤသတ္တဝါများသည် ဤအမျိုးသမီး၌ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ဖြင့် အလွန် ဝင်ငွေကောင်းနေမှန်း သိထားကြသည်။ သေချာပေါက် သိနေသဖြင့် ဤအမျိုးသမီးထံမှ ရနိုင်သမျှ အကျိုးအမြတ်ရဖို့ သူတို့ အားထုတ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ကုန်ပစ္စည်းများကို ဤအမျိုးသမီးအား ပြသည်။ မဝယ်ချင် ဝယ်ချင်အောင် မျက်နှာချိုသွေး၍ ဆွယ်သည်။ ဝယ်ပြန်တော့လည်း ဈေးကို အဆမတန်တင်၍ အမြတ်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး ဤအမျိုးသမီး မမာမကျန်းဖြစ်၍ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်ဖြစ်သွားသည့်အခါ သနားညှာတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တပူပူ တဆူဆူပြု၍ သူတို့ အကြွေးများကို တောင်းခဲ့ကြသည်။ ယခု ဤအမျိုးသမီး သေဆုံးသွားပြန်သောအခါတွင်မူကား သူတို့ အကြွေးများ ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် အရှက်အကြောက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကုတ်ကုတ် ကတ်ကတ် ကြိုးပမ်းကြပြန်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သေသူပိုင် ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချပြီး ရလာသမျှငွေထဲမှ သူတို့ငွေ အရင်းရော အတိုးပါ တွက်ချက်၍ အလှအယက် ခွဲဝေယူ ကြပေဦးတော့မည်။ သူတို့လုပ်ပုံမှာ အရှက်အကြောက်

ကင်းမဲ့လွန်းလှချေသည်။ ကုန်သည်များနှင့် သူခိုး ဓားပြများအား တစ်ဆူတည်း သော ဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ်ဖို့ ဖန်တီးပေးခဲ့ကြသည့် ရှေးလူကြီးများ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်သည် မည်မျှလောက် ကြီးမားပါသနည်း။

အဝတ်အထည်များ၊ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများနှင့် စိန်ရွှေရတနာ ပစ္စည်းများသည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ရောင်းချ ပြီးစီးသွားသည်။ ရောင်းပြီးသား ပစ္စည်းများထဲတွင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော၊ စုံမက်သော ပစ္စည်းတစ်ခုတလေမှ မပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မပျက် လက်မပျက် လေလံပွဲအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လေလံပစ်သူ၏ နှုတ်မှကြေညာသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

‘စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ချုပ်ထားပုံ သိပ်လှတယ်၊ သိပ်ခိုင်တယ်၊ စာအုပ်အမည်က မာနွန်လက်စကော့၊ ပထမ စာမျက်နှာပေါ်မှာ စာရေးထားတယ်၊ ခေါ်ဈေးဆယ်ဖရန့်’

အားလုံး အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ပရိသတ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာပါသည်။

‘ဆယ့်နှစ်ဖရန့်’

ကျွန်တော့် နှုတ်ဖျားမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားသည်။

‘ဆယ့်ငါးဖရန့်’

ပထမဦးဆုံး ဈေးစပေးသူက ချက်ချင်းပင် ‘ဖရန့်သုံးဆယ်’ ဟု ပြန်အော်သည်။ သူ့အော်သံထဲတွင် ယခု သူပေးလိုက်သော ငွေသုံးဆယ်ထက် ပိုပေးမည့် သူမပေါ်နိုင်တော့ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည့် လေသံပါသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကျဲရတော့မည် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ပါစပ်မှ ‘သုံးဆယ့်ငါးဖရန့်’ ဟု ထွက်သွားပါသည်။

‘လေးဆယ်’

‘ငါးဆယ်’

‘ခြောက်ဆယ်’

‘တစ်ရာ’

ပရိသတ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူတို့ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ စူးစိုက်နေကြပြီ။ သိပ်ပြီး တန်ဖိုးမရှိသော စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကို ရယူလိုမှုအတွက် ဖရန့်ငွေ တစ်ရာအထိ ပေးနေခြင်းမှာ တကယ်တော့ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်ဖက်လူသည် ဈေးထပ်တိုးပေးရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေဟန် ရှိသည်။ သူ့ဖက်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဆက်လက်၍ တိုးပေးနေပါမူ ဘာမဟုတ်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်၏ တန်ဖိုးသည် အမှန်တကယ်တန်သည့် ဈေးထက် ဆယ်ဆခန့် တက်သွားဖို့ ရှိရာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိနိုင်ဟု တွက်မိပုံရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ဆီ ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော် လက်မြောက်လိုက်ပါပြီ ခင်ဗျာ’

ဖရန့်ငွေ တစ်ရာထက် ပိုပေးမည့်သူ မရှိတော့။ စာအုပ်သည် ကျွန်တော် ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

လေလံသမားများအား ကျွန်တော် ပေးရန်ရှိသည့်ငွေကို ပေး၍ ကျွန်တော့် အမည်ကိုပါ ရေးပေးလိုက်ပြီး ကပျာကယာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူများအား စဉ်းစားတွေးတောစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ကျွန်တော် ပေးခဲ့မိပြီဟု ထင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်မျိုးသည် သိပ်ပြီး တန်ကြေးရှိသော စာအုပ်မျိုး မဟုတ်။ ဘယ်နေရာမှာ သွားဝယ်ဝယ် အလွယ်တကူ ရနိုင်သည်။ ဆယ်ဖရန့်ထက် ပိုပေးရမည် မဟုတ်။ အလွန်ဆုံးပေးရလှ ဆယ့်ငါးဖရန့်ထက်တော့ ပိုစရာမရှိ။ အခုတော့ ဖရန့်တစ်ရာအထိ ပေး၍ဝယ်သည်။ စိတ်မှ နဲ့ပါလေစ။ စိတ်မနဲ့၍ တော့ ဟုတ်မည်မထင်။ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့ဆိုလျှင် ဤလူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ဘာများပါလိမ့်။ ဤအတွေးမျိုးသည် သူတို့ ခေါင်းထဲ၌ ဝင်နေကြပါလိမ့်မည်။

နောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ဝယ်ထားသည့် စာအုပ်ကို သွားယူခဲ့သည်။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာတွင် မင်ဖြင့်ရေးထားသော ဝိုင်းစက်လှပသည့် လက်ရေးစာလုံးများ တွေ့ရပါသည်။ ဤစာလုံးများကို စာအုပ်ပေးသူက ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ရေးထားသည့် စာမှာ ‘မြင့်မြတ်သော... မာနွန်မှသည် မာဂရက်’

အောက်မှ ထိုးထားသည့် လက်မှတ်ကတော့ အာမန်းဒူဗဲလ်။

ဤစာအုပ်ကို ပေးခဲ့သူသည် ‘မြင့်မြတ်သော’ ဟူသော စကားကို မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် သုံးခဲ့လေသနည်း။ ဤစာအုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သူ အာမန်းဒူဗဲလ်သည် မာနွန်နှင့် မာဂရက်တို့၏ ဘဝကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့ဟန် တူ၏။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ဘဝသည် ကြေးစားဘဝ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အလွန် အကျည်းတန်သောဘဝ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မာနွန်သည် ဘဝအကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသလောက် စိတ်နေစိတ်ထားကျတော့ အလွန်

မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် အာမန်းဒူဗဲလ်သည် မာဂရက်နှင့် မာနွန်တို့ကို ဘဝချင်းသာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့သည် မဟုတ်၊ စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုအရာ တွင်လည်း နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခဲ့ဟန် တူသည်။

ကျွန်တော် တွေးလို့ရသလောက် ဆိုပါက ဤစာအုပ်ကို ပေးခဲ့သူသည် စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုတွင် မာဂရက်က မာနွန်ထက် နိမ့်ကျမည်မဟုတ်။ တန်တူရည်တူသော်လည်းကောင်း၊ သာလွန်သည်ဟုသော်လည်းကောင်း ယူဆ ကာ ဤအသုံးအနှုန်းကို သုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အကယ်၍ ဤစာအုပ် ကို လက်ခံမည့် မာဂရက်သည် မာနွန်လောက်မှ စိတ်နေစိတ်ထား မမြင့်မြတ် ဟု ယူဆပါမူ ဤစာအုပ်ကို ပေးစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ ဤအသုံးအနှုန်း စကားလုံးကိုလည်း ရွေးစရာ အကြောင်းမရှိ။ လက်ခံသူကလည်း လက်ခံလိမ့် မည်မဟုတ်။

ကျွန်တော် အပြင်သို့ တစ်ခေါက်ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက် ၍ နောက်ထပ် မတွေးမိတော့ပါ။ ညပိုင်း အိပ်ရာဝင်ခါနီးကျမှပင် စာအုပ်ကို သတိရမိပါတော့သည်။

မာနွန် လက်စကော့ ဝတ္ထုသည် အလွန်သနားစရာကောင်းသော ဝတ္ထု လေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထိုဝတ္ထုကို အသေးစိတ်မှအစ မှတ်မိနေပါ သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်ကိုတွေ့လျှင် မာနွန် လက်စကော့အပေါ်တွင် ထားခဲ့ဖူးသော သနားကြင်နာစိတ်သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာ ပြီး ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်မိပြန်ပါသည်။ ဖတ်ချင်စိတ်ဖြင့် စာအုပ်ကို ဖွင့်မိပြန် သောအခါ အက်ဘီပရီဗော့၏ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးနောက်သို့ တကောက်ကောက် ပါသွားရပြန်ပါသည်။ ဇာတ်လိုက်၏ စရိုက်မှာ ပီပြင်လွန်း၊ သဘာဝကျလွန်းသဖြင့် သူမကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ သိခဲ့ဖူးသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ခံစားရပါ သည်။

ဤဇာတ်ကောင်မင်းသမီးနှင့် မာဂရက်ကို နှိုင်းယှဉ်တင်စား၍ ကြည့်ခဲ့ဟန် တူသည်ဟူသော အယူအဆ ဝင်လာသောအခါ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်စိတ် ပေါ် လာပြန်သည်။ ထိုအခါ သနားစရာကောင်းသော မိန်းကလေးအပေါ်၌ ကရုဏာ စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရပြန်ပါသည်။

မာနွန်သည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော သဲကန္တာရထဲ၌ သေခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူမအပေါ်၌ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပ်နှင်း၍ ချစ် မြတ်နိုးခဲ့ရှာသော ချစ်သူ၏ လက်တွင်း၌ သေရခြင်းဖြစ်သည်။ မာနွန်သေသော အခါ မာနွန်၏ ချစ်သူသည် မာနွန်အား မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ မာနွန်၏ မြေပုံ

ထက်တွင် မျက်ရည်မိုး ဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းခဲ့ရာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အသည်းနှလုံးကို မာန္တန်နှင့်အတူ မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ မာန္တန်လို အဖြစ်မျိုး ကျူးလွန်ခဲ့သော မာဂရက်သည် မာန္တန်လိုပင် သူမ၏ဘဝကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားကောင်းကြိုးစားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက်တော့ ငွေကြေးများစွာ အကုန်အကျခံ၍ ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ထားသော လှပခမ်းနားသည့် အိပ်ရာထက်၌ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ (ကျွန်တော့် အမြင်မှာတော့ မာဂရက်သည် သူမ၏ အတိတ်ဘဝ အိပ်ရာထက်၌ သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။) သို့သော်လည်း မာဂရက် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် နေရာမှာ မာန္တန်နောက်ဆုံး ခေါင်းချရာ သဲကန္တာရပေါ်မှ မြေလို သန့်စင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုလည်းမရ၊ ချမ်းမြေ့သာယာမှု ဆိုသည်မှာလည်း ဝေလာဝေး...။

မာဂရက် မသေဆုံးမီ နောက်ဆုံးအချိန်က သူမ၏ အခြေအနေကို တွေ့ခဲ့ရသော မိတ်ဆွေအချို့ထံမှ ကြားသိရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မမာမကျန်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲနေသည့် နှစ်လအတွင်း မာဂရက်အနီး၌ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ပြုနိုင်လောက်သော မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် တစ်ဦးတလေ မျှပင် မရှိခဲ့ပါ။

မာန္တန်နှင့် မာဂရက်အကြောင်း စဉ်းစားနေရာမှ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံသည် သေခြင်းတည်းဟူသော ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ဦးတည်နေသော လမ်းမကြီးပေါ်၌ အပြုံးအပျော် မပျက် သီးချင်းဆိုမပျက် လျှောက်သွားနေကြသူ တချို့ကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ ထိုသူများသည် ဘဝအကြောင်းကို အလေးအနက်ပြု၍ ဆင်ခြင်သူများ မဟုတ်ပါ။ သာယာမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေးရှုနေကြသော ပေါ့ပေါ့တန်တန်သမားများ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုလူတန်းစားမှာလည်း သနားစရာ သတ္တဝါများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ထိုလူစားများအပေါ်၌ မေတ္တာတရားထားခြင်းသည် မမှန်ကန်ဟုဆိုပါမူ ၎င်းတို့အား သနားကရုဏာထား၍ကော ကောင်းပါမည်လော။

ကျွန်တော်တို့သည် နေ၏အလင်းရောင်ကို လုံးဝ မမြင်ဖူးသော မျက်မမြင်အားလည်းကောင်း၊ ဩကာသလောကကြီးအတွင်း၌ သဘာဝအတိုင်းရှိနေသော သာယာနာပျော်ဖွယ်ရာ အသံများကို လုံးဝမကြားခဲ့ဖူးသော နားပင်းနေသူအားလည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် စကားတစ်ခွန်းတလေမျှ မပြောနိုင်ခဲ့ဖူးသော အ နေသူအားလည်းကောင်း သနားကရုဏာ ဖြစ်တတ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းမှုကို မသိနိုင်လောက်အောင်၊ သစ္စာနှင့် မေတ္တာတရားတို့၏ အနှစ်သာရကို သဘောမပေါက်နိုင်လောက်အောင်၊ အကြင်နှာ

အသနားကင်းမဲ့နေသော နှလုံးသားများ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝမရှိသော စိတ်များနှင့် အကောင်းအဆိုးမှ မခွဲခြားနိုင်သည့် အသိဉာဏ်များကိုမူ သနားရစကောင်းမှန်း မသိကြပါ။

စာရေးဆရာကြီး ဟူးဂိုးသည် မာရီယွန်ဒီလော်မိုးအားလည်းကောင်း၊ မတ်ဆက်သည် ဘာနီရတ်တီအားလည်းကောင်း၊ အလက်ဇန္ဒားဒူးမားသည် ဖာနန်ဒီအားလည်းကောင်း သနားစရာကောင်းသည့် ပြည့်တန်ဆာဇာတ်ကောင်များအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် အတွေးပညာရှင် စာရေးဆရာများနှင့် ကဗျာဆရာများသည် ပြည့်တန်ဆာများ၏ သနားစရာဘဝကို ရေးသားသီကုံး ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးသည် ပြည့်တန်ဆာများအား မေတ္တာတရား ရှေ့ထား၍ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသော လုပ်ငန်းကိုပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤအကြောင်းအရာများကို မရေးလိုပါ။ ဤအကြောင်းအရာများကို ရေးဖန်များလျှင် စာဖတ်သူများက ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးနေကြသည့် ဒုစရိုက်ကောင်များအပေါ် သနားကရုဏာထားဖို့ ရှေ့နေလိုက်နေသူဟု အထင်မှားကာ ဤစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ချင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

[၄]

လေလံပွဲသည် နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် ပြီးသွားပါသည်။ လေလံပွဲမှ စုစုပေါင်း ဖရန့်ငွေ ၁၅၀,၀၀၀ ရရှိခဲ့ကြသည်။ ရသမျှငွေထဲမှ သုံးပုံနှစ်ပုံကို ကြွေးရှင် များက ခွဲဝေယူကြပြီး ကျန်ငွေကို မာဂရက်၏ ညီမတစ်ယောက်နှင့် တူမြေး တစ်ယောက်တို့က အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရသည်။

မာဂရက်၏ ရှေ့နေထံမှ ဖရန့်ငွေ ၅၀,၀၀၀ လာရောက်ထုတ်ယူပါ ဟူသော အကြောင်းကြားစာကို ရသည့်အခါ မာဂရက်၏ညီမမှာ မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့အစ်မ ကွဲကွာသွား ခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အိမ်မှထွက်သွားသည့်အချိန်မှ စ၍ သူ့အစ်မ မာဂရက် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ။ ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်နေမှန်းလည်းမသိ။ ယခုမှပင် သူ့အစ်မသတင်းကို ကြား ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မာဂရက်၏ညီမသည် ရှေ့နေထံမှစာ ရလျှင်ရချင်း ပါရီသို့လိုက်လာ သည်။ မာဂရက်နှင့် ကောင်းစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများသည် မာဂရက်၏ညီမကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ ညီမ ဖြစ်သူ၏ ရုပ်ရည်မှာ မာဂရက်နှင့် တခြားစီ။ အသွေးအမွှေးချင်းက အလွန် ကွာခြားလှ၏။ မာဂရက်၏ညီမမှာ ကိုယ်လုံးခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ဘာဗဟုသုတ မှ မရှိသည့် တောသူမလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူ့ခမျာ သူ့ရွာမှလွဲ၍ တခြား ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသကိုမှလည်း ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ ယခုတော့လည်း တစ် ချက်တည်းနှင့် အတော်အတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ မညီ

သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤမျှလောက် များပြားသောငွေကို သူ့အစ်မ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ရထားသည်ဟူသော အချက်ကိုတော့ သူမသိ။

မာဂရက်၏ ညီမသည် ကိစ္စပြီးပြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရွာသို့ ချက်ချင်း ပြန်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။ သူ့အစ်မ သေဆုံးခြင်း အတွက်လည်း အတော်ကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု သိရပါသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နှစ်လျှင် လေးရာခိုင်နှုန်းခွဲတိတိ အတိုးရနိုင်မည့် အရင်းအနှီးကို ရထားသဖြင့် စိတ်တော့ အထိုက်အလျောက် ဖြေသာစရာ ရှိပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးမှာ ဒုစရိုက်မြို့တော်ဖြစ်သော ပါရီမြို့၌ မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည်ဖြစ်ရာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။ မာဂရက်၏ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း သူ့ညီမ ပါရီမှ ပြန်သွားပြီးနောက် မကြာမတင်မှာပင် မေပျောက်သွားကြပါသည်။ မာဂရက်ကို သနားဂရုဏာဖြစ်ခဲ့မိသော ကျွန်တော်ပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့စပြုလာပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စမှာပင် မာဂရက်၏ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်သတိတရ ဖြစ်စေနိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာရပါသည်။

မာဂရက်၏ အခန်းများတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့သည့်အခါ ‘ငှားရန်’ ဟူသောဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲပြီး သုံးလေးရက်ခန့်အကြာ တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာပါသည်။

ကျွန်တော်၏ တပည့်ဖြစ်သူ (သူသည် ကျွန်တော်၏ တံခါးမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဝေယျာဝေစ္စဗဟိရ လုပ်ကိုင်ပေးရသည့် အခိုင်းအစေ အဖြစ်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ပေးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။) က တံခါးဆီသွားကြည့်သည်။ ချက်ချင်း သူ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်တွင်လည်း ကတ်ပြားကလေးတစ်ခု ပါလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကတ်ပြားကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပြီး ကတ်ပြားကို ပေးလိုက်သောလူက ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း မှာလိုက်ပါသည်ဟု ပြောပါသည်။

လက်ထဲမှ ကတ်ပြားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ‘အာမန်းဒူဗဲလ်’ ဟူသော စားလုံးနှစ်လုံးကို မြင်ရပါသည်။

ဤနာမည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်။ ကျွန်တော် လေလံပွဲမှ ဖရန့်ငွေတစ်ရာပေး၍ ဝယ်လာခဲ့သည့် မာနွန်လက်စကော့ ဝတ္ထုစာအုပ်၏ ပထမ စာမျက်နှာပေါ်၌ တွေ့ခဲ့ရသည့်အမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မာဂရက်

အား ထိုစာအုပ် လက်ဆောင်ပေးသူက ကျွန်တော်နှင့် ဘာကြောင့်တွေ့ချင်ရပါ သနည်း။ ကျွန်တော့် တပည့်အား ချက်ချင်းသွား၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

အာမန်းဒူဗဲလ်မှာ အသက်ခပ်ငယ်ငယ် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသားအရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခရီးသွားဝတ်စုံမှာ ရက်အတန်ကြာ မှု မလဲမဖယ်ဘဲ ဝတ်ထားခဲ့ဟန်တူ၏။ ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိပြီ။ သူ့အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများအပေါ်၌ ကပ်ငြိနေသည့် ဖုန်များကို သုတ်ဖို့ခါဖို့ပင် အချိန်ရခဲ့ ဟန်မတူ။

ဒူဗဲလ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်နေဟန် ရှိသည်။ သူ စိတ်ထိခိုက် နေခြင်းကိုလည်း ဖုံးကွယ်မျှသိပ်ခြင်း မပြု။ သူ့ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စများ ရှိနေသည်ကို အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော်အား စကားလှမ်းပြော သည့်အခါ သူ့အသံမှာ သိသိသာသာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

‘အခုလို ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ စောစောစီးစီးရောက် လာတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေဆိုတာ အဝတ်အစား သားသားနားနားဝတ်ဖို့လည်း သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ကြတာမဟုတ်တော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လူကြီးမင်းနှင့် မတွေ့မဖြစ်လို့ လာခဲ့တာပါ၊ လူချင်းမတွေ့ရဘဲ လွဲသွားမှာစိုးတာနဲ့ ကျွန်တော်တည်းမယ့် ဟိုတယ်ကိုတောင် မရောက်သေးပါဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကိုသာ အလျင်ပို့ခိုင်းလိုက် ပြီး ဒီကိုတန်းလာခဲ့တာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ လူချင်းမတွေ့လိုက်ရမှာ စိတ် ပူလွန်းအားကြီးတာနဲ့ အခုလောက် အချိန်စောပြီး လာရတာကို ခွင့်လွှတ်စေချင် ပါတယ်’

ကျွန်တော်က မစ္စတာ ဒူဗဲလ်အား ဆောင်းမီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ဖို့နေရာပေး သည်။ သူသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူကာ အတန်ကြာမျှ သူ့မျက်နှာကို အုပ်ထားပါသည်။

‘ခင်ဗျားကတော့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒူဗဲလ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စကားစသည်။

‘တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မျက်နှာစိမ်း ဧည့်သည် တစ်ယောက်က အခုလို ပေပေရေရေ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး အစောကြီးရောက် လာတော့ ဘာများ အရေးကြီးလို့ပါလိမ့်လို့ ခင်ဗျား တွေးနေမှာပဲ၊ ကျွန်တော် လာတာဟာ ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ’

‘ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သရွေ ကူညီဖို့အသင့် ပါပဲ’

‘ခင်ဗျား မာဂရက် ဂေါတီးယားရဲ့ လေလံပွဲကို ရောက်ခဲ့တယ်နော်’
အခိုက်အတန့်မျှ တည်ငြိမ်စပြုနေသော သူ့စိတ်သည် ပြန်လည် လှုပ်ရှား
လာပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မမြင်သာအောင် သူ့လက်နှင့်
ကာထားပါသည်။

‘ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အတော်ထူးဆန်းတဲ့ လူလို
ထင်မှာပဲ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်ပေါက်ပေါက် လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ချင်
လည်း ထင်မှာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို အခုလောက်
သည်းခံပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် နားထောင်ဖော်ရတာကိုပဲ မမေ့နိုင်လောက်အောင်
ကျေးဇူးတင်လှပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်’
ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေပါသည်။

‘ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်ကူညီလို့ ခင်ဗျားအခု
ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခဟာ နည်းနည်းလေး သက်သာသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်
ကြိုးစားပြီး ကူညီပါမယ်၊ ဘာအကူအညီရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကိုသာ ကူညီခွင့်ရမယ်
ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း အများကြီး စိတ်ချမ်းသာမှာပါ’

ဒူဗဲလ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံမှာ သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူ့
အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့တောင်းသမျှ
အကူအညီကိုပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

‘မာဂရက်ရဲ့ လေလံပွဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်သွားခဲ့တယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါ’

‘မာနွန်လက်စကော့ စာအုပ်မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ်’

‘အဲဒီစာအုပ် ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိပါသေးတယ်နော်’

‘ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်’

ဤစကားကို ကြားခါမှပင် သူ့စိတ်မှာ အတော်ကြီး ပေါ့ပါးသွားဟန်တူ
သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။ ဤစာအုပ်ကို သိမ်း
ထားခြင်းသည် သူ့အား အကူအညီပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပုံရနေပါသည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှထကာ စာအုပ်ကို သွားယူပြီး သူ့အား
ပေးလိုက်ပါသည်။

ဒူဗဲလ်သည် စာအုပ်၏ ပထမ စာမျက်နှာပေါ်မှ အမှတ်တရ ရေးထိုးထား
သော စာကြောင်းများကို ကြည့်ပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်ပါပဲ’ ဟု ရေရွတ်
သည်။ ပြီးတော့ အတွင်းသား စာရွက်များကို လှန်၍ကြည့်ပြန်သည်။ ‘မှန်ပါတယ်၊

ဒီစာအုပ်ပါပဲ’ ဟု မြည်တမ်းပြန်သည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် စာရွက်များပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ စာအုပ်ပေါ်သို့ ငုံ့နေသော သူ့ခေါင်းသည် ပြန်မော့လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စများ ရှိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ငိုကြွေးလျက် ရှိနေပါပြီ။

‘ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျား သိပ်ပြီး တန်ဖိုးထားပါသလား ခင်ဗျာ’

သူ့မေးခွန်းက ဆန်းနေသည်။

‘ဘာ့ကြောင့် ဒီလိုမေးတာလဲ’

‘ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ပေးဖို့ တောင်းချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်တော် သိပ်ပြီးသိချင်နေတဲ့ အချက်ကလေးတစ်ချက်ရှိတယ်၊ မေးခွင့်ပြုပါ၊ မာဂရက် ဂေါတီးယားကို ဒီစာအုပ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီစာအုပ်ဟာ အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ပြန်ယူသွားပါတော့၊ စာအုပ်ကို ပြန်ပေးရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့’

ဒူဗဲလ်သည် ပြောရန် သင့် မသင့် ချိန်ဆနေဟန်တူသည်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ခင်ဗျားဝယ်ခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးကိုတော့ ပေးမှ သင့်မလားလို့’ ဟု ဆိုသည်။

‘မလိုပါဘူး၊ မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခွင့်ပြုပါ၊ ဒီလို လေလံပွဲမျိုးမှာ စာအုပ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးက ဈေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’

‘ခင်ဗျား ဖရန့်တစ်ရာတောင် ပေးခဲ့တာပဲ’

ကျွန်တော် မျက်နှာထားရ ခက်သွားသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ရာပေးခဲ့ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ’

‘လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ လေလံတင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ ပါရီကို လေလံပွဲအမိ ရောက်အောင်လာဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ ကနေ့မနက်ကပဲ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ သူ တစ်ချိန်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုခုကိုတော့ အမှတ်တရ ယူထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာဆိုတော့ ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လေလံပွဲကြီးကြပ်သူဆီ အပြေးအလွှား သွားခဲ့ရပါတယ်။ သူ့

ဆီက လေလံတင် ပစ္စည်းစာရင်းနှင့် ဝယ်သွားသူတွေရဲ့ စာရင်းကို တောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားဝယ်သွားကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားဆီက တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ပြန်ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီကိုလာခဲ့ရတာပဲ။ လာသာ လာရတယ်။ အားကတော့ သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီစာအုပ်ကို ဖရန့်တစ်ရာတောင် ပေးဝယ်သွားတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို အမြတ်တနိုး သိမ်းထားချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝယ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုတွက်မိပြန်တော့ ငါ ပြန်ဝယ်လို့ ရပါ့မလား ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာပြီး သောက သိပ်ရောက်ခဲ့ရပါတယ်’

သူ့လေသံကို နားထောင်ပြီး သူ့အရိပ်အကဲကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မာဂရက်တို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အခြေအနေသည် သူနှင့် မာဂရက်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အထင်ရောက်နေသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ မာဂရက်နှင့် အတွင်းကျကျ ခင်မင်ခဲ့၍ သာလျှင် ဤစာအုပ်ကို ဈေးမတန်တဆပေးပြီး ဝယ်သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟုလည်း ကောက်ချက်ချနေပုံရသည်။ သူ၏သံသယ ပြေသွားစေရန် ကျွန်တော်က ရှင်းပြရပါသည်။

‘ကျွန်တော် မဒမ်ဂေါတီးယားကို မြင်ဖူးရုံပဲ ရှိပါတယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို မြင်ရင်တွေ့ရင် စိတ်ဝင်စားတတ်တာဟာ သဘာဝပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ မာဂရက်လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သေတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ပစ္စည်းတွေ လေလံပစ်တော့ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုလောက်တော့ အမှတ်တရ ဝယ်ထားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကလည်း ရှိထားတယ်။ ဒီစိတ်ကူးကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ဈေးအမြင့်ဆုံးပေးပြီး ဝယ်ခဲ့မိတာပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားလည်း နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဈေးအပြိုင်ပေးကြပြီ ဆိုရင်တော့ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အပြိုင်အဆိုင်စိတ်ကလေးက ဝင်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းမာတယ်ပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ အပြိုင်ဖြစ်လာတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော့်ဘက်က သိပ်ပြီး လျှော့မပေးချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို သူက လိုက်လုတဲ့သဘောမျိုး ရှိလာနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါရစေ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ခင်ဗျားပိုင်ဆိုင်တဲ့စာအုပ် ဖြစ်သွားပါပြီ။ စာအုပ်ကို လက်ခံဖို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လေလံပစ်နေတဲ့လူလို သဘောထားပြီး ငွေပေးဖို့စကား ပြောမနေပါနှင့်တော့။’

အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နှင့် ဆက်ဆံသွားကြရအောင်ပါ’

အာမန်း၏ လက်သည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲဆုပ်လာသည်။ ‘ကောင်းပါ တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားစကားကို ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့တော့ ပါဘူး’ ဟုလည်း ပြောသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော့်တွင် မာဂရက်နှင့် ပတ်သက်၍ အာမန်းအား မေးချင်သည့် မေးခွန်းတွေ အများကြီးရှိနေသည်။ မာနွန်လက်စကော့ စာအုပ်ထဲ၌ အမှတ်တရရေးထားသည့် စာလုံးများသည် မည်သည်ကို ရည်ညွှန်း ပါသနည်း။ သူ ရပ်ဝေးသို့ ဘာကြောင့် ခရီးထွက်သွားရပါသနည်း။ သူ ခရီး ထွက်ရာ၌ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသများအထိ ရောက်ခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော် ဝယ်လာသည့် စာအုပ်ကို ဘာကြောင့် လိုချင်နေရပါသနည်း။ သိလိုစိတ် ပြင်းပြ လွန်းသဖြင့် ဤမေးခွန်းများသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ တန်းစီ၍ ပေါ်လာနေပါ သည်။ သို့သော်လည်း မေးဖို့ သင့်မသင့် ချိန်ဆနေရသည်။ အကယ်၍ မေးလို သည်ရှိသော် စောစောက သူပေးသော စာအုပ်ဖိုး ဖရန့်ငွေတစ်ရာကို ငြင်းပယ် ခြင်းသည် သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများနှင့် သက်ဆိုင်နေသော ဤမေးခွန်း များကို မေးနိုင်ခွင့်ရအောင် ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပါသည်။

အာမန်းသည် ကျွန်တော်၏ အတွေးကို ရိပ်စားမိဟန်တူ၏။ သူကပင် စ၍ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား စာအုပ်ကိုတော့ ဖတ်ပြီးရောပေါ့’

‘ဖတ်ပြီးပြီ၊ တစ်အုပ်လုံးပဲ ဖတ်လိုက်တယ်’

‘စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးထားခဲ့တဲ့ စာကြောင်း နှစ်ကြောင်းအပေါ် မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်မြင်ပါသလဲ’

‘ခင်ဗျား စာအုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ သာမန်ရိုးရိုး အမျိုးအစားထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘော ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာနှစ်ကြောင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ တဲ့ စာတွေမှာ မဟုတ်ဘဲ’

‘ခင်ဗျားတွေ့တာ မမှားပါဘူး၊ အမျိုးသမီးဟာ နတ်မိမယ်တစ်ပါးပါ။ ဒီစာလေးကို ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်စမ်းပါ’

အာမန်းက ကျွန်တော့်အား စာတစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ စာမှာ

အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖွင့်ဖတ်ထားခြင်း ခံရဟန်တူသည်။ ကြေမ့ဟောင်းနွမ်းလျက် ရှိပါသည်။
ကျွန်တော် စာကို ဖွင့်ဖတ်ပါသည်။

မာဂရက်ချစ်သော အာမန်း

မာဂရက် မောင့်စာကို ရပါတယ်။ မောင် ကျွန်မအပေါ်မှာ အခင်မပျက်သေးဘူးနော်။ ဒီအတွက် ဘုရားသခင်ကို မာဂရက် ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ။ ဟုတ်တယ် အချစ်ရေ၊ မာဂရက် ဖျားနေတယ်။ မာဂရက်မှာ စွဲကဲနေတဲ့ရောဂါဟာ ဘယ်တော့မှ သက်သာရာရမယ့် ရောဂါမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင် မာဂရက်အပေါ် အခုအချိန်ထိ စိတ်ဝင်စားနေတုန်းဆိုတာ သိလိုက်ရတော့လေ လောလောဆယ် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကတော့ သက်သာသွားတာ အမှန်ပါပဲ။ မာဂရက် လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာနေရတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ မောင့်စာကို မာဂရက် အခုနကပဲ ရတယ်။ သနားကြင်နာမှုတွေ အပြည့်အဝပါတဲ့ ဒီလိုစာမျိုးကို ဖတ်နိုင်ဖို့အတွက် မာဂရက်ရဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မောင့်ကို မာဂရက် တွေ့နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။ မာဂရက်ဟာ သေခြင်းဆိုတဲ့ အန္တရာယ်နှင့် အလွန် နီးကပ်လာပါပြီ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာမှပဲ မောင်ကလည်း မာဂရက်နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေရတယ်နော်။ အချစ်ရေ မောင့်ရဲ့ မာဂရက်ဟာ အလျင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ အရင်က မောင်တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မာဂရက်နှင့် မတူတော့အောင် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခု မာဂရက်ကို မောင်မြင်ရတာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မောင့်မျက်စိထဲမှာ အရင်တစ်ချိန်က မောင်မြင်ဖူး သိဖူး တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မာဂရက်ကိုပဲ သိနေတာဟာ မောင့်အဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ မောင်က မာဂရက်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်နေပြန်ပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မောင်ရယ်။ မာဂရက် မောင့်ကို အသည်းနှလုံးထဲကပါ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ မာဂရက်စိတ်ကို မောင် ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ မောင် မာဂရက်ကို ဘယ်လောက်အထိချစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတဲ့ အရာတွေပဲလို့ နားလည်ထားပါတယ် မောင်ရယ်။ အခုဆိုရင် မာဂရက် အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ တစ်လရှိသွားပြီ။ မာဂရက် မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့၊ သတိရလွန်းလို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မာဂရက်ရဲ့ ဘဝ

ဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်းတင်နေပါတယ်။ မာဂရက်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လမ်းခွဲသွားကြတဲ့ အချိန်ကစပြီး မာဂရက် ရဲ့ လက်တွေ့က စာတစ်လုံးမှ မရေးနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတော့ မယ်အချိန်ထိ မာဂရက်ရဲ့ အဖြစ်ကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါမယ်။ တကယ်လို့ များ မောင်ဟာ မာဂရက်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတုန်းပဲဆိုရင်တော့ အချစ်ရယ် ... အချစ် ပါရီကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဂျူလီဒူးပရက်နဲ့ သွားတွေ့ပါ။ မာဂရက်ရဲ့ မှတ်တမ်းကို သူပေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ မှတ် တမ်းကို ကြည့်လိုက်ရင် မောင်နဲ့ မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို အမှန်အတိုင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဂျူလီ ဟာ မာဂရက်အပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းရှာပါတယ်။ သူနဲ့ မာဂရက် ဆုံမိကြပြီဆိုရင် မောင့်အကြောင်းကိုပဲ ပြောမိကြပါတယ်။ အခု မောင့် စာရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာလည်း မာဂရက်အနားမှာ ဂျူလီရှိနေပါတယ်။ မာဂရက်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အချစ်ရဲ့စာကို ဖတ်ပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ကြရပါတယ်။

တကယ်လို့သာ မောင့်ဆီက စာမရဘူးဆိုရင်လည်း မာဂရက်အနေ နဲ့ မောင် ပြင်သစ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မာဂရက်ရဲ့ မှတ်တမ်း စာရွက်တွေကို မောင့်လက်ထဲ အရောက်ပို့ပေးဖို့ ဂျူလီကို မှာထားခဲ့မှာပါ။ ဒီမှတ်တမ်းအတွက်တော့ဖြင့် မာဂရက်ကို ကျေးဇူးတင်မနေပါနဲ့။ မာဂရက် ရဲ့ အတိတ်ဘဝတုန်းက သာသာယာယာ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကလေးတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြန်တွေးရတဲ့အလုပ်ဟာ မာဂရက် အဖို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါတယ် အချစ်ရယ်။ တကယ်လို့ ဒီမှတ်တမ်းကို မောင် ဖတ်မိရင် အတိတ်က မာဂရက်ပြုမှားမိတဲ့ အမှားတွေအတွက် ခွင့်လွှတ် နိုင်စရာ အကြောင်းလေးတွေ တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့။ မာဂရက်အဖို့တော့ ဒီမှတ်တမ်းကိုဖတ်လိုက်ရင် စိတ်ရဲ့ အေးငြိမ်းသက်သာမှုကို ရခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မာဂရက်လေ... မာဂရက် မြတ်နိုးတဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို မောင့်အတွက် အမှတ်တရ ထားခဲ့ချင်မိတယ်။ ပစ္စည်းကိုမြင်တိုင်း မာဂရက် ကို သတိရနေအောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ်... မာဂရက် ပိုင်ဆိုင် သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို သူတို့က သိမ်းထားကြပြီ။ မာဂရက်မှာ ကိုယ် ပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။

မာဂရက် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မောင် နားလည်ရဲ့လား ဟင်။

မာဂရက်ဟာလေ မကြာခင် သေရတော့မှာပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေရတဲ့ မာဂရက်ရဲ့ နားထဲကို အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သွားနေတဲ့ ခြေသံဟာ အဆက်မပြတ် ဝင်လာနေပါတယ်။ သူဟာ မာဂရက်ရဲ့ ကြွေးရှင်တွေက အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မပျောက်အောင် ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ အစောင့်ပေါ့ အချစ်ရယ်။ အိုလေ၊ တကယ်တော့ မာဂရက် မသေဘူးဆိုရင်လည်း မာဂရက်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ကျန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မာဂရက်ရဲ့ ဘဝအဆုံးသတ်ချိန်အထိတော့ သူတို့ စောင့်ကြကောင်းပါရဲ့။ ဘဝလမ်းဆုံးခရီးကို မာဂရက် မရောက်သေးခင်တော့ဖြင့် မာဂရက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းကြဦးမယ် မထင်ပါဘူး အချစ်ရယ်...။

အို ယောက်ျားတွေဟာ အသနားအကြင်နာ ကင်းမဲ့လွန်းကြပါတယ်။ ဒီလိုပြောလိုလည်း မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ အမှန်တော့ မာဂရက်ရဲ့ဘဝကို ပြုပြင်ဖန်တီးပေးနေတာဟာ ဘုရားသခင်ပါ။

အချစ်ရေ၊ ကျွန်မရဲ့ပစ္စည်းတွေ လေလံတင်ပွဲကိုတော့ အချစ်ရောက် လာလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မာဂရက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသောအားဖြင့် အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုလည်း ဝယ်ထားနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ မာဂရက်ကတော့ မောင့်အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ထားခဲ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ထားခဲ့မယ် ဆိုပြန်ရင်လည်း မောင့်ကို ပစ္စည်းခိုးမှုနှင့် သူတို့က ဒုက္ခပေးကြမှာ သေချာတယ်။

မာဂရက် စွန့်ခွာသွားရတော့မယ့် ဘဝဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အဖြစ်ပါပဲလား အချစ်ရယ်။

မာဂရက်မသေခင် ဘုရားသခင်က မောင်နှင့် ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲနော်။ လက်ရှိအခြေအနေအရ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ အလားအလာဟာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ်။ စာရှည်ရှည် မရေးကောင်းလားလို့ မာဂရက်ကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနှင့်နော်။ မာဂရက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မာဂရက်ရဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မာဂရက်ရဲ့သွေးကို ဖောက်ယူနေကြတဲ့အတွက် မာဂရက်ရဲ့လက်က စာမရေးနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်နေကြပါပြီ။

မောင်ရဲ့အချစ်
မာဂရက် ဂေါတီးယား

နောက်ဆုံး စာနှစ်လုံးမှာ ပီပီသသ မရှိပါ။ ကျွန်တော်က စာကို အာမန်း အား ပြန်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် ဤစာကို ဖတ်နေခိုက်တွင် အာမန်းကလည်း သူ့စိတ်နှင့် ဤစာကို နောက်တစ်ကြိမ် လိုက်ဖတ်နေဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော် ကမ်းပေးသည့်စာကို လှမ်းယူရင်း ပြောပါသည်။

‘ဒီလိုစာမျိုးကို အမြောင်မယား ကြေးစားတစ်ယောက်က ရေးခဲ့ပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မလဲ’

သူသည် လက်ထဲကစာကို အတန်ကြာမျှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ မမြင်လိုက်ရဘဲ သေသွားရတဲ့ အဖြစ်ရယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မြင်ရ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါ လားဆိုတဲ့ အသိရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကိုယ်အစ်မရင်းတစ်ယောက် တောင်မှ မပြုနိုင်တဲ့ အနစ်နာခံမှုတွေပြုသွားတာရယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို တွေး လိုက်မိတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါတယ်။ သူ့ကို အခုလို အထီးကျန်ဘဝမျိုးနဲ့ သေအောင် ပြုမိခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ်မလွတ်နိုင် အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ရေးရင်း ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခေါ်ရင်း တတမ်းတသနှင့် သေရရှာတာပါ’

ဤစကားများကို နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း မှာပင် အာမန်းသည် သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

‘ဒီလို မိန်းမစားတစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ပူဆွေး သောကရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် လူတွေကတော့ ကျပ်မပြည့်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လို အကောင်စားပါလားလို့ ထင်ကြမှာပဲ၊ တချို့ကတော့ အရူး တစ်ယောက်လိုတောင်မှ ထင်ချင်ထင်ကြလိမ့်ဦးမယ်၊ အမှန်တော့ ဒီမိန်းမကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ နှိပ်စက်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ ရက်စက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆိုးရွားယုတ်မာခဲ့ပေမဲ့ သူကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ အနွံတာခံခဲ့ရတာပဲ၊ သူက ပြောခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့၊ အမှန်က ဒီစကားပြောရမယ့်လူက ကျွန်တော်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရမယ့် လူက ကျွန်တော်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ရမယ့်လူက သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပါ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သူပေးခဲ့တဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုနှင့် လုံးဝ ထိုက်တန်တဲ့

အကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ပြီး တစ်နာရီလောက်သာ ငိုခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆယ်ခါပြန်သေဖို့လည်း မကြောက်ပါဘူး’

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၏ အတိမ်အနက်နှင့် အတိုင်းအတာကို နားမလည်သူ တစ်ဦးသည် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်မှုတစ်ခုကို ငြိမ်းအေးအောင်လုပ်ပေးဖို့ မလွယ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ ဤလူငယ်အပေါ် ကိုယ်ချင်း စာတရားထားကာ သနားမိပါသည်။ သူ၏ ပူဆွေးသောကကို ကျွန်တော့်လို လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့၌ မဖုံးမကွယ် ဖော်ပြနေခြင်းကြောင့် ပို၍ ကရုဏာဖြစ်မိပါ သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်၏နှုတ်မှ အားပေးစကား တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောနိုင်လျှင် အကျိုးမဲ့စရာမရှိ။ အထိုက်အလျောက်တော့ သူ့စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု တွေးမိသဖြင့် အားပေးစကား ပြောမိပါသည်။

‘ခင်ဗျားမှာ မိဘမရှိဘူးလား၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကော မရှိဘူးလား၊ မျှော်လင့်ချက်ထားပါ၊ သူတို့နဲ့ သွားတွေ့ပါ၊ သူတို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကို ပြေပျောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ကြမှာပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို သနားရုံပဲရှိတယ်၊ သက်သာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အာမန်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ ‘မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် ဒုက္ခလာပေးနေတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် ရဲ့ သောကဟာ ခင်ဗျားအဖို့ ဘာမှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို ယူလာပြီး မလုပ် သင့်တာ လုပ်နေမိတာပါ’ ဟု ပြောပါသည်။

‘ကျွန်တော်ပြောနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဘူး၊ အကောက်လွဲနေပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမဆိုကူညီဖို့ အသင့်ရှိနေပါ တယ်။ ယုံပါ၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အခုလောက် ပူဆွေးသောက ရောက်နေတာကို သက်သာအောင် လုပ်ပေး နိုင်တဲ့ အတွက်ပါ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ခင်ဗျားမှာသာ အကူအညီလိုတယ်ဆိုရင် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီသွားမှာပါ၊ ကျွန်တော့် တစ်ဦးတည်းသာမကပါဘူး၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ အကူအညီကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ယူပေးဖို့ အသင့်ပါ၊ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကိုသာ ကူညီရမယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကူညီသွားပါမယ်’

‘ခွင့်လွှတ်ပါ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သောကအားကြီး တော့ အသိတရား ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲမှာ

ခဏတော့ နေခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ရည်စတွေ ခြောက်သွားချိန်အထိ ဆိုပါတော့၊ မျက်ရည်မခြောက်ခင် လမ်းပေါ်ရောက်သွား ရင် မကောင်းဘူး၊ လမ်းမပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ လူတွေက ကျွန်တော့်အသက် ကျွန်တော့်အရွယ်နှင့် ငိုနေတာမြင်ရင် အထူးအဆန်းလို့ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဆီက စာအုပ်ရတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

‘အထူးတလည် စဉ်းစားနေစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ခင်ဗျား အခုခံစားနေရတဲ့ ဝမ်း နည်းကြေကွဲမှုရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတုံ့ ပြန်သလိုပါပဲ၊ ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားနေမယ်အစား ဖွင့်ထုတ် လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိပါသည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကနေ့တော့ဖြင့် ဘာမှပြော နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ခံစားနေရတာက များလွန်းနေပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြပါ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန်မှ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ မိန်းမအပေါ် မှာ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲအောင် ဘယ်လောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်၊ အခု လောလောဆယ်...’

သူသည် စကားကို မဆက်ဘဲ မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်ပြီး သူ မျက်နှာသူ မှန်ထဲသို့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်တော့်ကို အလွန် အဆင်ခြင် အစဉ်း စားကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလားလို့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခွင့်တော့ပြုပါ၊ နောက်တစ်ခေါက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်မှာပါ’ ဟု ပြောပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အား နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ အကြည့်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပါသည်။ သူ့ကို တရင်းတနှီးဖက်၍ အားပေးစကား ဆိုချင်မိလောက်အောင်ပင် သူ့အပေါ် သနားစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်၍ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာပြန် ပါသည်။ မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော် မြင်သွားကြောင်း သိသောအခါ မျက်နှာ ကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီကို အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်၊ လာသာ လာခဲ့ပါ၊ ခင်ဗျား စိတ်ကိုလည်းတင်းပါ’ ဟု ကျွန်တော်က အားပေးစကား ပြောမိပါသည်။

‘ကဲ ကျွန်တော်သွားမယ်၊ ဝှတ်ဘိုင်’ ဟု သူက နှုတ်ဆက်ပါသည်။

သူသည် မျက်ရည်စများ ကျမလာအောင် ထိန်းချုပ်ကာ အခန်းထဲမှ ကသုတ်ကရက် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကျွန်တော် မနေနိုင်ပါ။ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကို ဖယ်၍ သူသွားရာသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ရပ်စောင့်နေသော မြင်းရထားပေါ် တက်သွားသည်။ ရထားပေါ်ရောက်၍ ထိုင်ခုံပေါ် မထိုင်မိသေးခင် အတွင်းမှာပင် သူ့မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

[၅]

အာမန်းအကြောင်းကို နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမကြားမသိရတော့ဘဲ အချိန်ကုန်သွားခဲ့သော်လည်း ထိုရက်များအတွင်းတွင် မာဂရက်၏ အကြောင်းကို တော့ အဆက်မပြတ် ဆိုသလို ကြားလာရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂရက်ကို သိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သိခဲ့သည်ဆိုရာ၌ လူချင်း စကားပြောဖူးသည်အထိ ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ သွားလာနေသည်ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးပြီး သိခဲ့ရသည့် တစ်ဖက်သတ် အသိမျိုးဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် အမြင်အကြားနှင့် သိနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မကြာခဏမြင်ဖူးပါသည်။ နာမည်ကြီးသော မိန်းမချောတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားသူဖြစ်သဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် မကြာမကြာ ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကိုသိခြင်းမှာ ဤအဆင့် ထက် မပိုပါ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် လေလံပွဲသို့ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ မာဂရက်၏ အမည်သည် ကျွန်တော့်နားတွင် မကြာခဏ ကြားလာရပါသည်။ ပြီးခဲ့သော အခန်းတွင် ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သည့် အခြေအနေနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို သိလာရသောအခါတွင်မူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မာဂရက်အမည်နှင့်အတူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်တစ်ခု တွဲလျက်ရှိနေသည်ဟူသော အသိဝင်လာခဲ့သည်။ ယင်းအသိကြောင့် မာဂရက်အကြောင်း တိုး၍ သိချင်သောစိတ်သည် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဤစိတ်ကြောင့်ပင်လျှင် ယခင် ယခင်အချိန်များက မာဂရက်အကြောင်း စကားစပ်၍ မပြောခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့် ဆုံမိလျှင် ကျွန်တော်ကစ၍ မာဂရက်အကြောင်း မေးမိလာသည်။

‘ခင်ဗျား မာဂရက် ဂေါတီးယားဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သိတယ်မဟုတ်လား’
‘ဖယောင်းပန်း ဧကရီလို့ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ပြောတာထင်တယ်၊
ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ပြောတာပါ’

‘ဟာ၊ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ဘယ်မသိဘဲ နေပါ့မလဲဗျာ’

ဤအဖြေစကားမျိုးနှင့် အတူ အပြုံးကလေးတစ်ခု ပါလာတတ်သည်။
ထိုအပြုံး၏ နောက်ကွယ်တွင် လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကလေးရှိနေမှန်း ကျွန်တော်
နားလည်ပါသည်။

‘ခင်ဗျား သိတယ်ဆိုရင် သူ့အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ၊ သူဟာ ဘယ်လို
မိန်းမစားမျိုးလဲ’

‘သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ’

‘ဒါပဲလားဗျာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး မသိတော့ဘူးလား’

‘အင်း တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် သူက အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း
ပိုမြင့်တယ်၊ ပြီးတော့ အသည်းနှလုံးလည်း ပိုရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်’

‘သူ့အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခု ခင်ဗျားပြောတာထက် ပိုပြီး
ထူးခြားတဲ့ အကြောင်းလေးတွေ မရှိတော့ဘူးလား’

‘မာဂရက်ဟာ ဂျီဆိုတဲ့ အမတ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်ဗျာ’

‘နောက်ကောဗျာ’

‘သူဟာ ဟိုမြို့စားကြီးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားဗျ’

‘သူ အဲဒီမြို့စားကြီးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယား ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်
ရော ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဒါကတော့ လူအများက ပြောနေကြတာပဲ၊ သိရသလောက်တော့ဖြင့်
မြို့စားကြီးက သူ့ကို ငွေတွေအများကြီး ပေးခဲ့တာအမှန်ပဲ’

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများထံမှ သိရသမျှမှာ ဤပုံစံအတိုင်းချည်းဖြစ်သည်။
အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ ကျွန်တော် သိလိုသည်မှာ ဤအပိုင်းမဟုတ်။
မာဂရက်နှင့် အာမန်းတို့အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်း အဆက်အသွယ် ရှိ
ခဲ့ကြသလား၊ ရှိလျှင် ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးအထိ ရှိခဲ့သနည်း။

တစ်နေ့တွင် နာမည်ကြီးသော အမျိုးသမီးများနှင့် အမြဲတစေ တွဲတတ်
သည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံမိသည်။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း
မေးနေကျ မေးခွန်းကို မေးပါသည်။

‘ခင်ဗျား မာဂရက် ဂေါတီးယားကို သိသလား’

‘ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပေါ့ဗျာ’

ပေးလိုက်သည့် အဖြေကလည်း ကျွန်တော်ရနေကျ အဖြေပင် ဖြစ်သည်။

‘သူဟာ ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးလဲ’

‘မဆိုးပါဘူး၊ သဘောသကာယ ကောင်းသားပဲ၊ သူသေတဲ့ သတင်းကြား လိုက်တော့ ကျွန်တော်တောင် အတော့်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့မိသေးတယ်’

‘သူ့မှာ အာမန်းခူးဗဲလ်ဆိုတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို’

‘အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူပုံခပ်ချော့ချာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒီကိစ္စကတော့ အမှန်ပဲဗျ’

‘အာမန်းဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ၊ ဘယ်ကလဲ’

‘ဒီငနဲက သူ့မှာရှိနေတဲ့ ငွေကလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ မာဂရက်ကို လိုက်တာပါ။ နောက်တော့ သူပဲ ပြေးရတာပဲ၊ လူတွေ ပြောကြတာတော့ ဒီ ငနဲက မာဂရက်အတွက် အတော် အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့သေးသတဲ့’

‘မာဂရက်ကကော’

‘သူတို့ ပြောကြတာကတော့ မာဂရက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အာမန်းကို အတော်ကလေး စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ ပြောရတော့ ခက်သားပဲ၊ သူတို့ဆီက သူတို့မပေးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို တောင်းခံနေလို့ ဘယ်မှာလာပြီး အကျိုးရှိနိုင်မှာလဲ’

‘နောက်တော့ အာမန်း ဘာဖြစ်သွားသတဲ့လဲ၊ ခင်ဗျား သူ့သတင်း ကြားမိသေးလား’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့အကြောင်း နည်း နည်းပဲ သိရတာ၊ သူ မာဂရက်နဲ့အတူ တောပိုင်းသွားပြီး ငါးလ ခြောက်လ လောက် နေခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်း မာဂရက် ပါရီပြန်လာတော့ သူလည်း ပျောက် သွားတာပဲ’

‘အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျား သူ့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးလား’

‘လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူးဗျ’

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အာမန်းနှင့် နောက်ထပ်မတွေ့တော့ပါ။ မာဂရက် ကွယ်လွန်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ ချစ်သူတစ်ဦး ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်ရာ ရုတ်တရက်တော့ဖြင့် အကြီးအကျယ်စိတ်ထိခိုက်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း သေသောသူကြာလျှင်မေ့ ဖြစ်တတ်ကြသည်မှာ လူတို့၏ သဘာဝ တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလို အချိန်ကြာလာတော့လည်း အာမန်းသည် လူ့

လောကထဲ၌ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မာဂရက်အား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ် သွားပြီဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်ထံ တစ်ခေါက် ထပ်၍ လာခဲ့ပါဦးမည်ဟု ပြောသွားခဲ့၏။ ယခုတော့ ထိုကတိကို သူ မေ့သွားပြီ ထင်သည်။

အာမန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်တော် ပြန်လည် မြင်ယောင်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာခဲ့စဉ်က သူ့ပုံပန်းမှာ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မျိုး မဟုတ်။ နှလုံး ကြေကွဲလောက်အောင်ပင် ဝမ်းနည်းထိခိုက်လျက် ရှိသည် မှာ ထင်ရှားသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသည် သူ့အား ရုတ် တရက် မမာမကျန်း ဖြစ်စေနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်နိုင်၏။ ဤအတွေး ဝင်လာသောအခါ အာမန်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ အာမန်း တစ် ယောက် နေထိုင်မှကောင်းပါလေစ။ သူပေးထားခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း ကျွန်တော့် ထံ ရောက်မလာခြင်းသည် ဖျားနာပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်၍ ဖြစ်ကောင်းဖြစ် မည်။

ကျွန်တော် သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ် ဝင်စားမှုသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော စိတ်ဝင်စားမှုမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ အသေအချာ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းမှာ မာဂရက်နှင့် ယှက်နွယ်နေသော သူ၏ အချစ်ပုံပြင်ကို သိလိုသော စိတ်ဆန္ဒမှ ပြင်းပြမှုကြောင့် ဘာသတင်းမှ မကြားရဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေ သော အာမန်းအတွက် စိုးရိမ်မကင်းခြင်း ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ထံ ဒူဗဲလ် ရောက်မလာသောအခါ ကျွန်တော်က သူ့ကို သွား တွေ့ရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သို့ဆိုပြန်တော့လည်း ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က မရမနေ ရှာဖွေ၍ လာတွေ့ရသနည်းဟူသော အချက်တစ်ချက်ကို စဉ်းစားစရာ ရှိလာပြန်သည်။ သည့်အတွက်တော့ ပူစရာ မရှိပါ။ အကြောင်းပြစရာတွေ ရှာ လို့ ရနိုင်သည်။

တကယ်သွားတော့မည်ဟု စိစဉ်လိုက်သောအခါ အာမန်း၏ နေရပ်လိပ်စာ ကို မသိ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေထံ စုံစမ်းပြန်တော့လည်း သိသူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ကျွန်တော် ရူးဒီအန်တင်လမ်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မာဂရက်၏ တံခါးမှူး သည် အာမန်းတစ်ယောက် ဘယ်မှာနေထိုင်လျက် ရှိနေသည်ကို သိကောင်းသိ လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မာဂရက်၏ တံခါးမှူးမရှိတော့ပါ။ သူ့နေရာတွင် တံခါးမှူးအသစ်တစ်ယောက်

ရောက်နေသည်။ တံခါးမျိုးအသစ်မှာလည်း အာမန်းနှင့် ပတ်သက်၍ များများ စားစား မသိ။ ကျွန်တော် သိထားသလောက်ထက် ပိုမသိ။ မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင် မဒမ် ဂေါတီးယားအား မည်သည့်သုသာန်၌ မြုပ်နှံသဂြိုဟ်ခဲ့သည်ကို မေးမြန်း စုံစမ်းမိပါသည်။ မာဂရက် ခေါင်းချရာ သုသာန်မှာ မွန်မာထရီသုသာန် ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရပါသည်။

ဧပြီလဆိုတော့ ရာသီဥတုက သာတောင့်သာယာ ရှိသည်။ မြေပုံများ ကို ကြည့်ရသည်မှာ အထီးကျန်နိုင်လှမည် မထင်ပါ။ မြေပုံများကို ကြည့်ပြီး စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အတွေးများလည်း ဝင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဆောင်း ရာသီဆိုလျှင်တော့ သုသာန်ထဲတွင် သာတောင့်သာယာ အခြေအနေမျိုး မရှိ နိုင်။ ယခုလို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့၊ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် မြေပုံများကိုကြည့်ပြီး သေခြင်းတရား အကြောင်းကိုပင် တွေးမိစရာမရှိဟု ထင်ပါသည်။ ‘မာဂရက်ရဲ့ မြေပုံကိုကြည့် လိုက်ရရင် အာမန်းဟာ အခုအချိန်ထိ သူ့ချစ်သူအတွက် ပူဆွေးနေတုန်းပဲလား ဆိုတာ သိချင်သိရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့လည်း အာမန်းတစ်ယောက် အခုဘာဖြစ် နေတယ် ဆိုတာတောင် သိချင်သိလာရမှာ’ ဟု ကျွန်တော် တွေးလာမိပါသည်။

ကျွန်တော် သုသာန်စောင့်ထံသို့ တိုက်ရိုက်သွားပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့က မာဂရက် ဂေါတီးယားအမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဤသုသာန် တွင် သဂြိုဟ်ခဲ့ပါသလား စုံစမ်းပါသည်။ သုသာန်စောင့်သည် လူသေမှတ်ပုံတင် စာအုပ်ကြီးကို လှန်လှောရှာဖွေပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီက ကျွန်တော်ပြောသည့် အမည်နှင့် အမျိုးသမီးကို ဤသုသာန်၌ မြေမြုပ် သဂြိုဟ်ခဲ့ပါသည်ဟု အဖြေပေးသည်။

ကျွန်တော်က မြေပုံနေရာကို ညွှန်ပြပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရပြန်ပါသည်။ ‘သေသူများ၏ မြို့တော်’ မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ‘ရှင်သူများ၏ မြို့တော်’ လိုပင် ရပ်ကွက်တွေ၊ လမ်းတွေနှင့်ပင်ဖြစ်ရာ လမ်းညွှန်သူမပါဘဲနှင့် ကိုယ်သွားချင်သော မြေပုံဆီရောက်ဖို့ မလွယ်ပါ။ သုသာန်စောင့်က ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောသည်။ သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင် ဥယျာဉ်မျိုးက ‘သိတယ်၊ သိတယ်၊ အဲဒီမြေပုံကို ကျုပ်သိတယ်’ ဟု ကြားဖြတ် ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ‘အဲဒီမြေပုံက ရှာလို့ မခက်ပါဘူးဗျ၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ’ ဟု ဆိုပါသည်။

‘ရှာလို့မခက်တာ ဘာကြောင့်လဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဒီမြေပုံပေါ်ထားတဲ့ ပန်းက တခြားပန်းတွေထက် ထူးခြားနေတော့ ရှာရလွယ်တာပေါ့ဗျ’

‘ခင်ဗျားက အဲဒီမြေပုံကို ကြည့်ပေးနေရတဲ့လူပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သေသွားတဲ့လူရဲ့ မြေပုံကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန် ပေးတဲ့ နေရာမှာတော့ဖြင့် ဒီလူငယ်ဟာ တော်တော်ထူးခြားတယ်၊ တခြားလူ တွေဆိုရင် ဒီလောက်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ တခြားလူတွေအားလုံး သူ့လိုသာ ဂရုစိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ’

ကျွန်တော်တို့သည် သုသာန်အတွင်းလမ်းများတစ်လျှောက် ဟိုဝင် သည် ကွေ့ဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။ တစ်နေရာရောက်သော် ဥယျာဉ်မှူးက ရှေ့မှ ရပ်လိုက်ပြီး ‘ဒီဟာပါပဲဗျာ’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့် ရှေ့မှောက်တွင် ပန်းမွေ့ရာခင်းထားသော မြေတစ်ခွက်ရှိ ပါသည်။ သေသူ၏မြေပုံပေါ်တွင် အမှတ်တရဖြစ်လျှင် ပြီးရောဟူသော သဘော မျိုးဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တော်အောင်လျော်အောင် ချထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ သေသေသပ်သပ် လှလှပပရှိသည်။ မာဂရက်၏ အုတ်ဂူမှာ ခပ်မြင့်မြင့် ဖြစ် သည်။ မြေပြင်အထက်သို့ ထိုးထွက်ကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိသည်။ အုတ်ဂူအတွက် အပိုင်ဝယ်ထားသောမြေကို သံဆူးကြိုးဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ကာရံထားပါသည်။ မြေအပြင်တစ်ပြင်လုံးမှာ အဖြူရောင် ဖယောင်းပန်းများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပါသည်။

‘ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’ ဟု ဥယျာဉ်မှူးက ပြောပါသည်။

‘သိပ်လှတာပဲ’

‘တစ်ပွင့်ညှိုးရင် တစ်ပွင့်အစားလဲပေးပါလို့ မှာထားတယ်’

‘ခင်ဗျားကို မှာတဲ့လူက ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘လူငယ်တစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီကိုရောက်လာတုန်းက ဆိုရင် အတော့်ကို ငိုတာပဲ၊ သနားစရာတော့ အကောင်းသား၊ ကျုပ်ထင်တာတော့ အမျိုးသမီးရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့ ပြောကြတာ ဖြင့် အမျိုးသမီးက အတော်သဘောကောင်းသတဲ့၊ ပြီးတော့ လှလည်း အလွန်လှ ဆိုပဲ၊ ခင်ဗျားကော သူနှင့် သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိတယ်’

‘တခြားလူတွေ သိသလိုပဲ သိခဲ့တာဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

ဥယျာဉ်မှူးက ကျွန်တော့်ကိုပြောရင်း ပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးမှာ မလိုတမာ ပြုံး။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားတောင် တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး’

‘ဒါနဲ့တောင်မှ ခင်ဗျားလာတယ်နော်၊ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ အခုလို သတိတရလာတယ်ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ မြေပုံကို လူများများ လာကြည့်လည်း သုသာန်မှာ တာဝန်မကြီးလှပါဘူး’

‘တခြားလူတွေကော လာကြသေးသလား’

‘ဟိုလူငယ်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ တစ်ယောက်မှ မလာပါဘူးဗျာ၊ သူ တောင်မှ တစ်ကြိမ်ပဲ လာတာပါ’

‘တစ်ကြိမ်ပဲ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘နောက်ထပ် တစ်ခါမှမလာဘူး ဆိုပါတော့’

‘မလာဘူး၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူ ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်ရင် တော့ လာလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် သူ ခရီးထွက်သွားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

‘ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သူ မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ ညီမနဲ့ တွေ့

ဖို့သွားတယ် ထင်တယ်’

‘အဲဒီမှာ ဘာများလုပ်စရာ ရှိလို့တဲ့လဲ’

‘မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ အလောင်းကိုပြန်ဖော်ပြီး သူ့ကြိုက်တဲ့ နေရာတစ် နေရာမှာ မြှုပ်ချင်လို့ သဘောတူညီချက် သွားတောင်းမယ် ပြောတာပဲ’

‘သူက ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ မထားချင်ရတာလဲ’

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ သေသွားတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေက ဆန်းသား ကလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒါမျိုးတွေကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြိုနေရတာပဲ၊ အမှန်တော့ ဒီမြေက ငါးနှစ်အတွက် ဝယ်ထားတဲ့မြေဆိုတော့ ငါးနှစ်ပြည့်ရင် သက်တမ်းကုန်တာပေါ့၊ လူငယ်က ရာသက်ပန် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ မြေကိုလိုချင်တာ၊ ပြီးတော့ မြေကိုလည်း ဒီထက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိစေ ချင်တယ်တဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ အကွက်သစ်ကတော့ ဒီနေရာထက်ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့’

‘အကွက်သစ်ဆိုတာက ဘယ်လိုပါလိမ့်’

‘ဟိုး ဘယ်ဘက်မှာ မြေကွက်ကြီးတစ်ကွက်ရှိတယ်၊ အဲဒါကိုခွဲပြီး ရောင်းနေတာပဲ၊ သုသာန်တွေကို အခုလိုပုံမျိုးသာ လျှောက်လုပ်နေကြမယ် ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သုသာန်နှင့်တူတဲ့ သုသာန် ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး။ အမှန်တော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေအောင် လုပ်ပေးသင့်တဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီးကို ရှိနေသေးတာပဲ၊ လူတွေဟာ အတော် ခက်တယ်ဗျာ၊ လူတွေရဲ့စိတ်ဟာ အတော်ခွကျတာပဲ’

‘ခင်ဗျားဆိုလိုချင်တာက ဘာပါလိမ့်’

‘ကျုပ်ဆိုလိုချင်တာက ဒီလိုပါ၊ တချို့လူတွေဟာ သင်္ချိုင်းမြေပေါ် ရောက် လာတဲ့အထိ မာန်မာနကို မချကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မာန်မာနကို ဒီနေရာထိ ယူလာ ကြတယ်၊ အခုပဲကြည့်၊ ဟောဒီ မဒမ်ဂေါတီးယားဆိုပါတော့၊ သူနေရတာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲ၊ ကျုပ် အခုလို ပြောတာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ အခုဆို သူ့ခမျာ သေရှာပြီ၊ ဘယ်လောက်သနားဖို့ ကောင်းသလဲ၊ သူ့ခမျာ မြေကြီးထဲရောက်နေပြီ၊ သူ့ကို မြင်ချင် တွေ့ချင်ပေမဲ့ မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်တော့ ဘူး၊ သူ့ကို မကောင်းပြောနေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး၊ ပြောနေတော့ကော ဘာ ထူးမှာလဲ၊ သူ ကြားဦးမှာတဲ့လား၊ ကျုပ်တို့က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြေပုံအားလုံး ကို ရေလောင်းပေးနေတာပဲ၊ အားလုံး အတူတူပဲ၊ တစ်ဦးထက် တစ်ဦး ပိုပြီး ထူးတာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ မြေပုံဘေးမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ လူတွေရဲ့ ဆွေမျိုးတွေက မဒမ်ဂေါတီးယားဟာ ဘယ်လို အတန်း အစားမျိုး ဆိုတာလည်းသိရော ဘာပြောတယ် ထင်လဲ၊ သူတို့က မြေပုံကို ဒီနေရာက တခြားရွှေ့ပေးပါလို့ ပြောကြတယ်။ ဒီလိုမိန်းမစားမျိုးရဲ့ မြေပုံနဲ့ သူတို့ဆွေမျိုးတွေရဲ့ မြေပုံကို နီးနီးကပ်ကပ် မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့၊ သူ့မြေပုံကို တခြားမြေပုံတွေနဲ့ ဝေးရာမှာ တသီးတခြား ထားသင့်ပါတယ်တဲ့၊ ဆင်းရဲ သားတွေမြှုပ်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ ပေးသင့်ပါတယ်တဲ့၊ အခုလို အဖြစ်မျိုးများ ခင်ဗျား ကြားခဲ့ဖူးသလားဟင်၊ တကယ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဒီလိုအစားတွေ ကို ရွံတယ်၊ သူဌေးဆိုတဲ့ လူချမ်းသာတွေလုပ်ပုံကို ပြောရဦးမယ်၊ သူတို့က ဆွေမျိုးတွေရဲ့ မြေပုံကို တစ်နှစ်မှာ လေးကြိမ်လာကြည့်တယ်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပန်းတွေ ဝယ်လာတယ်၊ အမှတ်တရဆိုပြီး မြေပုံပေါ် တင်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ပရိယာယ်မာယာ အမျိုးမျိုးနှင့် ငိုဟန်ဆောင်ကြတယ်၊ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းသလိုလို စိတ်ထိခိုက်သလိုလိုနှင့် ညာတာပဲ ဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ သူတို့ မျက်လုံးတွေထဲက မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘဲနှင့် မြေပုံကျောက်တိုင်ပေါ်

မှာ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ရေးကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ တို့လာတဲ့အတွက် အနီးအနားက မြေပုံတွေမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေကြရ တော့ဘူး။ ပြဿနာတွေ တက်လာရော၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ယုံချင်လည်း ယုံ မယုံချင်လည်းနေပါ။ ကျုပ် မဒမ်ဂေါတီးယားဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို သိ လည်း မသိခဲ့ဘူး။ သိဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ လူတောင်မှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ သူ ဘာအလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သနားစရာကောင်းတဲ့ မဒမ်ဂေါတီးယားကို ကျုပ် ခင်တယ်၊ ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့မြေပုံကို တခြားမြေပုံတွေထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်။ သူ့မြေပုံ ပေါ်မှာ ခင်းရမယ့် ဖယောင်းပန်းဆိုရင် အလှဆုံး ဈေးအကြီးဆုံးမှ ရွေးဝယ် တယ်။ သူဟာ ကျုပ်အခင်ဆုံး အချစ်ဆုံး အသုဘတစ်ခုလို့ ပြောချင်ပြောနိုင် တယ်။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ကျုပ်တို့တာဝန်က မြေကြီးထဲရောက်နေတဲ့ လူသေတွေကို ချစ်ရမယ့် တာဝန်ပဲ။ ကျုပ်တို့မှာ သူတို့ ဝေယျာဝစ္စနဲ့ အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတာဆိုတော့ တခြားလူတွေကို ချစ်နေဖို့ အချိန်လည်း မရှိပါဘူးဗျာ'

ကျွန်တော်ကတော့ ဥယျာဉ်မှူးအား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိပါသည်။ အမှန်တော့ သူသည် သူ့ရင်ထဲရှိသမျှ ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ် သည်။ သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ နားမလည်နိုင်စရာ မရှိပါ။ သူပြောသမျှ မှန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားရပါသည်။ သူကတော့ သူ၏ အမြင်ကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

'ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေကပြောကြတယ်။ ဒီမိန်းကလေး ကို လိုက်ရင်းနဲ့ ဘဝပျက်သွားတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲတဲ့။ သူ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းပြီး သူ့ကို အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတာလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေး အခုလို ဖြစ်သွားတဲ့အချိန် ကျတော့ သူ့ကိုသတိရတဲ့အနေနဲ့ သူ့အတွက် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်တောင် အမှတ် တရ လာပို့တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာဘူး။ အဲဒီအဖြစ်ကို ကျုပ် တွေးမိတဲ့ အခါမှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိတယ်။ လူတွေရဲ့သဘာဝဟာ ထူးဆန်းလှပါကလား လို့ တွေးမိတယ်။ မိန်းကလေးအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းမိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ။ မိန်းကလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံကတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ သူ့မှာ သီးသန့်မြေပုံ ကလေးနဲ့ နေရရှာသားပဲ။ တကယ်လို့ သူ့ကို သတိတရဖြစ်တဲ့လူ တစ်ဦးတလေ ပေါ်လာတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီလူဟာ တခြားလူတွေအတွက်ပါ ကိုယ်စားပြုတဲ့ လူလို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မဒမ်ဂေါတီးယားလို သနား စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူ့အသက် သူ့အရွယ်

လောက်တွေပဲ။ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကျတော့ အခြေအနေမဲ့လူသေတွေ မြှုပ်တဲ့ နေရာမှာ သောကောရောကော မြှုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ သူတို့အလောင်းတွေ တွင်းထဲ ကျသွားတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရရင် ကျုပ် အသည်းနှလုံးတွေ ပဲ့ကျသွားသလို ခံစားရတယ်။ သူတို့လိုမိန်းကလေးတွေ သေပြီဆိုရင် သူတို့အကြောင်း စဉ်းစား မယ့်လူ၊ တွေးတောမယ့်လူဟာ လုံးဝကို မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အထူးသဖြင့်တော့ အခုခေတ်လို နှလုံးသားနည်းနည်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ခေတ်မျိုးမှာ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ ပိုဆိုးတာပေါ့။ အခု အခြေအနေထက်ကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးကိုလည်း မျှော်လင့်လို့မှ မရတာ။ ကျုပ်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မှာကလည်း သမီးချောလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတယ်။ ကျုပ်သမီးလေး အသက်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီသုသာန်ကို ရောက် လာပလားဆိုမှဖြင့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်သမီးလေးကို သတိရတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လူချမ်းသာရဲ့ သမီးလား။ သူတောင်းစားမလေး လားလို့ အတန်းအစား မခွဲတော့ဘူး။ ဘယ်လို အတန်းအစားက လာတာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ။ တန်းတူပဲထားလိုက်တယ်။ ကျုပ် လေ့ရှိနေလိုက်တာ လူကြီးမင်းရဲ့ အချိန်တွေကို အလဟဿဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ။ ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာက မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ မြေပုံကိုပြဖို့ပဲ။ သူ့မြေပုံကိုလည်း အခု ခင်ဗျား ရောက်နေပြီ။ ကဲ နောက်ထပ် ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာရှိသေးသလဲ ပြောပေတော့’

‘ခင်ဗျား အာမန်းဒူဗဲလ်ရဲ့ လိပ်စာမသိဘူးလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေး ပါသည်။

‘သိပါတယ်။ သူ အခု ... လမ်းမှာနေတယ်။ မြေပုံပေါ်မှာ ခင်ဗျားမြင် နေရတဲ့ ပန်းတွေဝယ်ဖို့ ငွေလိုလာရင် အဲဒီလိပ်စာကိုပဲ ကျုပ်သွားပြီး ငွေယူရ တာ။ အဲဒီကို ရောက်သွားရင် အာမန်းနှင့်တော့ တွေ့နိုင်ဖို့ နီးစပ်ပါလိမ့်မယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ပန်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော မြေပုံကို တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ မြေကြီးထဲသို့ ထိုးဝင်လှမတတ် ရှိနေသော ပန်းများ အလှသည် မြေကြီးနှင့် လိုက်ဖက်ညီလှပါပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသောစိတ်ဖြင့် မြေပုံအနီးမှ ခွာခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျား မွန်စီယာဒူဗဲလ်ကို သွားတွေ့မှာလား’

ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်လာနေသော ဥယျာဉ်မှူးက မေးသည်။

‘သွားတွေ့မယ်’

‘သွားတွေ့မယ်ဆိုရင် အခုလောလောဆယ်တော့ တွေ့မယ်မထင်ဘူး၊ သူ ခရီးထွက်သွားရာက ပြန်မရောက်လောက်သေးဘူး၊ အဲဒါတော့ ကျုပ် အသေအချာ ပြောနိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ပါရီပြန်ရောက်ရင် ဒီကို ချက်ချင်းရောက်လာမှာ’

‘သူ မာဂရက်ကို မေ့သွားပြီလို့ ခင်ဗျား မထင်မိဘူးလား’

‘သူ မမေ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် အသေအချာ ပြောရဲပါတယ်။ မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ မြေပုံကို ရွှေ့ချင်နေတာကလည်း သူ့မှာ အကြောင်းရှိတယ်လို့ ထင်တယ်၊ တခြားအကြောင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ချင်နေပုံရတယ်’

‘ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားက အဲသလို ထင်ရတာလဲ’

‘သူက သုသာန်ကို ရောက်လာတော့ သူ့ပါးစပ်က ပထမဦးဆုံး ပြောသောစကားဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်ခွင့်ရနိုင်ပါ့မလဲတဲ့၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါလား အလောင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်နိုင်ဖို့ဆိုတာက မြေပုံကို နေရာရွှေ့မှသာ ဖြစ်တော့မှာ၊ တခြားဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြည့်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်တို့သုသာန်ရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ တကယ်လို့ မြေပုံကို တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာရွှေ့ချင်တယ်ဆိုရင် သေသူရဲ့ ဆွေမျိုးထဲက တစ်ဦးဦးက သဘောတူခွင့်ပြုချက် ပေးရတယ်၊ ခွင့်ပြုချက်ရပြီဆိုတော့မှ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ ခွင့်ပြုမိန့်နဲ့ ရွှေ့ရမယ်၊ အဲ ရွှေ့ပြီဆိုတဲ့ အခါမှာ ခေါင်းထဲက အလောင်းဟာ သေသူ ဟုတ် မဟုတ်၊ မှန် မမှန် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး အတည်ပြုချက် ပေးရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မွန်စီယာဒူဗဲလ်ဟာ မဒမ်ဂေါတီးယားရဲ့ ညီမဆီ သွားတာပေါ့၊ အဲဒီက ပြန်ရောက်ရင်ကော သူ ဘယ်သွားမလဲ၊ သူ ပထမဆုံး လာရမယ့်နေရာက ဒီနေရာက ကျုပ်ဆီပဲ လာမှာ’

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် နှစ်ဦးသား သုသာန်တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံ အကြွေအနည်းငယ်မျှကို ဥယျာဉ်မှူးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ သူပေးသော လိပ်စာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အာမန်းမှာ ယခုအချိန်အထိ ပြန်မရောက်သေး။ ခရီးမှ ပြန်ရောက်လျှင်
ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ထံ လာခဲ့ဖို့နှင့် အကယ်၍ သူ မလာနိုင်ပါက ကျွန်တော်
သူ့ကို ရှာတွေ့နိုင်မည့်လိပ်စာ ပို့ပေးဖို့ မှာထားခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဒူဗဲလ်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာ
သည်။ သူ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်နိုင်အောင်
ခရီးပန်းလာသဖြင့် သူ့ထံ လာစေလိုကြောင်း ရေးထားပါသည်။

[၆]

အာမန်းကို အိပ်ရာထက်တွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့လက်မှာ ချစ်ချစ်တောက် ပူလျက်ရှိသည်။

‘ခင်ဗျား ဖျားနေပြီ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိပါသည်။

‘မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ခရီးပန်းလွန်းလို့ ပန်းဖျားဖျားတဲ့ သဘောပါ’

‘မာဂရက်ရဲ့ ညီမနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’

‘တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောလိုက်သလဲ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာကော ရခဲ့ရဲ့လား’

‘ရခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခရီးသွားတာ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကများ ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာတောင် ခင်ဗျားက သိနေတာကိုး’

‘သုသာန်က ဥယျာဉ်မှူးပြောလိုက်လို့ သိတာပါ’

‘ခင်ဗျား သူ့အုတ်ဂူကို မြင်ခဲ့ရပြီနော်’

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဝံ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သူ မေးလိုက်သည့် အသံမှာ တုန်ယင် လှိုက်လှဲလွန်းလှသည်။ သူ့စိတ်မှာ ပထမဆုံး အကြိမ် ကျွန်တော်နှင့် ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်ကလိုပင် ထိခိုက်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည် မှာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိ။ သို့ဆိုလျှင် သူ့စိတ်ကို ထိခိုက်သည်ထက် ထိခိုက်စေမည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မပြောဘဲနေခြင်းက သူ့အတွက် ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အမေးကိုတော့ ကျွန်တော်မဖြေ၍ မဖြစ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

‘ဥယျာဉ်မှူးကတော့ သူ့မြေပုံကို ဂရုတစိုက် ရှိပါတယ်နော်’ ဟု မေးသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သည် သူ့ပါးပြင် နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာနေသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ မမြင်စေချင်သောအရာကို မမြင်လေဟန်ဆောင်ကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားအောင် ကြိုးစားပါသည်။

‘ခင်ဗျား ခရီးသွားတာ သုံးပတ်တောင် ကြာတယ်နော်’

အာမန်းက သူ့မျက်လုံးများထဲမှ မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော် မသိအောင် သုတ်လိုက်ပြီး အဖြေပေးသည်။

‘သုံးပတ်တိတိပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ’

‘ခရီးက အတော်ဝေးသလား’

‘မဝေးလှပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တောက်လျှောက် ခရီးသွားနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက် ဖျားနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သင့်တာ ကြာပြီ၊ ဖျားနေလို့ မပြန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ၊ ဒီအဖျား ဝင်လာလိုက်တော့ ဟိုကိုတောင်မှ မနည်းအားခဲပြီး သွားခဲ့ရတယ်၊ အခန်းထဲက မထွက်နိုင်ဖြစ်နေတာ အကြာကြီးပဲ’

‘ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးခင် ပြန်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက် နေပြန်ရင်လည်း အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်သေမှာ’

‘ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒါတွေ ပြန်မစဉ်းစားပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျား အခု ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းတွေကလည်း ပစ်ထားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး လာကြမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် အမြဲလာကြည့်မှာပါ’

‘နောက် နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ကျွန်တော် အပြင်သွားစရာ ရှိနေတယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မလိမ္မာရာ ကျတော့မှာပဲ၊ သွားဖို့ မသင့်သေးဘူး ဆိုတာ သိသင့်ပါတယ်’

‘မသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သွားရမှာပဲ’

‘ဒီလောက်တောင် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေရအောင် ဘာကိစ္စမို့လဲ ဗျာ’

‘ကျွန်တော့်မှာ ရဲအရာရှိဆီသွားဖို့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်’

‘ဒီကိစ္စမျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့လောက်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်

ယောက်ကို ခိုင်းလို့ မရဘူးလား၊ အကူအညီတောင်းရင် ရမှာပါဗျာ၊ ကိုယ့် ဘာသာ ကိုယ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အခြေအနေဟာ ပိုဆိုးသွားလိမ့် မယ်’

‘ကျွန်တော်အတွက်တော့ဖြင့် ဒီကိစ္စလုပ်ရရင် ပိုပြီး နေကောင်းသွားမှာ ပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်ရမှဖြစ်မယ်၊ သူ သေပြီဆိုတဲ့သတင်း ကြားရ ကတည်းက ကျွန်တော် မအိပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အခု သူ့အုတ်ဂူကို မြင်ရတော့ ပိုပြီးတောင်မှ မအိပ်နိုင် ဖြစ်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စွန့်ခွာပြီး ထွက် သွားတုန်းက အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်၊ လှကလည်း အင်မတန်မှ လှတဲ့ အရွယ်၊ သူ သေပြီဆိုတာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်၊ သူ သေသွားပြီဆိုတာ လက်မခံနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မနည်းကြီး ကြိုးစားပြီး သတိ ပေးနေရတယ်။ ကျွန်တော် အလွန် ချစ်၊ အလွန် မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မိန်းမလှတစ် ယောက်ကို ဘုရားသခင်က ဘယ်လိုများပြုထားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကြည့် ချင်တယ်၊ သူ့အလောင်းကို ကြည့်ခွင့်ရလိုက်ရင် ကြောက်စရာကောင်းလောက် အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာကို မြင်ရမှာပဲ၊ အဲဒီ အနိဋ္ဌာရုံကို မြင် လိုက်ရရင် ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့ ပရိဒေဝမီးဟာ လုံးဝ ငြိမ်းမသွားသည့်တိုင် အောင် အထိုက်လျောက်တော့ သက်သာသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေမိတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ သိပ်ပြီး တာဝန်မကြီးဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်လိုက်စေ ချင်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျား လုပ်မယ့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ညီမက ဘာပြောသေးလဲ’

‘ဘာမှမပြောပါဘူး၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်က သူ့အစ်မ မာဂရက်အတွက် မြေကွက်တစ်ကွက် သီးသန့်ဝယ်ပြီး အုတ်ဂူကို ရွှေ့ထားချင်တယ်ဆိုတော့ သိပ်ပြီး အံ့ဩနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒလည်း သိရော၊ သဘောတူ ခွင့်ပြုကြောင်း လက်မှတ်ကို ချက်ချင်းထိုးပေးပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်စကားတော့ နားထောင်စေချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုံးဝ နေကောင်းသွားပြီဆိုမှ ဒီကိစ္စတွေကို လုပ်ပါ’

‘ကျွန်တော့်အဖို့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့ဗျာ၊ မကြောက်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ထိန်းနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်တော့မယ်လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စကို မြန်မြန် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ရူးသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို မြန်မြန် မြင်ရမှဖြစ်မှာ၊ သူ့ကို မမြင်သေးသမျှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ယုံပါတော့။ အခု ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့

ရောဂါကိုက ရေငတ်သလို တောင်းဆိုနေတဲ့ တောင့်တချက်တစ်ခု ဖြစ်နေဟန် တူပါတယ်။ အခုဆိုရင် အိပ်မပျော်တဲ့ ညပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီ။ စိတ်ချောက်ချားမှုရဲ့ ဒဏ်ကို ခံရတဲ့ အချိန်ကာလဟာလည်း မနည်းတော့ဘူး။ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကောင်ကို မြင်ပြီး သတိသံဝေဂတရားရတာနဲ့ တောထွက် ရဟန်းဘဝ ရောက် သွားရတဲ့ မွန်စီယာဒီရန်စ်လို ရဟန်းဘဝရောက်ဖို့ ဇာတာမျိုး ကျွန်တော့်မှာ ပါလာတယ်ဆိုရင်လည်း မာဂရက်ရဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ပြီးမှ သူတော်စင် ရဟန်းဘဝ ကူးရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းသာ လုပ်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဂျူလီဒူး ပရက်နဲ့ကော တွေ့ပြီးပြီလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ သွားတွေ ခဲ့တယ်’

‘မာဂရက်က ခင်ဗျားအတွက် ပေးထားခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ စာရွက်စာမ်းတွေ ကော ဂျူလီက ပေးလိုက်ရဲ့လား’

အာမန်းက သူ့ခေါင်းအုံအောက်မှ စက္ကူလိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်သွင်းထားလိုက်သည်။

‘ဒီစာရွက်တွေထဲမှာ ရေးထားခဲ့သမျှကို အလွတ်လောက်နီးပါး ရနေပါ ပြီ’ ဟု အာမန်းက ပြောသည်။ ‘သုံးပတ်တိတိ ကျွန်တော် ဒီစာတွေကို ဖတ်ခဲ့ တယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ခဲ့မိတယ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ပေးဖတ်ပါမယ်၊ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ အချိန်စောနေပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်အခြေအနေ အခုထက် ပိုတည်ငြိမ် လာတဲ့ တစ်နေ့ပေါ့၊ ဒီဖွင့်ဟာဝန်ခံချက်တွေဟာ အချစ်ရဲ့ သိမ်မွေ့နက်နဲမှုတွေကို ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပါလိမ့်မယ်၊ အခု လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီစေချင်တယ်’

‘ဘာပါလိမ့်’

‘ခင်ဗျား မြင်းရထား အောက်မှာရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှိပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကိုယူပြီး စာတိုက်မှာ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ စာတွေ ရောက်မရောက် မေးပေးစမ်းပါ၊ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ ညီမက ပါရီလိပ်စာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ခရီးထွက်သွားတာက အရေးတကြီးဆိုတော့ မထွက်ခင် သူတို့ဆီသွား

ပြီး နှုတ်မဆက်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျား စာတိုက်က ပြန်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ ရဲစခန်းသွားပြီး မနက်ဖြန် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စအတွက် အစီအစဉ် လုပ်ကြရအောင်’

အာမန်းက သူ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ဂျင်းဂျက်ရူဆိုးလမ်းဘက် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဒူဗဲလ်နာမည်နှင့် စာနှစ်စောင် ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် စာနှစ်စောင်ကိုယူပြီး ပြန်လာသောအခါ အာမန်းမှာ အဝတ်အစားများ လဲဖယ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်ကမ်းပေးသော စာများကို လှမ်းယူရင်း အာမန်းက ‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’ဟု ပြောသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာများကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

သူသည် စာများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အသေးစိတ်တော့ မဖတ်။ ဖတ်နေ၍လည်း အချိန်ရမည် မဟုတ်။ စာတစ်စောင်လျှင် စာရွက်လေးရွက် ရှိသည်။ သူသည် စာနှစ်စောင်လုံးကို သဘောလောက် သိရုံလျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ခေါက်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။ ‘ကဲ လာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ်၊ ဒီစာတွေတော့ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ပြန်စာရေးတော့မယ်’ ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းသို့ သွားကြပါသည်။ ရဲစခန်းတွင် အာမန်းက မာဂရက်၏ ညီမထံမှ ရလာသော ခွင့်ပြုစာကို ပေးသည်။ ရဲစခန်းမှ သုသာန်စောင့်ထံ ပေးရမည့် စာတစ်စောင်ကို ပြန်ပေးသည်။ မာဂရက်၏ မြေပုံနေရာ ရွှေ့ရဖို့ နောက်တစ်နေ့ မနက်ဆယ်နာရီတွင် ဆောင်ရွက်ရန် ချိန်းလိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန် အစီအစဉ်အတွက် ကျွန်တော်နှင့် အာမန်း ညှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်က အာမန်းထံသို့ ဆယ်နာရီမထိုးခင် တစ်နာရီခန့် စောရောက်ရမည်။ ပြီးတော့မှ သူနှင့် ကျွန်တော် သုသာန်သို့ အတူတူသွားကြမည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ မာဂရက်၏အလောင်း ရွှေ့ပြောင်းရေးကိစ္စမှာ အလွန်ထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ထိုညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ၌ အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်တော့်အတွေးသည် အာမန်းထံ ရောက်သွားနေသည်။ ဤညသည် အာမန်းအဖို့ အလွန်ကုန်နိုင်ခဲ့သော ရှည်လျားသည့် ညတစ်ည ဖြစ်နေလိမ့်မည် ထင်၏။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုးနာရီတိတိ ကျွန်တော် သူ့အခန်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့မျက်နှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက်ရှိနေသော်လည်း စိတ်ကတော့ တည်ငြိမ်ဟန် ပေါက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့လက်ကို ကမ်းပေးသည်။ သူ့အခန်းထဲမှ ဖယောင်းတိုင်များ

မီးစာကုန် ဆီခန်း ဖြစ်နေသည်ကိုထောက်လျှင် သူ မနေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အခန်းမှ ထွက်မလာမီ အာမန်းသည် သူ့ဖခင်ထံ လိပ်တပ်ထားသည့် အလွန်ထူသော စာအိတ်ကြီး တစ်လုံးကို ယူလာသည်။ မနေ့ညက တစ်ညလုံး ဤစာရေးခြင်းဖြင့် အချိန် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်မှာ သံသယဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ပါ။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ မွန်မာထရီ သုသာန်သို့ ရောက် သွားကြပါသည်။ ရဲအရာရှိမှာ ရောက်နှင့်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မာဂရက်၏ အုတ်ဂူရှိရာဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပင် လျှောက်လာခဲ့ကြ ပါသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ရဲအရာရှိ။ အလယ်မှ အာမန်း။ ကျွန်တော်က အာမန်း၏ နောက်မှ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ ခွာ၍ လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အာမန်း၏ လက်များသည် အကြောဆွဲနေသည့် အလား တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်ဟုထင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စိုးရိမ်မကင်းသောစိတ်ဖြင့် ကြည့်မိပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့် အကြည့်တွင် ဖော်ပြလျက်ရှိသော အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သည့် အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြပါသည်။ သုသာန်စောင့်၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာကတည်းက ယခုအချိန်ထိ နှစ်ယောက်သား စကားတစ်လုံးမှ မပြောမိကြပါ။

မာဂရက်၏ မြေပုံသို့ ရောက်ခါနီးတွင် အာမန်းသည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို ရပ်၍ သုတ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ချွေးသုတ် နေခိုက် အခွင့်ကောင်းယူ၍ အသက်ကို ဝအောင်ရှူနေမိပါသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ တင်းကျပ်ကာ အသက်ရှူ၍ မဝသလို ဖြစ်လျက်ရှိ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မာဂရက်၏ ဂူသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဥယျာဉ်မှူးသည် ဂူပေါ်မှ ပန်းအိုးများကို ဖယ်ထားနှင့်ပြီ။ သံဆူးကြိုး အကာအရံကိုလည်း ဖြုတ် ထားနှင့်ပြီ။ တွင်းတူးသမားနှစ်ယောက်ကလည်း မြေပုံကို တူးနေကြပြီ။

အာမန်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် မှီ၍ရပ်ကာ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘဝ ဖြစ်စဉ်များသည် သူ့မျက်လုံးများရှေ့မှ ဖြတ်သွားနေကြဟန် တူ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှ မှန်မှိုင်း ရီဝေလျက် ရှိကြပေ သည်။ ထိုခဏတွင် ပေါက်ချွန်းနှင့် ကျောက်တုံး ထိခိုက်မိသော အသံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသော အာမန်းသည် ကျဉ်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသည့်အလား ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်တော့်

လက်ကို ဖမ်းဆုပ်သည်။ လက်ကို လှမ်း၍ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည့်အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ပင် နာကျင်သွားပါသည်။

တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်သည် ဂေါ်ပြားတစ်လက်ကိုယူ၍ တွင်းထဲမှ မြေကြီးများကို ကော်ထုတ်သည်။ မြေကြီးများ ကုန်သွားသောအခါ ခေါင်းပေါ်၌ ပုံထားသော ကျောက်ခဲများ ပေါ်လာသည်။ သူသည် ထိုကျောက်ခဲများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကောက်ယူကာ တွင်းပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်နေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အာမန်း၏ အပြုအမူကိုသာ မျက်ခြယ်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ အာမန်းတစ်ယောက် စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံရပါမူ မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ သို့သော်လည်း သူ၏ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သလောက် မဆိုးပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း၍ တွင်းတူးသမား၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေပါသည်။ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးတူးပြိတ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရူးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူနေပါသည်။ တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေသော သူ့ပါးနှစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းများသည် အလွန်ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို ခံနေရကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြနေကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါ။ အဆင်ခြင် အစဉ်းစား မရှိဘဲ လိုက်လာခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မြေကြီးထဲမှ ခေါင်းပေါ်လာပါသည်။ ရဲအရာရှိက တွင်းတူးသမားများအား လှမ်း၍ ‘အဖုံးဖွင့်လိုက်ကြတော့ကွာ’ ဟု ပြောပါသည်။ တွင်းတူးသမားများအဖို့တော့ လူသေအလောင်းတစ်လောင်း ထည့်ထားသည့် ခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်ရခြင်းသည် အထူးအဆန်းအလုပ်တစ်ခု မဟုတ်။ သူတို့လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိ။ ခေါင်းအဖုံးကိုဖွင့်ဖို့ ချက်ချင်းပင် စီစဉ်ကြလေသည်။

ခေါင်းမှာ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောခေါင်း ဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသမားများသည် ခေါင်းအဖုံးပေါ်မှဝက်အူများကို ဖြုတ်ကြသည်။ မြေကြီးအစိုဓာတ်၏ အငွေ့နှင့် အချိန်အတန်ကြာမျှ ထိတွေ့နေခဲ့ရသဖြင့် ဝက်အူများမှာ သံချေးတက်ကာ ကျပ်လျက်ရှိသည်။ အတော်ကလေးအားစိုက်၍ ဖွင့်မှ ခေါင်းဖုံး ပွင့်ပါသည်။ အဖုံးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းထဲမှ အလောင်းစိမ်ဆေးနံ့နှင့် အပုပ်နံ့ရောနေသော အနံ့ဆိုးသည် ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။

‘ဘုရား ဘုရား’

အာမန်း၏နှုတ်မှ ဘုရားတသံသည် တတွတ်တွတ် ပေါ်လာသည်။ သူ့ မျက်နှာမှာ စောစောကထက် တိုး၍ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်လာသည်။

တွေ့နေကျ မြင်နေကျမို့ အရွံအရှာ အကြောက်အလန့် နည်းနေပြီဖြစ်သော တွင်းတူးသမားများပင်လျှင် ဆိုးရွားသောအနံ့ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာလာကြပါသည်။

မသင်္ဂြိုဟ်မိကတည်းက တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပတ်၍ ကျပ်စည်းသလို စည်းထားခဲ့သော အလောင်းထုတ်သည့် အဝတ်စဖြူသည် အလောင်းပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်လျက်ပင် ရှိနေသေးသော်လည်း တစ်ဖက်သော အပိုင်းမှာမူ ဆွေးရိစုတ် ပြတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယခုအချိန်ထိ အရာမပျက် ကျန်ရှိနေသော ခြေထောက် တစ်ဖက်သည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါ်ထွက်လျက် ရှိသည်။

မြင်တွေ့နေရသည့် အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းနှင့် ပုပ်ဟောင်းစူးရှသော အနံ့ အသက်တို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သတိလစ်ပြီး လဲပြိုကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွား ပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ယခု ပြန်လည်ရေးသားနေခိုက်မှာပင် ထိုစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော့် မျက်စိအာရုံတွင် မြင်ယောင်လာပါ သေးသည်။

‘မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ကြကွာ’ ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။ တွင်းတူး သမားတစ်ဦး၏ လက်တစ်ဖက်သည် အလောင်းပေါ်မှ အဝတ်ဖြူစကြီးကို ဆွဲ ဖယ်လိုက်သည်။ မာဂရက်၏ မျက်နှာသည် ဖွေးခနဲပေါ်လာပါသည်။

မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထိတ်လန့်စရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။ မျက်စိများ မရှိ တော့ပါ။ မျက်စိနှစ်လုံးနေရာတွင် ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်သာ ရှိနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း အစအနပင် မကျန်တော့ပါ။ ပျောက်ကွယ် သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ တင်းကျပ်စွာစေ့ထားသော သွားတွေကတော့ အဖွေးသား ကျန်နေပါသေးသည်။ ရှည်လျားခြောက်သွေ့ပြီး မည်းနက်နေသော ဆံပင်များသည် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကာ ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေသော ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကျ ရောက်လျက် ရှိနေပါသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ကျွန်တော် မကြာခဏ မြင် တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် နှင်းဆီရောင် ပြေးနေသော မျက်နှာအလှကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိပါသည်။

အာမန်း၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးသည် အလောင်းပေါ်၌ စူးစိုက်ငေး မောလျက် ရှိသည်။ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ တအားကြိတ်၍ ဖိကိုက်ထားသည်။

ကျွန်တော်၏ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးမှာ သံကြိုးများနှင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ် စည်းနှောင်ခြင်း ခံထားရသည့်နှယ် တင်းကျပ်လျက် ရှိသည်။ ချာချာလည်အောင် မူးနောက်ရိဝေလျက် ရှိသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း ပြာဝေလျက်ရှိသဖြင့် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ နားနှစ်ဖက်စလုံးမှ လေများ တဟူးဟူးထွက် နေသဖြင့် ဘာသံကိုမှလည်း မကြားရ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အိတ်ထဲ၌ အသင့် ဆောင်လာခဲ့သော ရှူဆေးပုလင်းကို ကသောကမျော ထုတ်ယူ၍ အားပါးတရ ရှူရှိုက်နေဖို့မှ လွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ သတိမရတော့။

မည်သည့်အရာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ ခွဲခွဲခြားခြား မသိနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဤတဒဂံအတွင်းမှာပင် ရဲအရာရှိက ဒူဗဲလ်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

‘မာဂရက်ရဲ့အလောင်း မှန်တယ် မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ်’

အာမန်း၏အသံမှာ အိပ်ရာမှ ကယောင်ချောက်ချား နိုးလာသူတစ်ယောက် ၏ အသံမျိုးဖြစ်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အဖုံးပြန်ပိတ်ပြီး ယူသွားကြပေတော့’ ဟု ရဲအရာရှိက တွင်းတူးသမားများကို ပြောသည်။

တွင်းတူးသမားများသည် အဝတ်ဖြူစနှင့် အလောင်းမျက်နှာကို ပြန်ဖုံး လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုပိတ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်တစ်ချက် မယူလိုက်ပြီး နေရာ သစ်သို့ သယ်ယူသွားကြသည်။

အာမန်းသည် စောစောက သူရပ်နေသောနေရာ၌ မတုန်မလှုပ် မရွေ့မလျား ရပ်လျက်ပင်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဟောင်းလောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ် ခဲ့သော တွင်းပေါ်၌ စူးစိုက်လျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ စောစောက သူမြင်ခဲ့ ရသော လူသေ၏မျက်နှာလိုပင် ဖြူဖွေးလျက် ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် တူနေပေသည်။

စောစောက မြင်တွေ့လိုက်ရသော အနိဋ္ဌာရုံကြောင့် သူ့စိတ်တွင် ပြင်း ထန်စွာ ခံစားနေရကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိသည်။ သူ့အား ဤအတိုင်း ကြည့်နေ၍ မဖြစ်။ ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားမှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ကျွန်တော် ရဲအရာရှိအပါးသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ‘သူ ဒီမှာ ဆက်ပြီးနေဖို့ လိုပါသေးသလား’ ဟု မေးကာ အာမန်းအား ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

‘မလိုတော့ပါဘူး၊ သူ့ကို ဒီနေရာက မြန်မြန်ခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံ မရဘူး’ ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။

ကျွန်တော်က အာမန်း၏လက်ကို ဆွဲ၍ ‘ကဲ လာဗျာ၊ သွားကြစို့ရဲ့’ ဟု ခေါ်သည်။ အာမန်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပုံမရ။ နှုတ်မှလည်း ‘ဘာလဲဗျ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

‘အလုပ် ပြီးသွားပြီလေ၊ ပြီးရင် ပြန်ကြမှပေါ့၊ ခင်ဗျား မျက်နှာတစ်ခု လုံးလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ အအေးမိနေပြီ၊ ကနေ့ စိတ်လှုပ်ရှားရတာက ခင်ဗျားအတွက် များလွန်း ပြင်းထန်လွန်းတယ်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာဆက်နေဖို့ မသင့် တော့ဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာဟုတ်တယ်၊ ကဲ သွားကြစို့’ ဟု ပါးစပ်က အဖြေပေးသော်လည်း လူကတော့ မတုန်မလှုပ်၊ နေရာမှပင် မရွေ့။

ကျွန်တော် သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်သဖွယ် ကျွန်တော်ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ပါးစပ်မှ လည်း ‘ခင်ဗျား သူ့မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ထပ်ခါ တလဲလဲ မေးလာသည်။

အာမန်းသည် ခြေလှမ်းကိုမှ မှန်အောင် မလှမ်းနိုင်။ တောင်တစ်လှမ်း မြောက်တစ်လှမ်းနှင့် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ လူကလည်း ဒယီးဒယိုင် ချည်ချည်နဲ့နဲ့နှင့် ပြိုလဲလှမတတ် ဖြစ်နေသည်။ မေးချင်းရိုက်သံ တဆတ်ဆတ် ကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သူ့လက်များမှာလည်း သွေးတစ်စက်မျှပင် မရှိတော့ သည့်အလား အေးစက်လျက် ရှိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားပြောကြည့်သည်။ သူ့ ထံမှ အဖြေမရ။ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို သူ မကြားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဤ အခိုက်တွင် သူသည် သူ့စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို အစိုးရဟန် မရှိ။ ကျွန်တော် ဆွဲလာ သည့်အတိုင်း ဟိုယိုင် သည်ယိမ်းဖြစ်ကာ ပါလာသည်။

မြင်းရထားတစ်စီး တံခါးဝမှာ အသင့်ရှိနေသည်။ အချိန်မီ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရထားပေါ် ဆွဲတင်ပေးသည်။ ထိုင်ခုံတွင် နေရာချပေးသည်။ ထိုင်မိခါမှပင် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် စောစောကထက်တိုး၍ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာသည်။ အကြောများဆွဲသလို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်လက်ကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ‘ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အလကားပဲ၊ ကျွန်တော် ငိုလိုက်ချင်တယ်၊ ငို ချလိုက်ချင်တယ်’ ဟု တီးတိုးရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့ရင်မှာ လှိုင်းထနေသည့်နှယ် နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့

မျက်လုံးများသည် နီရဲလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မျက်ရည်တစ်စက်မှမထွက်။ ကျွန်တော်က ရှုဆေးဘူးကိုပေး၍ ရှုခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်ရောက်သောအခါ အာမန်း၏ အခြေအနေမှာ စောစောကလောက် မဆိုးတော့ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့တပည့်၏ အကူအညီဖြင့် အာမန်းအား အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသွားစေရန် မီးဖိုပေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ထံ အပြေးအလွှား လာခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းစုံ သိလိုက်ရသော ဆရာဝန်သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အာမန်းအိမ်သို့ ကသောကမျော လိုက်လာသည်။

အာမန်းမှာ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တောင်စဉ်ရေမရ စကားများကို ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။ သူပြောနေသမျှ စကားများတွင် မာဂရက်ဟူသော စကားတစ်လုံးသာလျှင် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရသည်။

‘အခြေအနေ ကောင်းပါရဲ့လား ဒေါက်တာ’

ကျွန်တော်က အာမန်းအား စစ်ဆေးနေသော ဆရာဝန်အား မေးပါသည်။

‘သူ့ရောဂါက ဦးနှောက်ရောဂါ မဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီရောဂါ မဟုတ်တာ အလွန်ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ အဲဒီရောဂါသာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဟာ ရူးတောင်သွားနိုင်တယ်၊ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ကိုယ်မှာ အဖျားရောဂါဝင်လာတယ်၊ အဲဒီ အဖျားရောဂါက သူ့စိတ်မှာ စွဲကပ်စပြုနေတဲ့ စိတ်ရောဂါကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ နောက်တစ်လဆိုရင် သက်သာသွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေတော့ ရှိပါတယ်၊ သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး’

[၇]

အာမန်း၌ စွဲကပ်နေသော အဖျားမျိုးတွင် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောနိုင်သော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ဤအဖျားမျိုး စွဲကပ်ပြီဆိုလျှင် ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ချက်ချင်းသေနိုင်သည်။ အကယ်၍ မသေပါကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် သက်သာလာနိုင်သောသဘော ရှိ၏။ ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ အာမန်းသည် အဖျား ရောဂါမှ သက်သာပြီး နာလန်ထလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အလွန်အလွန် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ အမှန်တော့လည်း သူ အဖျားရောဂါနှင့် အိပ်ရာပေါ်လဲနေသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဘေးမှ ခွာသည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။

နွေဦးပေါက်ရာသီသည် သူ၏ သာယာလှပမှုကို ပန်းများ သစ်ရွက်များ၊ ကျေးငှက်များ၊ ဩကာသ လောကကြီးအတွင်း၌ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနေသော အသံများမှတစ်ဆင့် အစွမ်းကုန် ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေအဖို့တော့ ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ဥယျာဉ်ထဲ၌ရှိနေသော သဘာဝအလှ များကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် တစ်နေ့တခြား တိုးတက် ကောင်းမွန်လာခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ စိတ်ချရသော အဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်က သူ့အား အိပ်ရာပေါ်မှ ထခွင့်ပြုခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ထိုင်၍ စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။ အများ

အားဖြင့် နေ့ခင်းမွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီမှ နှစ်နာရီအထိ အချိန်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် ဆုံမိကြသော အချိန်ဖြစ်ပေသည်။

သူနှင့် စကားပြောနေကြသည့် အချိန်များတွင် မာဂရက်အကြောင်းကို မပြောမိအောင် ကျွန်တော် သတိထားပါသည်။ အကယ်၍ မာဂရက်အကြောင်း စကားစပ်မိကြပါက မီးခဲပြာဖုံး ဖြစ်စပြုနေသော ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ သည့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာကာ နာလန်ထစ လူမမာ၏ စိတ်ကို နောက်တစ်ဖန် ဒုက္ခပေးပြန်ဦးတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အာမန်းသည် မာဂရက်အကြောင်းကို သူကပင် စတင်၍ ပြော လေ့ရှိပြီး ပြောသည့်အခါများတွင်လည်း ယခင်ကလို မျက်ရည်အမြိုင်မြိုင်ကျ၍ ပြောခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ အပြုံးမပျက် ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ၏ စိတ်အခြေအနေမှာလည်း ယခင်ကထက် တိုးတက် ခိုင်မာလာပြီဟု ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သော အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ် ပါသည်။

အာမန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက်တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် သတိ ထားမိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအခေါက် သုသာန်သို့ရောက်ပြီး ဆိုးရွားလှသော အနိဋ္ဌာရုံများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် စွဲကပ်ခဲ့သော အဖျား ရောဂါသည် သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ပရိဒေဝမီးကို အနိုင်ယူ ငြိမ်းသတ်ပေး ခဲ့ပုံရသည်။ ဤသို့ဖြင့် မာဂရက် သေဆုံးရခြင်းအပေါ်၌ ယခင်က အမြင်မျိုး လုံးဝမရှိတော့ဘဲ မှန်ကန်သောအမြင်ကို လက်ခံလာနိုင်သည့်သဘော ဖြစ်လာပုံ ရလေသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် ပေါ်ရိုးပေါ်စဉ်အတိုင်း သူ့စိတ်အာရုံ၌ ပေါ်လာတတ်သော်လည်း ယခင်ကလို ပေါ်လာသည့် အာရုံနောက်သို့ ဝမ်းနည်း တသသော စိတ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားခြင်းမပြုတော့ဘဲ သူ့စိတ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင် သည့် သဘောလည်း ရှိလာသည်။ အထူးသဖြင့် မာဂရက်၏အကြောင်း ပြန် ပြောင်း သတိရသည့်အခါတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာအပိုင်းကို လုံးဝ မစဉ်းစား တော့ဘဲ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် အပိုင်းများကိုသာ စဉ်းစားခြင်းဖြင့် သူ့စိတ်သူ ဖြေသိမ့်သည့်သဘောလည်း ရှိလာလေသည်။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဖျားရောဂါ၏ ဖိစီးမှုဒဏ်ကြောင့် များစွာ အားနည်း လျက်ရှိသော်လည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင် နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ သာယာတင့်တယ် မှုများသည် သူ့စိတ်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သဖြင့် သူ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေသည် လန်းဆန်းကြည်လင်မှုဘက်သို့ ဦးတည်နေ ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သူ အပြင်းအထန်ဖျားနေစဉ်အတွင်း သူ့ဖခင်နှင့် ညီမတို့ထံ အကြောင်းကြားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း အမြဲတစေ ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ ယခု သူ့နေကောင်းလာ၍ သားအဖချင်း ဆုံမိကြမည်ဆိုပါက သူ့သား၌ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်အောင် နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူသော အချက်ကို သတိပြုမိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် အာမန်းတို့သည် ထိုင်နေကျနေရာ ဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်နား၌ ထိုင်ကာ ထွေရာလေးပါးပြောလျက် ရှိကြသည်။ စကားလက်ဆုံကျနေသဖြင့် လူချင်းခွဲနေကျ အချိန်ကိုပင် သတိမပြုမိကြပါ။ ရာသီဥတုကလည်း အံ့မခန်းဖြစ်လောက်အောင်ပင် ကြည်လင်သာယာနေသည်။ နေမင်းသည် အနောက်ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ငုပ်လျှိုးစပြုနေသည်။ နေဝင်ချိန်တွင် တောက်ပနေသော တိမ်များအရောင်သည် ထူးထူးခြားခြား လှပလျက် ရှိသည်။ ပါရီလိုမြို့ကြီးပေါ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ကျွန်တော်တို့ စိတ်သည် ပါရီပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တခဏမျှ မေ့သွားကြပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝလောက၏ လှပသာယာမှုတွင် နစ်မျောကာ ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့်ပင် တဒင်္ဂမျှ အဆက်မပြတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ပြောလက်စ စကားများတွင်သာ နစ်ဝင်လျက် ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဆို၍ ရံဖန်ရံခါ လမ်းမပေါ်၌ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်လျက်ရှိသော ကားသံများသာလျှင် ရှိပါသည်။

‘နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ အခုလိုအချိန်အခါ ရာသီမျိုးပေါ့၊ နေ့ကလည်း ဒီနေ့လိုပဲ၊ အင်မတန်မှ သာတောင့်သာယာ ရှိနေတဲ့နေ့၊ အဲဒီနေ့ရဲ့ တစ်ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို စတွေ့ခဲ့ရတယ်’ ဟု အာမန်းက ပြောသည်။ သူ့ပြောနေပုံမှာ ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောနေခြင်းနှင့်မတူ။ သူ့အတွေးနှင့် သူတစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံး ပြောပြရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးရင်တောင် ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ လူတွေကတော့ ယုံချင်မှ ယုံကြမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ’

‘နောက်ကျမှ ပြောပေါ့ဗျာ၊ အခုတော့ မပြောပါနဲ့ဦး၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ကျန်းမာသေးတာမှ မဟုတ်တာ’

ကျွန်တော်က သာသာယာယာ ဖျောင်းဖျောင်းပျံ့ပျံ့ပင် ပြန်ပြောပါသည်။

‘ဒီညနေခင်းဟာ သာသာယာယာ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ နေလို့ထိုင်လို့ သိပ်အဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်က ပုံစံနဲ့ တိုင်းပေးထားတဲ့ ကြက်ပေါင်ကလေး စားသောက်ပြီးပြီ’ ဟု ပြောရင်းက ကျွန်တော့်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ ‘ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ အဖျားလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာလည်း ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ အခုပဲ ပြောပြချင်တယ်’ ဟု ဆက်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ပြောပြချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပြပေါ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်’

ယခု ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြသွားမည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ အာမန်း က ကျွန်တော့်အား ပြောပြသွားသည့်အတိုင်း ပြန်လည် ရေးသားတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ဤဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည် ရေးသားတင်ပြရာ၌ စကားလုံးအသုံးအနှုန်းများကိုပင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ခြင်း မပြုပါ။ သူပြောပြသည့်အတိုင်း၊ သူ့လေသံအတိုင်း၊ သူ့အသုံးအနှုန်း အတိုင်း ရေးသားထားပါသည်။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေကလည်း ဒီကနေ့ ညနေလိုပဲ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဂျက်စတန်အာရ်နှင့်အတူ တောပိုင်းသွားပြီး တစ် နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့တယ်။ ညနေခင်းကျတော့ နှစ်ယောက်သား ပါရီကို ပြန် လာခဲ့ကြတယ်။ ပါရီပြန်ရောက်တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်သား ပဒေသာကပွဲကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ကပွဲတစ်ဝက်လောက် အရောက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို ထွက်အလာမှာ လူသွားစင်္ကြံတစ်နေရာရောက်တော့ အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အဲဒီ အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ပြီး ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်တာကိုလည်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတယ်။

‘မင်း ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

‘မာဂရက် ဂေါတီးယားလေကွာ’ လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

‘သူရုပ်က ပြောင်းသွားသလိုပဲ၊ ငါတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး’ လို့ ကျွန်တော်

က ပြောတယ်။ ဒီစကားပြောတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ။

‘သူ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကြာပြီကွ၊ ဒီအမျိုးသမီး အဖြစ်ကလည်း သနားစရာပါကွာ၊ အသက်ရှည်မယ့်လက္ခဏာ မရှိပါဘူး’

ဒီစကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် မမေ့သေးဘူး။ မနေ့ကမှ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပဲ။ သေသေချာချာ မှတ်မိနေတယ်။

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြရတော့မှာပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ဟာ ဒီအမျိုးသမီးကို တွေ့ရ မြင်ရတိုင်း သိပ်ပြီး ထိခိုက်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်။ အဲသလိုဖြစ်နေတာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိနေပြီ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်ခနဲနေအောင် လှုပ်ရှားသွား တတ်တယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးသားကလည်း အပြင်းအထန် ခုန်လာတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် နားလည်နေတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်တော့်ကို မာဂရက်အပေါ်မှာ မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်လာအောင် တွန်းပို့ နေပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်ပြီး မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အတိအကျ ပြောနိုင်တာတစ်ခုက သူဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ စိတ်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အများ စုကလည်း ဒီအချက်ကို သတိထားမိကြတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖမ်းစားနေ တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက လှောင်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ သရော်ကြတယ်။ ဝိုင်းပြီး ပြက်ရယ်ပြုကြတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပထမဆုံး စပြီးတွေ့တာက ဘော်စီးရပ်ကွက်ထဲက ဆူဆီဆိုင်ရှေ့မှာ။ အမိုးဖွင့် ကိုယ်ပိုင်မြင်းရထားတစ်စီး အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ လာရပ် ပြီး အဖြူရောင် အဝတ်အစားဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာ တယ်။ သူ ဆိုင်ထဲဝင်သွားတဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့အလှကို အံ့ဩချီးမွမ်းနေကြတဲ့ တီးတိုးသံတွေက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကတည်းက သူ ဆိုင်ထဲက ပြန်အထွက်မှာ သူ့ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်လောက်တဲ့ နေရာတစ်နေရာရွေးပြီး အဲဒီနေရာကပဲ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ရပ်စောင့်နေမိတယ် ဆိုပါတော့။ ဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကနေပြီး ဆိုင်ထဲမှာ သူဝယ်ချင်တဲ့ပစ္စည်း ရှာဖွေရွေးချယ်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် အသေအချာ မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်သွားချင်တဲ့စိတ်တော့ ဖြစ်မိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မလိုက်ဝံ့ဘူး။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

တကယ်လို့များ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်သွားရင် သူ့အနေနဲ့ ဘာမှမသိရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်များ ဝင်လာတယ်ဆိုတာကို သူ ရိပ်မိပြီး စိတ်ခုသွားမှဖြင့်...။ အဲဒီအတွေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့် နေတယ်။ သူ စိတ်ခုသွားမှာကိုတော့ ကျွန်တော် ကြောက်မိတာ အမှန်ပဲ။

သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံကဖြင့် အံ့မခန်းပါပဲ။ သိပ်ပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိတယ်။ အင်မတန်မှလည်း ခေတ်မီတယ်။ ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် လှနေတဲ့ ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုမျိုးပဲ။ မြက်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းလို့။ လက်မှာလည်း လက်ကောက် ကလေး တစ်ဖက်ပဲဝတ်ထားတယ်။ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးက လည်း သူ့အသားအရေနှင့် သိပ်ပြီး ပန်ရတယ်။ အဲဒီနေ့က သူ့ရဲ့ ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့မှုဟာ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ထူးထူးခြားခြား အတုယူထိုက်တဲ့ ဖက်ရှင် အဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်။

သူ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး မြင်းရထားပေါ် တက်သွားတယ်။ မြင်း ရထားကလည်း ချက်ချင်းပဲ ထွက်သွားတယ်။ ဆိုင်ထဲက အရောင်းသမား တစ်ယောက်ကတော့ ဆိုင်တံခါးဝကရပ်ပြီး သူ့ဖောက်သည်ရဲ့ လှပခံညားလွန်းတဲ့ မြင်းရထားကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရောင်း သမားရှိရာကို ကပျာကယာသွားပြီး အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ကို မေးမိရာဆိုပါ တော့။

‘မဒမ်မာဂရက် ဂေါတီးယားလို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျား’ လို့ ဆိုင်သမား က ပြန်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့လိပ်စာကို သိချင်လွန်းလို့ မေးချင် စိတ်တော့ ဖြစ်မိပါရဲ့။ မမေးဝံ့တာနှင့်ပဲ မမေးတော့ဘဲ အသာလစ်လာခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနေ့က ကြုံလိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ပျောက်မသွားဘူး။ ကျွန်တော် ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ အဝတ်အစားအဖြူရောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမလှကလေးကို အမြဲတမ်း သတိပြုပြီး မျက်စိရှာခဲ့မိတယ်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကိုမီးဇာတ်ရုံမှာ ဇာတ်တစ်ခုတင်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ ဇာတ်ရုံမှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးမြင်ရတဲ့ လူ ကတော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ သီးသန့်ပွဲကြည့်ဆောင် တစ်ခုထဲမှာရှိနေတဲ့ မာဂရက် ဂေါတီးယားပေါ့။

ကျွန်တော်နှင့် ပွဲကို အတူတူလာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကတော့ သူ့ကို မြင် မြင်ချင်း မှတ်မိလေတော့ ကျွန်တော့်ကို လက်တို့ပြီး ‘ဟို မိန်းမလှလေးကို ကြည့်စမ်း’ လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ မာဂရက်ဟာ သူ့ရဲ့ ပွဲကြည့်မျက်မှန်ကို ကျွန်တော် တို့ဘက် လှည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို မြင်သွားပါလေရော။ မြင်လည်းမြင်ရော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ပြုံးပြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီလာဖို့ အမူအရာပြပြီး ခေါ်တယ်။

သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ငါသွားပြီ နေကောင်း ရဲ့လားဆိုတဲ့ စကားလောက်တော့ ပြောဦးမှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ငါ ကြာကြာမနေပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် သူငယ်ချင်းလုပ်တဲ့ကောင်အတွက် အတော်ဝမ်းသာ သွားမိတယ်။ ကိုယ့်နှုတ်တောင်မှ ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ‘မင်းတော့ ဟန်ကျ တာပဲ’ လို့ ပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်။

‘ဘာကြောင့်လဲကွ’
‘ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ရမှာမို့ ဟန်ကျတယ်ပြောတာပါကွာ’
‘ဘာလဲ၊ မင်းက အမျိုးသမီးကို သဘောကျနေလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်မိတယ်။ ရှက်လည်း ရှက် သွားတယ်။ တကယ်တော့ သူ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်မိတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ကွာ ငါ သူနဲ့ တော့ သိပ်ပြီး သိချင်နေတယ်’ လို့။

‘ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ငါ မင်းကို အသိဖွဲ့ပေးမယ်’
‘သူ့ကို အရင်မေးပါဦးကွာ’

‘အမယ်လေးကွာ၊ သူနှင့် အသိဖြစ်ဖို့ကိစ္စများ ဒီလောက်ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ လာစမ်းပါ’

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ မာဂရက်ဟာ ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာ ရတဲ့ ခံစားချက်နှင့်မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမစားတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီး အယ်လ်ဖုန်စီကားရဲ့ ‘အင်မ် ရော်ချင်း’ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်လို အဖြစ်မျိုးနဲ့တိုးမှာ ကျွန်တော် ကြောက် လာတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားဟာ တစ်ညနေခင်းမှာ အင်မတန်မှလှတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသတဲ့။ တွေ့တော့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်တဲ့စိတ် ဖြစ်မိတာပေါ့။ တကယ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း သူ့အနေနဲ့ အမျိုးသမီးနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေမိတော့တာပေါ့။

သူ့အနေနှင့် ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ လက်ကလေးကိုသာ နမ်းခွင့်ရခဲ့ရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးတောင် ဝင်လာခဲ့သတဲ့။ အဲသလောက်အထိ သူ့အချစ်က ကြီးမားတာ။ သူ့အနေနဲ့ သူ့ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးထားသလဲဆိုရင် ရွံ့စက်စဉ်မှာစိုးလို့ အမျိုးသမီးက သူ့ဂါဝန်ကို မလိုက်တဲ့ အခါ ပေါ်လာတဲ့ ခြေသလုံးသားလေးတွေကိုတောင်မှ မကြည့်ဝံ့ မကြည့်ရက်တဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ခမျာ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အချစ်ကို ဘယ်လိုများ ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်ရပါ့မလဲလို့ တွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတုန်း ဗြုန်းဆို လမ်းအကွေ့ ထောင့်ချိုးတစ်နေရာရောက်တော့ သူ့ရှေ့ကသွားနေတဲ့ အမျိုးသမီးက ရပ်ပြီး တစ်ညတာ မယားအဖြစ်နှင့် ပေါင်းသင်းချင်တယ်ဆိုရင် သူ့အိမ်ကို လိုက်အိပ်ဖို့ခေါ်သတဲ့။ အဲဒီကျတော့မှပဲ အမျိုးသားခမျာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန် လှည့်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲလှတဲ့စိတ်နှင့် သူ့အိမ်သူ ပြန်လာခဲ့ရသတဲ့။

ကျွန်တော် အဲဒီဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြန်တွေးပြီး သတိတရ ဖြစ်နေမိ တယ်။ ဒီအမျိုးသမီးအတွက် ကျွန်တော် ခံစားရမယ့် စိတ်ဆင်းရဲမှု ဝေဒနာကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူက လွယ်လင့်တကူနှင့် လက်ခံပြီး ကျွန်တော်ရချင်နေတဲ့အရာကို ရက်ရက်ရောရောနှင့် ချက်ချင်းပေးလိုက်မှာ စိုးရိမ်လာမိပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အညှာလွယ်တာမျိုးကိုတော့ လက်မခံ နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေကလည်း အဲသလိုမျိုး ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်။ တစ်ခါတလေ တော်တော်ခွကျတယ်။ လက်တွေ့ထက် စိတ်ကူးကို ပိုပြီး ဦးစားပေးချင်ကြတယ်။ အာရုံငါးပါးရဲ့ အရသာကို လက်တွေ့ ခံစားတာထက် စိတ်ကူးနှင့် ခံစားရတာက ပိုပြီး အရသာထူးသလို ဖြစ်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အင်မတန်မှ ပြောင်မြောက်တဲ့ ကဗျာတွေ ဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အလိုဆန္ဒထက် စိတ်ပိုင်းကဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုအပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ဆန္ဒကို ပိုပြီး ဦးစားပေးချင်ကြတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ဆီလာပြီး ‘ခင်ဗျား ဒီမိန်းမကို ကနေ့ည ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးရင် မနက်ဖြန်ကျတော့ အသတ်ခံရမယ်’ ပြောတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော် လက်ခံမိချင် လက်ခံမိမှာပဲ။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ‘ခင်ဗျား ဒေါ်လာငါးဆယ်ပေးရင် ဒီမိန်းမရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နိုင်တယ်’ လို့ လာပြော တယ် ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး၊ ငြင်းမိမှာ။ ငြင်းမိရုံ မကသေးဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးကို အိပ်ရာကနိုးလာလို့ မတွေ့ရ မမြင်ရ ဖြစ်သွားတော့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ချုံးပွဲချင်ကြွေးနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် လို့ ငိုမိချင်ငိုမိမှာ။

တစ်ဖက်က အဲသလိုစိတ်မျိုး ပေါ်နေပေမဲ့ တစ်ဖက်မှာလည်း သူနဲ့ သိချင် ခင်ချင်တဲ့စိတ်က အပြင်းအထန် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် လူကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို ဇွတ်ပြောရတယ်။ အရင်ဆုံး သူ့ကိုအသိပေးပြီး သူ သဘောတူမှ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလို့။ သူငယ်ချင်းထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လူသွားစင်္ကြံပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေမိတယ်။ လျှောက်နေ ရင်းနဲ့ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ပြောနေမိတယ်။ ‘သူက ငါ့ကို မိတ်ဖွဲ့ဖို့ခေါ်ခိုင်းရင် ငါ့မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရင် ကောင်းမလဲ၊ သူနဲ့ပဲ တည့်တည့်ကြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲထားရမလား၊ သူနဲ့ တွေ့ကြုံပြီဆိုရင် ငါဘာပြောရမလဲ’ ကျွန်တော် ဟာ သူနဲ့ စကားပြောဖို့အတွက် စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်နေမိသေးတယ်။

ခဏကြာတော့ သူငယ်ချင်းလုပ်တဲ့ကောင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ‘ဟေ့ ကောင် လာ၊ သူတို့ကို မျှော်လှရော့မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

‘သူတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ရဲ့လား’ လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

‘မိန်းမဖော်တစ်ယောက် ပါသေးတယ်ကွ’

‘ယောက်ျားတော့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးနော်’

‘မရှိပါဘူးကွ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သွားမယ်၊ လာ’

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဇာတ်ရုံတံခါးပေါက်ဘက် ထွက်သွားတယ်။

‘အဲဒီလမ်း မဟုတ်ဘူးလေကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောတယ်။

‘ငါတို့ အပြင်ထွက်ပြီး သူ့အတွက် သကြားလုံး ဝယ်ရဦးမယ်၊ သူ မှာလိုက်တယ်ကွ’

နှစ်ယောက်သား ဇာတ်ရုံလမ်းကြားထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကြတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ခင်းကျင်းပြသထားသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ခုမကျန် ဝယ်သွားချင်တဲ့ စိတ်တောင် ပေါ်နေမိတယ်။ သူ့အတွက် ဘယ်လိုသကြားလုံးမျိုး ဝယ်ရမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ လျှောက်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ကြည့်တာ အဖတ်တင်တာပဲ၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကတော့ စပျစ်သီးချိုချဉ်တစ်ပေါင်ထုပ် တစ်ထုပ် ဝယ်လိုက်တယ်။

‘ဒီချိုချဉ်မျိုး သူ ကြိုက်ပါ့မလား’

‘သူ အကြိုက်ဆုံးက ဒါပဲ၊ တခြားချိုချဉ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မစားဘူး၊ လူတိုင်း သိနေတာပဲ’

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ‘ငါ အခု မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ့် အမျိုးသမီးက ဘယ်လို အမျိုးအစားထဲ ကလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ မင်းသမီးတစ်ပါးလို့များ ယောင်ပြီး စိတ်မကူးလေနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ အထက်တန်းလွှာ ကြေးစားတစ်ယောက် ခင်ဗျ၊ ကြေးကြီးကြီး ပေးမှ ရတဲ့ ကြေးစားတစ်ယောက် သိရဲ့လား၊ ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းခေါင်းထဲ ပေါ်လာသမျှ ပြောချလိုက်စမ်းပါ’

‘အင်း အင်း’

ကျွန်တော် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတယ်။ အလိုက်သင့် ဘာပြော ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ စိတ်ထဲကလည်း သူ့နောက်ကပ်လိုက်သွားနေရင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိတယ်။ ‘မင်းရဲ့ စွဲလမ်းတပ်မက်မှုကို အမြန်ဆုံး ပျောက် သွားအောင်လုပ်တော့’ လို့။

ကျွန်တော် သီးသန့်ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲ ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မာဂရက်ဟာ အားရပါးရ ရယ်နေတဲ့အချိန်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မာဂရက် ဝမ်းနည်းနေတာ ကိုပဲ မြင်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အသိဖွဲ့ပေးတယ်။ မာဂရက်က ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ကလေး ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ‘ကျွန်မအတွက် ချိုချင်ကော’ တဲ့။

‘ဒီမှာလေ’

ကျွန်တော့်လက်ထဲက ချိုချင်ထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း သူက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးတွေနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ မျက်လွှာ ချထားလိုက်တယ်။ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း နီရဲနေပြီ။

သူက သူ့ဘေးက အဖော်ဘက်ကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်။ ပြောပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အတွက် ရယ်စရာသတ္တဝါ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ စိတ်မသာယာမှု တိုးလာတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဟဒယ ရွှင်ဆေးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် ဝင့်လည်ပါပကောလား။ အခု ကျွန်တော် အသရော်ခံနေရပြီ။ ဟိုအမျိုးသမီး ခံစားနေရတဲ့ နာကျင်မှု ဝေဒနာမျိုးကို ကျွန်တော် လက်တွေ့ ခံစားနေရပြီ။

မာဂရက်ကတော့ စပျစ်သီးချိုချင် စားနေလေရဲ့။ ကျွန်တော့်များ အသက်ရှိတယ်မှ ထင်ရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ အဖက် မလုပ်တော့ဘူး။ သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကလည်း ကျွန်တော်

အခုလို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ငေါင်ပြီးရပ်နေတာကို သဘောမကျဘူး ဝင်ပြီး စကားကြောင်း ပေးတယ်။

‘ဒီမှာ မာဂရက်၊ ဒူဗဲလ် အခုလို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနေတာ အံ့ဩမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့အလှက သူ့ကို လွှမ်းမိုးလွန်းအားကြီးနေတော့ ပြောစရာ စကားကို ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေလို့ပါ’

‘ရှင်ပြောသလို ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းက ရှင် တစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာရင် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နဲ့ အဖော် လိုက်လာတာနဲ့ တူပါတယ်’

ကျွန်တော် ဝင်မပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

‘ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီစိတ်နဲ့ အဖော်လိုက်လာတာ ဆိုရင် စောစောကတည်းက ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အန်းနက်ကို အပူကပ်ခဲ့ ပါ့မလား’

‘အခုစကားဟာ ထမင်းရည်ပူ လျှာလွှဲပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်’

မာဂရက်လို မိန်းမမျိုးရဲ့အထာကို မသိရင် သူတို့ပြောင်တာ လှောင်တာ စနေတာကို ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ သူတို့ကလည်း သူတို့နဲ့ အရင့် အရင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့လူကို ပထမဆုံး စတွေ့ရင် မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး စချင်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ကို တုံ့ပြန်ဖို့ဆိုတာကလည်း လူစိမ်းတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စ။ သူတို့ အမြဲတစေ ဆက်ဆံဖူးနေတဲ့ လူမျိုးမှ ဖြစ်မှာ။

သူတို့နဲ့ အပြိုင်အဆိုင် စကားနိုင်လုဖို့ဆိုတာက အတွေ့အကြုံများဖို့ လိုတာ အမှန်ပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ ပါးနပ်လိမ္မာရုံနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် လို လူမျိုးကတော့ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုးရဖို့ အခွင့်အလမ်းသင့်ခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး။ ပြီးတော့လည်း မာဂရက်အပေါ်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့် မြင်ခဲ့တဲ့ အမြင် က တစ်မျိုး၊ အခုလက်တွေ့ သိလိုက်ရတာက တစ်မျိုးဆိုတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ သူ ပြောင်နောက်နေသမျှကို ပျော်စေပြန်စေသဘောမျိုး မထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ ပြောနေသမျှကို လုံးဝ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ် အောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ မြင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ၊ နောက်ထပ် အခု

လို ဆုံတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်’

ကျွန်တော်က သူ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အပြင်မရောက်မီကလေး မှာပဲ သူ့ရဲ့ တတိယအကြိမ်မြောက် ရယ်သံကို ကြားရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ ကျွန်တော့်ကို မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိတဲ့လူရှိရင် အဲဒီလူတော့ မလွယ် ကြောပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံရှိရာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဇာတ်စင် ပေါ်က ကားလိပ်တင်ဖို့ အချက်ပေးနေပြီ။ အန်းနက်လည်း ပြန်လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးက သူ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

‘မင်းလုပ်သွားတဲ့ အချိုးက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ သူတို့က မင်းကို အရူးလို့ ထင်ကြမှာပေါ့ကွ’

အန်းနက်က ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချရင်းက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်စကား ပြောတယ်။

‘ငါထွက်လာတော့ မာဂရက်က ဘာပြောသေးသလဲ’

‘သူကလား၊ ရယ်တာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ဒီလို ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့လူမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အခွင့်အရေး လမ်းဆုံးရောက်သွားပြီလို့တော့ မတွက်ပါနဲ့ဦး၊ ငါ မင်းကို တစ်ခုတော့သတိပေး ရလိမ့်မယ်။ ဒီလို မိန်းမမျိုးတွေကို သိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားနဲ့ကွ၊ သူတို့အဖို့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကို နားလည်တဲ့အတန်းအစား မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သူ့လိုဟာမျိုးကို သွားပြီး အလေးအနက်ထားလိုက်ရင် ခွေးတွေကို ရေမွှေးပေး သလိုဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ခွေးတွေ ရေမွှေးရရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အနံ့က ဆိုး လိုက်တာဆိုပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ လွင့်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါ့အဖို့တော့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က စိတ်ထိခိုက်မှုမရှိတဲ့ လေသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ‘ငါ ဒီအမျိုးသမီးကို နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ သူနဲ့ လူချင်းမသိခင်တုန်းက ငါ သဘောကျခဲ့ပေမဲ့ အခု သူ့အကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိလာတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ’

‘အေး မင်းအပြောနဲ့ အဟော ညီပါစေကွာ၊ တစ်နေ့ကျမှ မာဂရက်ရဲ့ ပွဲကြည့်ဆောင်နောက်နားမှာထိုင်ပြီး တငူတငိုင် ဖြစ်နေတာမျိုး မမြင်ပါ ရစေနဲ့၊ မာဂရက်ကို လိုက်နေရတာနဲ့ပဲ မင်းဘဝတော့ ပျက်စီးနေပြီဆိုတဲ့

သတင်းမျိုးလည်း မကြားရပါစေနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းပြောတာ သိပ်မှန်
တယ် သူက မျိုးရိုးဇာတိ မှန်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ဟေ့၊ သူ့ကိုသာရမယ်
ဆိုရင်တော့ အင်မတန်လှပြီး အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အတွဲတစ်ယောက်
ရတာမို့ ကျေနပ်စရာတော့ ကောင်းမှာပဲ’

ဇာတ်ခုံပေါ်က ကားလိပ်တင်သွားပြီ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းလည်း
ငြိမ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘာတွေကလို့ ဘာတွေပြနေမှန်း
မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သိနေတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ
အချိန်ရှိသမျှ စောစောက ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့တဲ့ ပွဲကြည့်ဆောင်ဘက်ကိုပဲ
ရောက်နေတယ်။ သူ့ ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲကို ဧည့်သည်တွေ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတာကိုလည်း သတိထားနေမိတယ်။

ကျွန်တော် မာဂရက်အကြောင်း မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားပေမဲ့ မရ
ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်မျိုး ပူးကပ်နေပြန်ပြီ။ စောစောကအဖြစ်ကို ပြန်
တွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ ဇော်ကားမှုကို ခံရသလိုပဲ။ သူ့ရဲ့
ဇော်ကားမှုကို ကျွန်တော် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ရှင်းဖို့လိုတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေ
သမျှငွေကို ရေလိုသုံးပြီး လိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုရမှာပဲ။ စောစောက ကျွန်တော်
ခွာခဲ့ရတဲ့ နေရာကို အချိန်မရွေး ဝင်လိုဝင် ထွက်လိုထွက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး
လည်း ရလာမှာ သေချာတယ်။

ပွဲမပြီးသေးခင်မှာပဲ မာဂရက်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေဟာ ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲက
ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုင်နေရာက ထလိုက်
ပါတယ်။

‘မင်းက လစ်တော့မလို့လား’

အန်းနက်က မေးတယ်။

‘အေး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မေးလိုက်ရင်းက သူ့မျက်စိဟာ မာဂရက်တို့ဘက် ရောက်သွားတယ်။

ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ မာဂရက်တို့ မရှိတော့ဘူး။

‘သွား သွား၊ ကံကောင်းပါစေကွာ၊ ကံအကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်ပါစေ’
ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်။

လှေကားအဆင်းမှာ အဝတ်ချင်းထိမိ ခတ်မိသံတွေ၊ စကားပြောသံ
တွေကို ကြားလာရတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ လူရွယ်

နှစ်ယောက်နှင့် တွဲပြီးဖြတ်သွားတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး။ ဇာတ်ရုံ ထွက်ပေါက်မှာ သူတို့လူစုကို ဧည့်ကြိုတစ်ယောက်က ကြိုနေတာ တွေ့ရတယ်။

‘ရထားသမားကို သွားပြောပေးပါ။ အင်ဂျလာစားသောက်ဆိုင်ရှေ့က စောင့်လို့၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီကို ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့မယ်လို့’

မာဂရက်က ဧည့်ကြိုကို လှမ်းပြောတယ်။

မိနစ် အနည်းငယ်လောက်ကြာတော့ စားသောက်ဆိုင် ပြတင်းပေါက် မှာ ရပ်နေတဲ့ မာဂရက်ကို ကျွန်တော် လမ်းမပေါ်ကနေပြီး မြင်ရတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဖယောင်းပန်းစည်းကိုင်လို့။ ရွက်ဖတ်တွေကို တစ်ဖတ်ချင်းစီခွာ ပြီး လမ်းမပေါ် ကြိုချနေတယ်။ စောစောက သူနဲ့ပါသွားတဲ့ လူရွယ်နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်က သူ့နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ပြောနေတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ တည်းခိုရိပ်သာ ပထမထပ်မှာ ကျွန်တော် နေရာယူလိုက်ပြီး မာဂရက်တို့ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စောင့် ကြည့်နေတယ်။ မနက် တစ်နာရီထိုးတော့ မာဂရက်နှင့် သူ့အဖော်သုံးယောက် ဟာ မြင်းရထားပေါ် တက်သွားကြတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် မြင်းရထား တစ်စီးငှားပြီး သူတို့နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ မြင်းရထားဟာ အမှတ် ၉ အန်တင်လမ်းမှာ ရပ်တယ်။ မာဂရက်တစ်ယောက်တည်း မြင်းရထားပေါ်က ဆင်းလာပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ပါပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာ စရာပဲ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်ကို ဇာတ်ရုံမှာ တွေ့တဲ့အခါ တွေ့တယ်။ ချင်အီလီဆီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တွေ့တဲ့အခါ တွေ့တယ်။ သူ့အထာကို သိလာတော့လည်း သူ့ကို မကြာခဏ မြင်ခွင့်ရလာတာပေါ့။ သူ့ပုံပန်းက တော့ အရင်ကလိုပဲ မပြောင်းဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ခံစားမှုကလည်း အရင်က အတိုင်းပဲ၊ နည်းနည်းလေးမှ ပြောင်းမသွား ဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆယ့်ငါးရက်လောက် လုံးဝမမြင် ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂျက်စတန်နှင့်တွေ့တော့ စုံစမ်းကြည့်တယ်။

‘အမျိုးသမီးက သနားစရာပါကွာ၊ သူ ဖျားနေပြန်ပြီ’ လို့ ပြောတယ်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘အဆုတ်ရောဂါပေါ့ကွာ၊ သူလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကလည်း သူ့ရောဂါကို

သက်သာစေနိုင်မယ့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အခုဆို အိပ်ရာပေါ်လဲပြန်ပြီ’
နှလုံးသားရဲ့ ခံစားမှုဟာ အတော့်ကို ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ ဒီသတင်း
ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းဘူး။ ဝမ်းတောင် သာသလိုလိုပဲ။

ကျွန်တော် နေ့တိုင်း သူ့အိမ်ကိုသွားပြီး သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို
မေးတယ်။ တစ်ရက်မှ အပျက်မခံဘူး။ ဒါပေမဲ့ လာမေးတဲ့သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
ဆိုတာ လုံးဝ မပြောခဲ့ဘူး။ လိပ်စာလည်း မပေးခဲ့ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲ သူ
အတော်အတန် သက်သာလာလို့ အနားယူဖို့ ဘက်နီးရီးမြို့ကို ထွက်သွားကြောင်း
သိခဲ့ရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်တွေဟာ ကုန်လာခဲ့တယ်။ မာဂရက်နဲ့ ဘဝတစ်ကွေ့
မှာ တဒင်္ဂဆုံလိုက်ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးဟာ ကြာလာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
တဖြည်းဖြည်းချင်း မှေးမှိန်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်တယ်။ ထုံးစံ
အတိုင်း ချစ်သူတွေ ထည်လဲနဲ့တွဲပြီ ပျော်ခဲ့တယ်။ ဝါသနာပါရာကလေးတွေ
လျှောက်လုပ်တယ်။ အလုပ် လုပ်တယ်။ အဲသလို ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလေး
တွေ လုပ်ကိုင်နေရတော့ တခြားအတွေးတွေ ဝင်မလာတော့ဘူး မာဂရက်နဲ့
ဆုံစည်းခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိတော့ ရမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့
မာဂရက်အပေါ်မှာ တပ်မက်စွဲလမ်းမှုဟာ အသက်အရွယ် အလွန်ငယ်သေးတဲ့
လူငယ်တွေမှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ သဘာဝတစ်ခုပဲလို့ နားလည်ထားလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ရူးတုန်းမိုက်တုန်းအရွယ်က ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်
တစ်ခုလို့ပဲ မြင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်ကို အမြဲတစေ တယသ ဖြစ်နေပြန်ရင်လည်း
အကျိုးထူးစရာ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် မာဂရက်ကို မြင်ချင်ပေမဲ့ မြင်မှ
မမြင်ရတော့တာ။ ပြီးတော့လည်း စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
ပဒေသာကဇာတ်ရုံ လူသွားစင်္ကြံမှာ သူ့ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်
သူ့ကို ကောင်းကောင်းတောင်မှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူ့ရုပ်ဟာ ပြောင်းနေတယ်။
အလှကတော့ အခုထိ မပျက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမမြင်ရတာ နှစ်နှစ်တောင်
မှရှိခဲ့ပြီ။ ကြာလှပါပကောလား။ ငါ သူ့ကို မမှတ်မိတော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ။
အဲသလိုပဲ တွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှန်း လည်းသိလိုက်ရော ကျွန်တော့်နှလုံးသား
ဟာ ခုန်လာပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စတင်မြင်တွေ့ရပြီးတဲ့နောက်
ကုန်လွန်သွားခဲ့ရတဲ့ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလရယ်၊ အဲဒီ နှစ်နှစ်ကာလအတွင်း
လူချင်းကွဲကွာသွားလို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ရတာတွေရယ်၊ အားလုံးဟာ

လေနဲ့အတူ လွင့်ပါပြီ ပျောက်ကွယ်သွားရတဲ့ အခိုးအငွေတွေလိုပဲ ပျောက်
 သွားရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တသသဖြစ်လာတာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။
 အဲသလို ဖြစ်ရပြန်တာဟာ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကြောင့်ပဲ။
 သူ့ ကြောင့်... သူ့ကြောင့်...။

[၈]

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ (သူ့အကြောင်းကို တောက်လျှောက် ပြောလာခဲ့သော အာမန်းသည် ခဏမျှသာနားသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။) ကျွန်တော် ဟာ သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲဆိုတာ သိလာရတယ်။ ချစ်နေတာ သေချာရဲ့လား ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သေချာနေတာ တွေ့ရတယ်။ သေချာမှန်း လည်း သိရော၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို မာဂရက်နဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ စကားပြောချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ပြန်ပြီး ပေါ်လာပြန်ပါရော။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော် ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မမြင်ရ မနေနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာကို သူ မြင်စေချင်တယ်၊ သိစေချင်တယ်၊ နားလည်စေချင်တယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ သူလိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို ရဖို့အတွက် အကြောင်းပြစရာတွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေသလဲ။ သူလိုချင်တာရဖို့အတွက် အသုံးပြုစရာ နည်းလမ်းတွေကတော့ ဘယ်လောက်များ ရှိနေသလဲ။

ကျွန်တော် စကြိုလမ်းပေါ်မှာ ရပ်မနေနိုင်တော့ဘူး။ အထူးတန်းက ကျွန်တော့် ထိုင်ခုံရှိရာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ မာဂရက်တစ်ယောက် ဘယ်နားက ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေသလဲဆိုတာရှာမိတယ်။ သူဟာ မြေညီထပ်က သီးသန့် ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ရှိနေလေရဲ့။ ကျွန်တော် စောစောက ပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ရပ်သွင်ဟာ သိသိသာသာကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် လောကကို မထိမဲ့မြင်ပြုခဲ့တဲ့ အပြုံးမျိုးကိုလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်မှာ မမြင် ရတော့ဘူး။ သူဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရပြီပြီ။ အခုအချိန်ထိလည်း ခံစား

နေရတုန်းပဲ။ ဧပြီလထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ ဆောင်းတွင်းမှာသာ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ သားမွေးအနွေးထည်တွေကို မချွတ်နိုင်သေးဘူး။ အခုထိ ဝတ်ထားရတုန်းပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေဟာ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မြင်ပုံမရဘူး။ သူ ပွဲကြည့်မျက်မှန်နဲ့ တစ်ခါထပ်ကြည့်နေပြန်တယ်။ သူ့လက္ခဏာက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေဟန်လည်းတူရဲ့။ သူ့မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြီး ချထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ထပ်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ အပြုံးက နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အပြုံး၊ တစ်ဖက်သားကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အပြုံး၊ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတွေသာ ပြုံးတတ်တဲ့ ချစ်စရာအပြုံး။ ဒီအပြုံးပန်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ကျွန်တော့်ဆီက ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်ပြရုံကလေး ညွတ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကလေးကို ရယူလိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်နှင့် သူလိုချင်တာ မပေးမိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပေမဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိလေဟန် မျက်နှာပေးမျိုး လုပ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်တော့ သူ့ခမျာ ပိုပြီး မရေမရာဖြစ်သွားပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ တခြားဘက် လှည့်သွားရော။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်ကာတင်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ မာဂရက်ဟာ ဒီဇာတ်ရုံမှာ မကြာခဏ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ဘာတွေပြလို ဘာတွေကနေတယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလေ့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပဲ ကပြနေသမျှအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အာရုံစိုက်လို့ မရပါဘူး။ အခုဆို အချိန်ရှိသမျှ မာဂရက်အပေါ်မှာပဲ စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိမသွားအောင် သတိထားတယ်။

မာဂရက်ဟာ တစ်ဖက်ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်နေတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် တစ်ချိန်က သိခဲ့ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာလည်း တစ်ချိန်က နာမည်ကြီး ကြေးစားတစ်ယောက်ပဲ။ ကြေးစားဘဝကနေပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်တက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ မအောင်မြင်ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့

မိတ်ဆွေ ယောက်ျားတစ်ယောက် အကူအညီနှင့် ပါရီမြို့တော်ရဲ့ ဖက်ရှင်လောကထဲ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် အရောင်းအဝယ်လောကထဲ ဝင်လာပြီး အခုတော့ အမျိုးသမီးဦးထုပ်တွေ ချုပ်လုပ်ရောင်းချတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားနိုင်လို့ အတော်ဟန်ကျနေပြီ။

အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့သာ ဆက်မိရင်တော့ ကျွန်တော် မာဂရက်နဲ့ တွေ့နိုင်စရာလမ်းရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြတ်ထွက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေပဲ။ အဲသလို တွေးမိနေတုန်းမှာ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်က လက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အမျိုးသမီးက သူ့နေရာကိုလာဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တော့တာပဲ။

အမျိုးသမီးနာမည်က ပရူးဒင်စ် ဒူဗားနိုင်းတဲ့။ (ဦးထုပ် အရောင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ သူ့နာမည်ဟာ အတော်ထူးခြားတဲ့ နာမည်) သူဟာ အသက်လေးဆယ်ရွယ် ဖက်တီးမကြီးတွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အရွယ်မျိုးကျတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ပြောစရာရှိလာရင် ဟန်မဆောင်ဘူး။ ပရိယာယ် မလုပ်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောတတ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို သိချင်ရင် သိချင်တယ်လို့သာ တိုက်ရိုက်ပြော။ ပရိယာယ်တွေသုံးပြီး ရှည်ဝေးအောင် လုပ်မနေနဲ့။ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရင် ဒီအထာကိုသိဖို့ အရေးကြီးတယ်။

အမျိုးသမီးကြီးက မာဂရက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ဒီအခါအခွင့်ကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ‘ခင်ဗျားကြည့်နေတာ ဘယ်သူလဲ’ လို့ မေးလိုက်တော့...

‘မာဂရက် ဂေါတီးယားလေ’

‘ဪ... ခင်ဗျားသူ့ကို သိသလား’

‘အိုး... ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်၊ သိတာပေါ့၊ သူက ကျွန်မ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက်’

‘ဪ... ခင်ဗျားက အန်တင်လမ်းမှာ နေတာလား’

‘အမှတ် ၇ ဟာ ကျွန်မအိမ်ပေါ့၊ မာဂရက်ရဲ့ အလှပြင်အခန်းနဲ့ ကျွန်မ အိမ်ပြတင်းပေါက်ဟာ တန်းနေတာပဲ’

‘သူတို့ ပြောနေသံကြားရတာဖြင့် အတော့်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုပါလား’

‘ရှင် သူ့ကို မသိဘူးလား’

‘မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ သိပ်သိချင်တယ်’

‘သူ့ကို ကျွန်မတို့ဆီ လာထိုင်ဖို့ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’
 ‘မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာက သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွား
 အောင် အသိဖွဲ့ပေးစေချင်တာ’
 ‘ဪ... သိပြီ၊ ရှင်က သူ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးချင်နေတယ် ဆိုပါတော့’
 ‘ဟုတ်တယ်’
 ‘အဲဒါကတော့ အတော်ကို ခက်လိမ့်မယ်’
 ‘ဘာပြုလို့လဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု သူ မြို့စားအိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အကာ
 အကွယ် အစောင့်အရှောက်ခံဘဝ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီ ဘဲအိုကြီးကလည်း
 သိပ်ပြီး မနာလိုဝန်တိုစိတ် များတာပဲ’

‘အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ခံနေရတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုရင် ပိုပြီး
 ချစ်စရာကောင်းတတ်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူကတော့ အကာအကွယ်ခံ ဘဝပဲ၊ အဘိုးကြီးကလည်း
 သနားစရာကြီးပါ၊ သူ့ခမျာ မာဂရက်ကို ပေးကျွေးနေရပေမဲ့ စိတ်အေးရ
 တယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ မနာလိုဝန်တိုစိတ်နှင့် အမြဲတမ်း ပူပန်သောက ရောက်နေ
 ရတာပဲ’

ပရူးဒင့်စ်က မာဂရက်နဲ့ မြို့စားကြီးတို့ ဘက်နီးရီးမြို့မှာ ဆုံမိခဲ့ကြပုံ
 ကို ပြောပြတယ်။

‘အခု ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် အဘိုးကြီးရှိနေလို့ ပွဲကြည့်တာတောင်
 အဖော်မရှာဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာကြည့်နေရတယ် ဆိုပါတော့’

‘ဒါပေါ့’

‘ဒီလိုဆို သူ အိမ်ပြန်တော့ သူ့ကို ဘယ်သူလိုက်ပို့မလဲ’

‘အဘိုးကြီး ပို့မှာပေါ့’

‘အဘိုးကြီးက သူ့ကို လာခေါ်ပါ့မလား’

‘ခဏနေရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘အနို့ ခင်ဗျားမှာကော ကနေ့ည အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ့်အဖော် ရှိရဲ့လား’

‘တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး’

‘ကျွန်တော်က လိုက်ပို့ချင်တယ်ဆိုရင်ကော’

‘ရှင်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပါလာတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ခင်ဗျားကို
 အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့’

‘ရှင့်သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘သဘောကောင်း မနောကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ခင်စရာကောင်းပါတယ်။ သူကလည်း ခင်ဗျားနဲ့သာ တွဲရရင် ဝမ်းသာမှာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ။ အခုပြနေတဲ့အခန်းပြီးရင် သွားကြတာပေါ့၊ ဒီအခန်းဟာ နောက်ဆုံးအခန်းပဲ’

‘ပျော်စရာကြီးပဲ။ ကဲ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို သူငယ်ချင်းဆီ ပြောပြောလိုက်ဦးမယ်’

‘ဒီလိုဆို သွားလေ’

ကျွန်တော် သွားတော့မလို့ ပြင်နေခိုက်မှာပဲ ပရူးဒင့်စ်က ထပ်ပြောတယ်။ ‘ဟော တွေ့လား၊ မာဂရက်အဘိုးကြီး ရောက်လာပြီ’

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသက် ခုနှစ်ဆယ်အရွယ်လောက် ရှိတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ မာဂရက်ရဲ့ နောက်နားမှာ ကပ်ထိုင်နေတာ မြင်ရတယ်။ သူ့လက်ထဲက ချိုချည်တစ်ထုပ်ကို မာဂရက်ဆီ လှမ်းပေးနေတယ်။ မာဂရက်က ချက်ချင်း ချိုချည်ထုပ်ကို ဖောက်တယ်။ ပြီးတော့ ပရူးဒင့်စ်ဘက်ကို ချိုချည်ထုပ် မြှောက်ပြပြီး ‘ယူဦးမလား’ လို့ အမူအရာနှင့် မေးတယ်။

‘မယူတော့ဘူး’ လို့ ပရူးဒင့်စ်က ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ ပြန်လုပ်ပြတယ်။

မာဂရက်က သူ့ချိုချည်ထုပ်ကို ပြန်သိမ်းပြီး မြို့စားကြီးကို စကားပြောနေတယ်။

ကျွန်တော် ဒီဟာတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြနေတော့ ခင်ဗျားက ထင်မှာပဲ။ ‘ဒီလူ့နှယ် ကလေးဆန်လိုက်လေခြင်း’ လို့။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်နဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အခုမှ ကြုံရတဲ့ အဖြစ်တွေလိုပဲ အမြဲတမ်း သစ်လွင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အသေးစိတ် ပြောပြနေမိတာပါ။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဂျက်စတန်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်လာခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူကလည်း အစီအစဉ်ကို သဘောတူတယ်။ နှစ်ယောက်သား မဒမ်ပရူးဒင့်စ် ဒူဗားနိုင်း ဆီ သွားဖို့ အထူးတန်းက ထွက်အလာမှာ အိမ်ပြန်ဖို့ထွက်လာတဲ့ မာဂရက် တို့ စုံတွဲနဲ့ တံခါးဝမှာ ဆုံမိကြတယ်။ သူတို့ သွားသာအောင် ကျွန်တော်တို့ကပဲ ဘေးဖယ် ရပ်နေလိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေထဲမှာတော့ အဘိုးကြီး နေ

ရာကို ရချင်လွန်းလို့ အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးချင်လည်း ကြီးပါစေတော့လို့ တွေးနေမိတယ်။

လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ အဘိုးကြီးက မာဂရက်လက်ကိုဆွဲပြီး မြင်းနှစ်ကောင်တပ် အမိုးဖွင့် ရထားပေါ် တင်ပေးတယ်။ မြင်းရထားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတယ်။

ပြဇာတ်လည်းပြီးရော ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် မြင်းရထားတစ်စီးငှားပြီး အမှတ် ၇ အင်တန်းလမ်းကို လာခဲ့ကြတယ်။ အိမ်တံခါးဝရောက်တော့ ပရူးဒင့်စ်က သူ့ရဲ့ဆိုင်ခန်းကို ကြည့်ပါဦးလို့ ပြောနေတာနဲ့ ဝင်ကြည့်ကြသေးတယ်။ သူကတော့ သူ့ဆိုင်အတွက် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မာဂရက်နဲ့ တစ်စထက်တစ်စ နီးနီးလာပြီလို့ တွေးလိုက်ရင် သိပ်ပြီး သာယာကြည်နူးမိတယ်။ ကျွန်တော်က ပရူးဒင့်စ်ဘက်လှည့်ပြီး မာဂရက်အကြောင်း စကားစပ်မိဖို့ ကြိုးစားတယ်။

‘မြို့စားကြီးက ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’ လို့ မေးမိတယ်။

‘အို မဟုတ်ပါဘူး၊ မာဂရက်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ခမျာ အတော်ပျင်းရှာမှာပဲ’ လို့ ဂျက်စတန်က ဝင်ပြောတယ်။

‘ညပိုင်းဆိုင်ရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူ စကားစမြည်ပြောရင်း အချိန်ကုန်ကြတာပဲ၊ သူ အပြင်က ပြန်ရောက်လာရင် ကျွန်မကို ခေါ်တော့တာပဲ၊ ညဆိုရင် သူ မအိပ်နိုင်ဘူး၊ မနက် နှစ်နာရီမထိုးခင် အိပ်ရာမဝင်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်ထက် စောပြီး မအိပ်နိုင်ရှာဘူး’

‘ဘာကြောင့်လဲဗျာ’

‘သူ့ရင်ဘတ်မှာ ရောဂါရှိနေတယ်၊ ဒီရောဂါကြောင့် အမြဲတမ်းလိုလို ဖျားနေတာပဲ’

‘ညပိုင်း အဲသလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ့ဘေးမှာ ချစ်သူ တစ်ဦးတလေမှ မရှိဘူးလား’

‘ကျွန်မ သူနဲ့ စကားစမြည်ပြောပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်ထိတော့ တစ်ယောက်မှ မမြင်မိပါဘူး၊ ကျွန်မပြန်လာတဲ့အခါမှာတော့ လာ မလာ မသိဘူးပေါ့၊ ညဦးပိုင်း စောစောဆိုရင်တော့ အင်န်နယ်စားလေး ရောက်နေတတ်တယ်။ သူ ရောက်လာတတ်တဲ့အချိန်က ည ဆယ့်တစ်နာရီ၊ သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ မာဂရက်ကို နီးစပ်ပြီ ထင်တာပေါ့လေ၊ မာဂရက်ဆီကို စိန်ထည်ပစ္စည်း

လက်ဆောင်လေး ဘာလေးလည်း မကြာခဏ ပို့ပေးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂရက်က သူ့ကို လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ သူ့ဆိုရင် ကြည့်လို့ကို မရဘူး။ ဒါကတော့ မာဂရက် မှားတာပါ။ ဟိုလူက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ လူ၊ ကျွန်မက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံဖို့ ပြောပေမဲ့ မရဘူး။ ကလေးမရယ်။ ဒီလူဟာ မင်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလို့ နားချပေမဲ့လည်း အပိုပဲ။ မာဂရက်ဟာ ကျွန်မပြောရင် နားထောင်တာများပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ ခါးခါးသီးသီးပဲ။ ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး။ မာဂရက်က ဒီလူဟာ သုံးလို့မရတဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်မို့ သူ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ မာဂရက်ပြောတဲ့အတိုင်း ဒီလူဟာ လူညံ့တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူမျိုးနဲ့ဆိုရင် မာဂရက်မှာ မနစ်နာနိုင်ဘူး။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင်နေရမှာ။ မြို့စားကြီးဆိုတာက အသက် ကြီးလှပြီ တစ်နေ့သေမှာ။ အဘိုးကြီးတွေဟာ အတ္တသမားတွေချည်းပဲ။ အဘိုးကြီး ဆွေမျိုးတွေကလည်း မာဂရက်အပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေရမလားဆိုပြီး အမြဲတမ်း တဆူဆူတပူပူ လုပ်နေကြတာ။ ဒီနှစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ အဘိုးကြီးသေရင် မာဂရက် အတွက် ဘာမှကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွက်လို့ရနိုင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ မာဂရက်အတွက် ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာနှင့် အကြံပေးတာပါ။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။ မြို့စားကြီးသေသွားရင် နယ်စားကြီးကိုစဉ်းစားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်’

ပရူးဒင့်စ်က ခဏမျှ စကားစဖြတ်ပြီး နားနေတယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြော ပြန်တယ်။

‘ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ နေရတာဟာ ပျော်စရာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဆိုရင် ကိုယ် တိုင်ကြါ့ခဲ့ရတာ။ မြို့စားကြီးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် မာဂရက် ကို သမီးလိုခေါ်တယ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် စောင့်ရှောက်နေသလို လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတယ်။ မာဂရက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတယ်လို့ကို မရှိ တော့ဘူး။ ကြာလာလေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လေပဲ။ အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် မြို့စားကြီးရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ဟာ လမ်းမပေါ်ကနေပြီး မာဂရက်အိမ်ထဲက ဘယ်သူထွက်သလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပြီပေါ့။ အထူးသဖြင့်တော့ အိမ်ထဲ ဘယ်သူဝင်သလဲဆိုတာကို ချောင်းဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်’

‘အင်း မာဂရက်အဖြစ်က သနားစရာပါလား’ လို့ ဂျက်စတန်ကပြော ပြီး စန္ဒရားခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် စန္ဒရားကို တို့နေရင်း က ‘ကျွန်တော်က အခုလောက် အဖြစ်ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်

ထင်ပါရဲ့၊ အခုနောက်ပိုင်းမှာတွေ့ရတဲ့ မာဂရက်ဟာ အရင်ကလို ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ မရှိတော့ဘူး' လို့ ထပ်ပြောတယ်။

‘ရှား...ရှား’

ပရူးဒင့်စ်က နားတစ်ချက်စွင့်လိုက်ပြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြ တယ်။ ဂျက်စတန်က စန္ဒရားကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။

‘သူ ကျွန်မကို ခေါ်နေပြီထင်တယ်’

ကျွန်တော်တို့လည်း နားစွင့်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ ခေါ်သံကြားတယ်။

‘ပရူးဒင့်စ်’

‘ကဲ ရှင်တို့ သွားကြမှဖြစ်တော့မယ်’

မဒမ်ဒူဗားရှင်းက ကျွန်တော်တို့ကို နှင်ပြီ။

‘ဪ...ခင်ဗျားက ဧည့်ဝတ်ပြုပုံက တစ်မျိုးပါလား’ လို့ ဂျက်စတန် က ရယ်ပြီးပြောတယ်။ ‘ကျုပ်တို့သွားချင်တဲ့ အချိန်ကျမှ သွားမယ်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် သွားရမှာလဲ’

‘ကျွန်မ မာဂရက်ဆီ သွားတော့မှာ’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကစောင့်မယ်လေ’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ပါ ခင်ဗျားနဲ့လိုက်မယ်’

‘အဲဒါက ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်သေးတယ်’

‘ကျွန်တော် မာဂရက်နဲ့ သိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီ အလည်သွားနိုင်တဲ့ အခွင့် ရှိနေတာပဲ’ ဂျက်စတန်က ဇွတ်ပြောနေတယ်။

‘ရှင်နဲ့သိပေမယ့် အာမန်းနဲ့ကျတော့ သိတာမှမဟုတ်တာ’

‘ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ’

‘မဖြစ်နိုင်တာရှင်’

မာဂရက်ရဲ့ခေါ်သံကို ကျွန်တော်တို့ ထပ်ကြားရပြန်ပြီ။ ပရူးဒင့်စ်က သူ့ အလှပြင်ခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် သွားတယ်။ သူ တံခါး ဖွင့်နေတုန်း ကျွန်တော်နှင့် ဂျက်စတန်က မာဂရက်မမြင်အောင် သူ့နောက်မှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ရပ်နေကြတယ်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကိုအော်ခေါ်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက် ရှိပြီ’

သူ့ပြတင်းပေါက် တံခါးကနေပြီး လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ မာဂရက်အသံက စိတ်မရှည်သလိုပဲ။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ကျွန်မဘက်ကို ခပ်မြန်မြန်ကလေး ကူးလာခဲ့စမ်းပါ’
 ‘ဘာဖြစ်လို့တုံး’
 ‘ကျွန်မဆီမှာ အင်န်နယ်စား ရောက်နေတယ်၊ သူ စကားပြောတာ နား
 ထောင်ရင်း ပျင်းလို့သေရတော့မယ်’
 ‘အခုလာလို့ မဖြစ်ဘူး’
 ‘ဘာများဖြစ်နေလို့ မလာနိုင်တာလဲ’
 ‘ကျွန်မဆီမှာ နှင်လို့မရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရှိနေလို့’
 ‘ကျွန်မ အပြင်သွားစရာ ရှိတယ်လို့ သူတို့ကို ပြောပေါ့’
 ‘ပြောပြီးပြီ၊ မရဘူး’
 ‘ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ကို ထားပစ်ခဲ့ပေါ့၊ ရှင် အပြင်ထွက်သွားရင် သူတို့
 လည်း ပြန်မှာပေါ့’
 ‘မဖြစ်ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်
 ကြမှာ’

‘သူတို့က ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ’
 ‘သူတို့က ရှင်ကို တွေ့ချင်နေတယ်’
 ‘သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’
 ‘ဂျက်စတန်ဆိုတဲ့ လူကိုတော့ ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား’
 ‘အင်း သိတယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က’
 ‘အာမန်းဒူဗဲလ်တဲ့၊ သူ့ကိုတော့ ရှင် မသိပါဘူး’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါတော့၊
 နယ်စားထက်တော့ သူတို့က ကောင်းပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျွန်မ စောင့်နေမှာနော်
 မြန်မြန်သာ လာခဲ့ကြပါ’

မာဂရက်က သူ့ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်သွားတယ်။ ပရူးဒင့်စ်ကလည်း
 သူ့တံခါး သူ ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မှတ်မိတဲ့ မာဂရက်ဟာ
 ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတော့ မေ့သွားပြီ။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့တွေ့ရင် သူပျော်မှာပါ’ လို့ ဂျက်စတန်က ပြောတယ်။
 ‘ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အလကား’ ဦးထုပ်ဆောင်းရင်း ခြုံစောင်ကို
 ခြုံရင်းနဲ့ ပရူးဒင့်စ်က မကျေနပ်သံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

‘သူ ရှင်တို့ကိုခေါ်တာ ဟိုနယ်စားကို နှင်ထုတ်ချင်လို့ သိရဲ့လား၊ ရှင်
 တို့ အဆင်ပြေအောင်တော့ ကြည့်ပြီးဆက်ဆံကြပါ၊ ကျွန်မ မာဂရက်အကြောင်း
 သိတယ်၊ ဖြစ်လာသမျှအားလုံးကို ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်ချည်း ပုံချမှာ’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပရူးဒင့်စ်နောက်က ကပ်ပြီး လှေကားအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ အခုကိစ္စဟာ ကျွန်တော့် ဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုလို့ ထင်နေမိတယ်။ ဟို တစ်ချိန် ကိုမိကွက်အော်ပရာဇာတ်ရုံထဲမှာ အန်းနက် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းကထက် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်။ မာဂရက်ရဲ့ အိမ်ခန်းတံခါးဝကို ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးခုန် ပြင်းထန်လွန်းအားကြီးနေလို့ ဘာကိုမှ ပီပီ ပြင်ပြင် မတွေးနိုင်တော့ဘူး။

အိမ်ခန်းထဲက စန္ဒရားသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရတယ်။ ပရူးဒင့်စ် က လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုလည်း ဆွဲလိုက်ရော စန္ဒရားတီးသံလည်း ရပ်သွားရော။ မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးတယ်။ သူ့ရုပ်ရည်က အစေခံနဲ့ မတူဘူး။ အဖော်နဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းထဲရောက်သွားတော့ ဆောင်း မီးဖိုဆားမှာ မှီပြီးရပ်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ ရတယ်။ မာဂရက်ကတော့ စန္ဒရားခုံမှာထိုင်လို့။ သူ့လက်ချောင်းတွေက စန္ဒရားခုံပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ဂီတသင်္ကေတ စာအုပ်ပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရွှေလျားနေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေတဲ့ မြင်ကွင်းကဖြင့် တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာပါ။ အမျိုးသားကလည်း ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး တက်တက်ကြွကြွ မရှိဘူး။ အိမ်ရှင်က သူ့ကို မလိုလားမှန်းသိနေလို့ စိတ်ပျက်စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့။ အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ဧည့်သည်အပေါ်မှာ အင်မတန် စိတ်ကုန်ခန်းနေတဲ့ လက္ခဏာမျိုးနဲ့။ ပရူးဒင့်စ် အသံလည်း ကြားလိုက်ရော မဂရက်ဟာ စန္ဒရားခုံက ထလာတယ်။ ပြီးတော့ အလွန် ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မဒမ် ဒူဗားရှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ဆီကို လျှောက်လာနေရင်းက လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

‘လာကြပါရှင်၊ ကျွန်မ ခရီးဦးကြို ပြုပါတယ်’

[၉]

‘မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ ဂျက်စတန်’ မာဂရက်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ‘ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မပဒေသာက ပွဲရုံမှာ ရှိနေတုန်းက လာပြီးနှုတ်ဆက်ဖော်တောင် မရဘူး’

‘မာဂရက်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မလာတာပါ’

‘ကျွန်မမိတ်ဆွေဆိုရင် အမြဲတမ်း ကြိုဆိုနေပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအဖို့ ဘယ်တော့မှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အာမန်းဒူဗဲလ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေလား’

‘သူနဲ့ ကျွန်မကို မိတ်ဖွဲ့ပေးရမယ့် တာဝန်က ပရူးဒင့်စ်ရဲ့ တာဝန်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့’ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်ပြီး ဝင်ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်က ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ခဲ့ဖူးပြီးပါပြီ’

မာဂရက်ရဲ့ လှပတဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာပါလိမ့်လို့ ပြန်လှန် စဉ်းစားနေတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ ဖော်ပြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားလို့ရပုံ မပေါ်ဘူး။

ကျွန်တော်က အစပြန်ဖော်ပေးလိုက်တယ်။

‘မဒမ် ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့အဖြစ်ကို သတိမရဘဲဖြစ်နေရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောခွင့်ပြုပါတော့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်က မအူမလည်နဲ့ စကားတောင် အဆင်ပြေအောင် မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ မဒမ်လည်း ကျွန်တော်

လုပ်ပုံ မဟုတ်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ကိုမိကွက် အော်ပရာ ဇာတ်ရုံထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ကြုံခဲ့ကြရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဟာ အန်းနက်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့...'

'အို ကျွန်မ မှတ်မိပြီ' ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီ မာဂရက်က အပြုံး ကလေးနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။ 'အဲဒီတုန်းက ရှင်က အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ပြောင်ချင်နောက်ချင်တဲ့ ဝါသနာကြောင့်ပါ။ အခု ထိလည်း ဒီဝါသနာကတော့ မပျောက်သေးဘူး။ အရင်ကနဲ့ စာရင်တော့ နည်းနည်းထိန်းလို့ ရလာပါပြီ၊ နေရာတိုင်း လူတိုင်းကို မစတတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်'

သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဘက် ဆန့်တန်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်က အသာ အသာ ဆွဲယူပြီး သူ့လက်ခုံကို နှုတ်ဆက်တဲ့အနမ်း ပေးလိုက်ပါတယ်။

'ကျွန်မပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်မမှာ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တစ်ခု စွဲနေ တယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အသိဖြစ်ရတဲ့ လူဆိုရင် မခံချင်လောက်အောင်ကို စချင် ပြောင်ချင်တတ်တယ်၊ အလွန်ဆိုးတဲ့ အကျင့်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဆရာဝန် ကတော့ ပြောပါတယ်၊ အဲဒီအကျင့် စွဲနေတာဟာ အမြဲတမ်း နာဖျားမကျန်းဖြစ် ပြီး စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေလို့တဲ့၊ ကျွန်မဆရာဝန် ပြောတာကို ယုံပါနော်'

'အခုမြင်ရတာတော့ နေကောင်းနေသားပဲ'

'အို ကျွန်မ သိပ်ပြီးနေမကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီပြီ'

'ကျွန်တော် ကြားပါတယ်'

'ရှင်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ'

'လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအိမ်ကို လာလာပြီး ခင်ဗျား အကြောင်း အမြဲစုံစမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျား နေကောင်းလာပြီ ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာသွားခဲ့တယ်'

'ရှင် လိပ်စာကတ်ပြားတော့ ကျွန်မ မရပါလား'

'ကျွန်တော်ကမှ မပေးခဲ့တာ၊ ဘယ်ရမှာလဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မဖျားပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲနေတုန်း နာမည်မပြောဘဲနဲ့ နေ့စဉ် လာလာမေးတယ်ဆိုတဲ့ လူဆိုတာ ရှင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ'

'ရှင်ဟာ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာတတ် အလိုက်သိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား၊ နယ်စားလေးကိုတော့ ပြောရဦးမှာပဲ၊ ရှင် ကျွန်မအပေါ် မှာ ဒီလိုစေတနာမျိုးထားကြောင်း လက်တွေ့ပြခဲ့ဖူးပါသလား'